

Anamaria Ionescu

ZODIAC

virtual-project.eu

ZODIAC

Anamaria Ionescu

Al doilea roman din seria
„Sergiu Manta”

Anamaria Ionescu

Zodiac

Anamaria Ionescu – 2016

TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONESCU, ANAMARIA

Zodiac / Anamaria Ionescu

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-148-7

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: RADU COSTESCU

Corector: DANIELA TAMBREA-ACHIM

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 201 / iulie 2016

Bun de tipar: iulie 2016

Tipărit în România

Anamaria Ionescu

ZODIAC

al doilea roman din seria
„Sergiu Manta”

– 2016 –

Anamaria IONESCU (n. 3 septembrie 1976 București) este licențiată în drept și realizator de emisiuni al postului Radio România Antena Satelor, al Societății Române de Radiodifuziune. Scriitor român, autor de proză scurtă și romane. A debutat cu nuvela „Călătorie în familie” în rubrica „Luxul lecturii”, realizată de publicistul Dan Mucenic în cotidianul „Atac” (2008). A mai publicat în revista literară „Fereastra”. Are apariții literare frecvente în revista „Vatra Veche” din Tg. Mureș. În 2009 s-a numărat printre laureații concursului de literatură Agatha Grigorescu Bacovia – Mizil, cu nuvela „Confesiune”. În același an debutează editorial cu volumul de proză scurtă „Camera obscură”. Continuă să publice cu o oarecare regularitate în „Vatra Veche” (Tg. Mureș). Este colaborator permanent al „Jurnalului de literatură”, editat de Biblioteca „I.A. Bassarabescu” Giurgiu și al publicației Online „Revista de suspans”. În 2013 a apărut cel de al doilea volum de proză scurtă, „Pe cine nu lași să moară...” la editura Tritonic și o povestire în volumul colectiv „Povești pe două roți”. În 2014 a publicat „Nume de cod: ARKON”, primul din seria mystery & thriller „Sergiu Manta”. 2015 este anul apariției unei ediții revăzute și adăugite a volumului de proză scurtă de debut, „Camera obscură” la editura Tritonic.

Romanul de față, „Zodiac”, este cel de-al doilea din seria mystery & thriller „Sergiu Manta”.

Sergiu Manta era cândva un om cu un rost în viață. Era specialist IT, soț și tată. Dar demonii trecutului l-au împins la crimă. Condamnat la 20 de ani de închisoare, el este abordat de misterioasa Companie B, o structură obscură, presupusă a Ministerului de Interne, ale cărei interese îl aruncă în lumea asasinilor plătiți. Condamnat la o existență în lumea umbrelor la singurătate și la prezența permanentă a pericolului, Manta îmbrățișează noua existență ca pe o formă personală de executare a sentinței.

Dar o serie de crime culminând cu moartea unui coleg de „breaslă” și a unui ministru secretar de stat pun pe jar organizația lui Sergiu și fac din acesta un partener de anchetă pentru un polițist criminalist. Care este legătura dintre crime? Cine le-a comis? Și ce va face Sergiu Manta, odată misterul dezlegat?...

Capitolul 1

Ploaia lovea cu stropi grei parbrizul. Apa combinată cu noroiul drumului garniseau geamurile cu o mîzgă pe care ștergătoarele se străduiau să o îndepărteze. Mașina robustă, puternică șerpua cu aparentă ușurință pe drumul desfundat. Drăgan era mândru de mașinuța lui. De când și-a luat permisul de conducere tînjise după un autovehicul de teren. Un lung șir de ghinioane îl făcuseră să amâne visul, dar acum, datorită moștenirii de la bătrînu', în sfârșit îl avea: un Jeep Wrangler, verde militar, *full option*. Venitul la muncă, mai ales pe vremea asta de rahat, nu mai era o corvoadă. Sigur, asta nu îl scutea de cele 5 zile pe săptămână pe care le petrecea muncind la gater și locuind în baraca aia mizerabilă, dar măcar vineri seara, când pleca, știa pentru ce muncește: o mașină pe care o adora și cea mai fătoasă casă din Voineasa.

— Căcat! se auzi din dreapta vocea lui Vasile.

Drăgan îl privi cu disperare pe colegul său care încerca să șteargă cu mîneca hainei o pată de maioneză de pe bordul Jeep-ului.

— Vasile, băga-mi-aș pula în șaorma ta, că ți-am zis să nu mănânci în mașină!

— Ce vrei să fac mă, dacă mi-era foame...?

Drăgan mai scăpă vreo trei înjurături și băgă mîna în buzunarul portierei după cutia de șervețele. O găsi cu ușurință, dar un hop neașteptat îl făcu să o scape. Păstrînd o mîna pe volan, șoferul se chinui să recupereze cutia bucuclašă. Un singur moment de neatenție și mașina scăpă cu roata din dreapta față în șanțul de decolmatare de la baza muntelui. Orice tentativă de a determina vehiculul să iasă din capcană se soldă numai cu sunetul roților învîrtindu-se în gol și săpînd în noroiul drumului.

— Degeaba! mormăi supărat Drăgan. Hai să ne dăm jos și să încercăm să o scoatem cumva. Și aruncă porcăria aia că ți-o bag pe gât cu staniol cu tot.

Cei doi bărbați se chinuiră preț de un sfert de ceas să urnească mașina, dar fără succes. Când realizară că nu

aveau cum să se descurce cu mâinile goale, începură să caute printre lemnele prăvălite de pe munte după unele pe care să le poată folosi pentru a scoate Jeep-ul din șanț. Vasile zări un pic mai sus un lemn zdravăn care ar fi putut fi folositor. Se cățăără până la el și începu să tragă. În momentul acela alunecă și se prăvăli însoțit de lemne și pietre. Încercă să se ridice, dar era amețit. Într-un final reuși. Se strădui să își capete echilibrul. Priveliștea ce se dezvăluia ochilor îl făcu să urle. De sub mormanul de pietre și lemne căzute de pe munte se zăreau o mână și scalpul unui om.

Inspectorul șef patrula nervos prin birou și fuma țigară de la țigară. Ai fi zis că o funcție de conducere în cadrul poliției Sinaia ar fi trebuit să fie un fel de cură la Amara. Și adevărul era că, în cea mai mare parte a timpului, era destul de plăcut. Dar, exact când ți-era lumea mai dragă, venea un moment de genul celor care te scot din minți. În 20 de ani de muncă de poliție nu se simțise atât de frustrat. Poate doar în urmă cu 5 ani, când bătrânul acela îl ucisese pe preotul catolic, dar măcar atunci fusese lăsat să își facă treaba, să descopere vinovatul. Acum povestea era încâlcită ca un drac, iar lui îi era interzis să se ocupe de ea. Cu mai puțin de 48 de ore în urmă, Sebastian Modroga, ministru secretar de stat, fusese găsit mort în camera sa de hotel. Omul prezenta toate semnele otrăvirii iar mult prea tânăra sa logodnică era de negăsit. Echipa lui avusese timp să dezgroape câteva informații picante despre viața secretarului de stat. Cu un an în urmă victima divorțase, punând capăt unui sfert de veac de căsnicie. Ziarele de cancan susțineau că frumoasa și blondă șefă de cabinet a demnitarului era motivul pentru care bărbatul își abandonase nevasta. Rușinată, fosta soție se refugiase în urbea natală. Tocmai făcea aranjamentele pentru o vizită la Voineasa, când în biroul său năvăli unul Brănescu, de la Ministerul de Interne. Îi flutură pe sub nas o legitimație și un ordin scris și confiscă tot ce avea legătură cu cazul, inclusiv hardurile computerelor din secție care conțineau date despre anchetă. Polițistul

prahovean protestase pe linie ierarhică, dar fără nici un rezultat.

Acum stătea furios și neputincios la el în birou, sudând țigările. Indiferent ce ar zice unii și alții, și cu, sau fără voia lui Brănescu ăsta – oricine ar fi el, era polițist și nu avea chef să renunțe, doar pentru că unii din minister sunt deranjați de ancheta lui. Dar se părea că nu prea avea de ales. Să-i ia naiba pe toți! Polițistul se ridică și se duse la dulapul din colțul încăperii. Dădu deoparte un biblioraft și trase un gât zdravăn din sticla pitită acolo. Apoi se întoarse brusc la birou, adună toate documentele pe care le mai avea legate de caz și le puse într-un plic mare. În graba lui de a le aduna, o fotografie căzu. O ridică și se uită la ea. Nici în ruptul capului nu știa ce era aia. Și probabil că nici nu avea să mai afle. Ridică din umeri și puse poza alături de celelalte documente în plic. Deschise ușa și strigă:

— Vasilescule, *rise and shine*!

Un alt polițist, în uniformă, își făcu apariția.

— Vezi că pe hol e un caraghios de la minister în costum de antreprenor de pompe funebre. Dă-i plicul ăsta și spune-i că dacă îl mai prind pe aici îi rup oasele.

— Bătrâna era revărsată pe fotoliu, cu telecomanda într-o mână și paharul de pileală în cealaltă. Mă rog, nu era chiar așa de bătrână, dar era cam trecută de la alcool. Și purta perucă. Una roșcată rău care îi alunecase de pe cap și stătea şuie, iar gura și ochii deschiși o făceau să arate ca un pește pe uscat. În plus, avea un zbenghi în frunte.

— Un zbenghi? întrebă soția în timp ce așeza tacâmurile pe masă.

— Da. Un fel de urmă, ca și cum ar fi fost lovită cu ceva. Doar că specialiștii criminaliști nu prea știu ce ar putea să fi fost. Ce ai gătit, că mi-e o foame de lup?

Femeia își privi câteva clipe bărbatul în ochi, apoi spuse:

— Așa îmi trebuie, dacă m-am măritat cu un polițist și apoi m-a ros în cur să îl întreb cum au mers treburile la muncă. Avem șnițel de curcan cu piure și salată de varză acră.

Lidia își îngropă fața în mâini.

— Pe unde naiba umbli, Silviule?

În ultima oră îi dăduse cel puțin 20 de telefoane. Pe mobil și pe fix. Mobilul era închis și fixul suna în gol. În capătul străzii unde locuia Silviu era o cameră video a celor de la poliția rutieră. Lidia accesă sistemul și văzu mașina bărbatului parcată la locul ei. Sigur, ar fi putut să iasă în oraș fără mașină, dar de obicei îi spunea de câte ori ieșea. Vorbise cu el dimineață și îi spusese că invitase o fată la cină. Îi ceruse chiar și sugestii ce să gătească.

Lidia își petrecuse câteva ore căutându-i un nou apartament. După escapada asta amoroasă petrecută la el acasă, era musai să-l mute. De-abia când simțise că i se umflaseră picioarele de atâta stat pe scaun și ochii îi obosiseră din cauza monitorului se hotărî să bea un ceai de fructe. Atunci se uită la ceas și realizează că nu avuseseră contactul de verificare de seară. Silviu ar fi trebuit să trimită un mesaj cu un emoticon vesel cu două ore în urmă. De atunci încerca fără succes să dea de el. Era îngrijorată.

Se ridică brusc, părăsi biroul ei și se apropie de cel al colegului din capătul încăperii. Dragoș era ocupat cu un joc de strategie. Lidia puse o mână pe umărul lui.

— Dragoș, am nevoie de ajutor...

— Sigur, bagă!

— Nu dau de Silviu. Trebuia să ia legătura cu mine acum două ore. Nu răspunde pe nimic. Mașina e parcată la el acasă, dar el e de negăsit.

— E posibil să fie absorbit de vreun film sau ceva de genul?

— Nu cred. Invitase o fată la el și îi pregătea cina...

— La el acasă? Lidia, asta nu e bine...

— Mie-mi spui? Deja îi caut casă. Dar am un presentiment. Trebuie neapărat să ajung la el și eu nu știu să conduc...

Mergem, spuse Dragoș și apucă haina și cheile de la mașină cu o singură mișcare.

Lidia nu se putea opri din plâns.

— Era treaba mea să îl păzesc...

— Lidia, încetează, nu e vina ta, încercă Dragoș să o consoleze.

Bărbatul înțelegea pe deplin frustrarea și supărarea colegei sale. Ei erau un fel de dădace. Furnizau agenților informațiile și orice altceva aveau nevoie pentru misiuni. Dar mai ales, îi supravegheau cu atenție. Și încercau să îi protejeze. Lidia o dăduse în bară.

Moartea lui Silviu aducea cu sine probleme în Companie. Agenții ăștia trebuiau să fie, în mod normal, niște fantome. Nimeni nu ar fi trebuit să îi poată găsi, darămite să-i omoare. Dragoș se străduia să-și liniștească colega, dar mai ales, să uite imaginea bărbatului mort care i se întipărise pe retină. Silviu murise pe canapeaua din garsoniera lui, întins peste spetează, cu capul atârând, ochii deschiși larg și o mare tăietură în zona stomacului.

Ce bine că Manta, protejatul lui, era un tip disciplinat. De cele mai multe ori... Și, în orice caz, era capabil să-și poarte singur de grijă. Dar moartea unuia dintre agenți ridica semne de întrebare. Cât de sigur era sistemul? Cât de bine camuflați erau acești oameni? Cât de capabili erau ei, vrăjitorii din spatele computerelor, să le asigure oamenilor din teren acoperiri și mijloace de protecție?

Când simți mâna colegului său pe umăr, Dragoș aproape că se scăpă în pantaloni.

— Omule, ce naiba... ?

— Mă scuzați, domnule Apostolescu. Am venit să vă spun că a venit șeful.

— Brănescu? Aici?

Mănuitorul de marionete se deplasase în persoană. Era mai grav decât crezuse. Îi era milă de Lidia. Dragoș vru să iasă și să îl întâmpine pe șeful lui. Dar ceva îl făcu să se oprească. Deși ideea îi provoca repulsie, întoarse privirea către cadavru. Pe fruntea bărbatului era un semn.

Statuia lui Prometeu cu fulgerul în mâini reflecta lumina soarelui proaspăt răsărit, trimițând spre zări sclipiri artificiale. Sergiu privi musculatura pătrătoasă a

zeității pentru câteva clipe, își șterse sudoarea de pe frunte cu prosopul din jurul gâtului și începu coborârea treptelor încercând să reintre în ritm.

Îl aduseseră la Vidraru pentru recuperare. Cel mai recent job se lăsase cu bucluc. Abia scăpase cu viață. Fusesse rănit în umăr și în picior. După tratamentul medical, Compania a decis că e mai bine să aibă parte de o vacanță. Pentru refacere fizică și psihică. Locul era drăguț, confortabil. Dispunea chiar și de o sală de fitness destul de bine dotată. Iar peisajul pur și simplu îți tăia respirația.

Sergiu intră în hotel, nu înainte de a arunca o privire pe firma acestuia. Nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce îl numiseră „Valea cu pești”. Era de-a dreptul ridicol.

Manta își stabilise o rutină pe care o urma cu strictețe: trezit la ora 6, antrenament în compania lui Prometeu, duș, un mic dejun și un pic de flirt cu șefa de sală cea blondută și dulcică și apoi program de voie cu filme, cărți, plimbări cu barca pe lac, cățărări. Problema era că începuse să se cam plictisească. Deși nu prea era dispus să recunoască, îi lipsea acțiunea. Bărbatul alungă gândurile neplăcute, afișă un zâmbet discret, și o localizează pe preferata lui din rândul personalului:

— Sărut mâna domnișoară...

— Domnule Sergiu, bună dimineța! Cum a fost antrenamentul de dimineță?

— Bun. Și eficient. Am o foame de lup.

— Se rezolvă. Am să comand la bucătărie micul dejun obișnuit. E frumos afară așa că am să pun masa pe terasă. Până când terminați dușul, o să fie totul gata.

— Sunteți deosebit de drăguță. Vă mulțumesc, spuse Manta, sărutând mâna fetei care se îmbujoră instantaneu.

Bărbatul dădu să plece. Făcu câțiva pași se întoarse și spuse:

— V-ați aranjat părul foarte frumos astăzi.

Fata mulțumi și își trecu degetele subțiri prin buclele aurii.

Un ceas mai târziu Sergiu abandonează cu regret terasa cu vedere spre lac, gonit de ploaie. Comandă încă un *irish coffee* și aruncă ochii pe plasma de deasupra barului. Unul din canalele de știri făcuse un *breaking*

news din incidentul nefericit petrecut la o margine de pădure. Un accident de mașină urmat de o alunecare de teren scosese la iveală un cadavru care fusese ascuns. Cei doi amărâți care descoperiseră mortul erau de-a dreptul isterici, iar reporterii insistau să le înfigă microfoanele sub nas. Sergiu strâmbă din nas și începu să caute telecomanda pentru a schimba postul. Nu apucă să localizeze obiectul cu pricina, căci barmanul îl vesti că sunase cineva pentru el.

— Puteți vorbi din birou, mai spuse acesta.

— Mulțumesc, răspunse Manta și porni către încăperea cu pricina.

„Pauza s-a terminat, capul la fund...” murmură el pentru sine...

Capitolul 2

Sergiu închise ochii și lăsă aerul să îi mângâie capul. Senzația îi amintea de *feeling*-ul pe care îl avea când mergea cu motorul, înainte. Pe drumurile publice folosea întotdeauna cască, dar când făcea ture pe drumurile forestiere din pădurea la marginea căreia locuia lăsa vântul să îi vânture pletele. Dar asta fusese în cealaltă viață.

Acum era tuns ca un militar în termen. Era mai simplu așa. Oare ce îi venise lui Dragoș să ia decapotabila asta? Băiatul ăsta nu prea avea treabă cu noțiunea de discreție. Îl privi cu coada ochiului. Nu părea să fie în apele lui. Probabil că povestea asta cu crimele îl dăduse peste cap.

Manta nu putea înțelege de ce Compania considera că există o legătură între muncitorul mort găsit în pădure la Voineasa, demnitarul ucis la Sinaia, baba din București și omul lor. Și de ce era nevoie de el? Că doar ăștia erau deja morți...

Privi din nou către puștiul care conducea. Era tensionat ca un arc.

— Dragoș, ești ok, frate?

— L-am văzut, dude. L-am văzut pe Silviu mort. Atârna cu capul peste spătarul canapelei, cu ochii deschiși. Aveam senzația că se uită la mine. Și mai avea și căcatul ăla în frunte. Lidia plângea isteric, iar eu ar fi trebuit să o liniștesc, dar nu îmi puteam lua ochii de la cadavru. Îmi venea să borăsc, dar tot mă holbam la el.

— Și zici că Brănescu a venit personal la locul faptei? Încercă Sergiu să îl distragă de la imaginea obsedantă.

— Dap. Părea îngrijorat pe bune. A spus să reducem comunicarea pe internet la minim. Câteva misiuni au fost anulate și agenții aduși acasă.

Brănescu era șeful cel mare. Cel puțin din punctul lor de vedere. El îl recrutase pe Sergiu. Deși „recrutat” nu este tocmai cuvântul potrivit. Manta avusese de ales între a executa cei 20 de ani de pușcărie pe care îi primise pentru cele două crime comise sau să execute

alte omoruri în slujba statului. Sau, mă rog... Faptul că boss-ul se implica personal în povestea asta, însemna că lucrurile erau mult mai grave decât păreau.

— Și pe mine de ce m-a chemat?

— N-a zis. Mi-a spus doar să nu te sun pe mobil și să vin să te iau personal.

— *Sorry, mate!* După pățania de ieri noapte drumul ăsta tre' să fie obositor. Dacă vrei, conduc eu.

— *Relax*, e ok. Conducul mă liniștește. Dacă obosesc, facem schimb.

„Sergiu, te-ai cam obișnuit cu viața bună...”
Manta se frecă la ochi, apoi își sprijini capul pe masă.

— Somnic? Înseamnă că am fost inspirat când am luat astea...

Brănescu își făcu apariția cu două cafele. Sergiu mulțumi cu un gest și luă o gură din lichidul fierbinte.

— L-am pus pe Dragoș să introducă datele în calculator și să le ordoneze un pic. A zis că va dura ceva. Avem timp de cafea.

— Putem ieși pe terasă? Aș vrea să fumez.

— Prost obicei.

— Ceva mă face să cred că nu țigara mă va omori, spuse Sergiu zâmbind.

Petrecură câteva clipe în liniște. Manta scoase din buzunar un *etue* din piele neagră. Din el scoase o foiță și un pic de tutun și își rulă tacticos o țigară. O aprinse, trase un fum și abia apoi întrebă:

— Care e treaba cu crimele astea? Și de ce ai nevoie de mine?

— Uciderea ministrului secretar de stat Modrogan este cea care ne-a pus pe jar. Poliția din Sinaia a plecat de la premisa că viața amoroasă a tipului i-a venit de hac. Dar apoi am aflat de moartea lui Silviu. Nu puteam să resping ipoteza că cele două crime ar putea fi legate. Coincidența ar fi fost mult prea mare. Sâmbătă a mierlit-o Modrogan. Trei zile mai târziu a fost omorât Silviu.

— Și celelalte două victime?

— Un bărbat în jur de 60 de ani, pădurar. Ucis pe lângă Voineasa. Doi tipi care lucrau la un gater au

descoperit cadavrul. A fost mare tam-tam pe toate programele de știri.

— Știu, am văzut.

— Și o femeie în vârstă, găsită moartă într-un apartament în Dristor.

— Sincer nu prea văd care e legătura dintre victime.

— Nici eu n-am văzut-o. Dar polițistul care ancheta moartea bătrânei a avut ideea să caute puncte comune cu alte cazuri. A început cu alte cazuri din capitală. Apoi a extins cercetările și la locul de naștere al victimelor...

— Adică toți s-au născut la Voineasa? Pe bune?

— Dap. Inclusiv Silviu.

— Fir-aș al naibii...

— Mai e și un alt punct de legătură. Toate cele patru victime au o urmă ciudată pe corp.

— Inclusiv Silviu?

— Da.

— Polițistul ăsta știe de omul nostru?

— Nu. Ai să-i spui tu.

— Eu?

— Da. Veți lucra împreună.

— La ce?

— La descoperirea criminalului, evident. L-am verificat pe tip. E un polițist bun. Intuitiv. Un pic prea intuitiv.

— Iar eu ce rol o să am?

— Îl ajuți. Îi furnizezi informații utile în anchetă. Informații pe care le stabilim în prealabil. Ești cu ochii pe el. Și raportezi orice descoperire. Trebuie să știm cum a ajuns ucigașul la agentul nostru. Dar, cel mai important, elimini autorul acestor omoruri înainte de a fi interogat de poliție, procuratură sau oricine altcineva.

— Și dacă sunt mai mulți?

— Mai mulți ce?

— Ucigași. Nu putem exclude posibilitatea...

— Atunci îi elimini pe toți.

Telefonul lui Brănescu emise un sunet scurt.

— A, spuse șeful, să mergem. Noul tău partener a sosit.

Sergiu zâmbi. Șeful îi aruncă o privire întrebătoare.

— De obicei eu ucid. Acum vânez ucigași. E o variație binevenită.

— Nu te obișnuie cu asta. Imediat ce se termină balamucul, ne întoarcem la munca noastră obișnuită.

— Ia te uită, e deja cinci..., spuse Dragoș, smulgându-i pe ceilalți doi din dosarele în care erau adânciți.

Sergiu zâmbi.

— Ai vreo treabă și te-ncurcăm?

— Cam da... N-am știut că va dura atât și mi-am aranjat și eu o întâlnire cu o gagică...

— Și cam cât credeai tu că va dura anchetarea unor crime? ironiză Manta.

— Păi cu un superpolițist ca Marius în echipă, m-am gândit că un sfert de oră va fi prea mult, replică tânărul informatician, făcând un semn cu ochiul celui mai nou membru al echipei.

Politiștului făcu o reverență și zâmbi la rândul lui.

— Ce zici? Îi dăm liber puștiului? Să facă și el o fată fericită...

— Sau profund nefericită, replică Sergiu. Hai, tai-o. Mai muncim noi un pic și pentru tine.

— Sigur vă descurcați? mai întreabă informaticianul aruncând o privire ușor îngrijorată *device*-urilor tehnice care populau sala de conferințe...

— Ei, lasă! Ce stricăm noi azi o să reparați tu mâine.

Dragoș se lovi cu palma peste frunte. Avea momente când uita că Sergiu Manta fusese și el IT-ist într-o altă viață. Și încă unul foarte bun. Fără multe vorbe își adună lucrurile și o zbughi pe ușă.

— Mulțum fain, băieți! se auzi de undeva de la jumătatea culoarului.

— Haios, puștiu', spuse Marius.

— Da, e un tip ok.

— Cum ați ajuns să lucrați împreună?

— Așa ne-a fost hărăzit de cel de sus, răspunse Manta făcând semn cu capul către etajul superior, unde era biroul lui Brănescu.

Lui Marius îi stăteau pe limbă multe întrebări. Dar se abținu. Pentru el era o situație cu totul nouă. Ancheta moartea violentă a unei bătrâne, a avut intuiția să facă niște săpături și se trezise implicat în rezolvarea unor

crime în serie, inclusiv moartea unui ministru secretar de stat, în colaborare cu un serviciu al Ministerului de Interne despre care nimeni nu știa mare lucru. Tipul ăsta, Sergiu, părea ok, dar nu spunea prea multe, nici despre el, nici despre moartea colegului său, despre care Marius abia aflate. În schimb părea a fi foarte bun la pus întrebări. Se cunoșteau doar de vreo două ceasuri, dar polițistul deja povestise că era însurat, că soția lui era din Istanbul, că o chema Meryem, ceea ce însemna încăpățănare, persistență și o caracteriza perfect. Că așteptau un copil și că spera ca ancheta asta să îi aducă o primă, căci deja cheltuielile crescuseră considerabil. Și asta doar în două ceasuri... Meditațiile fură întrerupte de un sunet scurt emis de telefonul mobil. Sergiu se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

— Nevastă-mea mă întreabă dacă vin la cină.

— Păi du-te. E gravidă și nu e bine să o lași singură mai mult decât trebuie.

— Vorbești din experiență? Ai și tu familie?

Ar fi trebuit să se aștepte la astfel de întrebări. Cu toate astea, Manta fu prins pe picior greșit. Își simți fața arzând și realizează că probabil acest lucru era vizibil.

— Am avut, răspunse scurt și simți cum i se uscă gâtul.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu mai sunt, zise Sergiu cu un ton menit să pună capăt discuției.

„Minti”, gândi fără ezitare Marius, fără a ști de unde venea convingerea asta.

— Îmi pare rău...

— Nu-ți bate capul. *Go home*. O luăm de coadă mâine.

— Cu ce zici să începem?

Sergiu ridică din umeri.

— Cu ce ne e mai la-ndemână. Crima din București. Bătrâna din Dristor.

— Mda, e logic. Pe mâine.

— Pe mâine, răspunse Manta.

Marius se îndreptă spre ieșire, aranjându-și ținuta. De când se îngrășase cămășile îi ieșeau tot timpul din pantaloni. Soția lui spunea că arăta ca un funcționar reciclat după beție. Că tot veni vorba, duse mâna la telefon să o sune. „E bine să suni întotdeauna când te

duci acasă, spunea tatăl său. Doar n-o să strici căsnicia pentru un telefon...”

Rămas singur, Manta închise ochii pentru câteva clipe. Se duse apoi către espresor și tastă comenzile pentru o cafea în trei culori. Scoase din buzunar un *Ipod* pe care îl conectă la boxele din sală. Primele note ale piesei „Aerials” a celor de la System of a Down umplură sala. Deschise geamul larg și își aprinse o țigară. După primele fumuri se întoarse la dosarele împrăștiate pe masă. Trase lângă el tabla metalică. Urma să afle în ce măsură clișeul prezent în toate filmele polițiste era adevărat. Începu să noteze pe coloane câteva date despre fiecare deces.

Prima coloană era a primei victime: Vasile Petrache, pădurarul al cărui cadavru fusese descoperit la gaterul de lângă Voineasa. 62 de ani. Moartea survenise, în opinia legistului, cu o lună înaintea momentului descoperirii cadavrlui, adică prin februarie. Corpul, sau mă rog, ce mai rămăsese din el, purta urmele unor lovituri cu un obiect dur. O bătă sau ceva de genul. Decisivă fusese cea pe care omul o primise în ceafa. Dat fiind locul unde fusese găsit, era greu de spus dacă fusese ucis acolo sau nu. Primele cercetări au scos la iveală faptul că tipul nu mai fusese văzut de nici un cunoscut cam de pe la Sfântul Ion, când se făcuse muci la o cârciumă din oraș. Dar nimeni nu-i simțise lipsa. Omul nu avea familie, așa că nimeni nu semnalase dispariția.

Urma Modrojan, ministrul secretar de stat. 47 de ani, proaspăt divorțat după o căsnicie de 25 de ani. Dragoș pescuise niște articole din presă care scoteau la iveală că demnitarul fusese un fustangiu notoriu. Dar, din punct de vedere financiar fusese mai mult decât corect cu fosta nevastă. Presa anunțase logodna sa cu șefa de cabinet, Andreea Demetrescu, o blondină de 27 de ani, absolventă de studii economice. Cu toate acestea, la momentul crimei, cei doi petreceau o minivacanță separat. Ea era la Milano, pentru o sesiune de shopping, motiv pentru care fusese mai greu de găsit. El murise în camera sa de hotel de la Sinaia, unde se cazase cu o femeie brunetă care se evaporase. Arma crimei fusese un

pahar de vin combinat cu otravă. Obrazul drept purta urma unei lovituri pe care o primise în timpul vieții. Medicul legist susținea că urma părea a fi fost făcută de un pumn, deși exista și o urmă în formă de semicerc, despre care nu se știa ce ar fi putut-o provoca. Cadavrul fusese descoperit de personalul hotelului în dimineața zilei de 3 martie, dar se părea că omul murise sâmbătă, 2 martie, cândva între ora 10 seara și miezul nopții. Dar raportul final al autopsiei nu era gata.

Urma Silviu, agentul lor, care murise la trei zile după demnitar, în garsoniera închiriată de Companie. Arma crimei fusese, foarte probabil, un cuțit de bucătărie, dar care nu fusese descoperit la locul faptei. Cadavrul purta pe frunte un semn rotund, pe care îl căpătase după moarte. Sergiu îi ceruse lui Brănescu să îi permită să se uite pe rapoartele despre cele mai recente joburi ale lui Silviu, dar încă nu le primise. Și oricum, știa că nu avea cum să i le arate și lui Marius.

Ultima victimă descoperită fusese bătrâna din București. Marius îi povestise cu lux de amănunte că o găsisse pe femeie moartă pe fotoliu. Fusese strangulată cu o pereche de ciorapi. Elena Popescu avea și ea semnul rotund pe frunte. Încă nu primiseră raportul legistului pentru acest caz, așa că deocamdată nu aveau prea multe date, dar cel mai probabil murise înaintea lui Silviu și Modrogan.

Sergiu puse în dreptul fiecărei coloane poza victimei. Făcu apoi câțiva pași în spate pentru a încerca să aibă o viziune de ansamblu. Ceva îl deranja în povestea asta, dar nu știa ce. Deodată îi pică fisa: prima victimă, pădurarul. Starea cadavrului, care zăcuse atâta vreme în pădure, aducea în ecuație mai multe semne de întrebare decât răspunsuri. Era clar că lovitura fatală fusese cea de la cap, dar în rest nu se prea putea determina ce se întâmplase. Și, dacă a existat sau nu un semn rotund pe corpul bărbatului era imposibil de spus. Și atunci ce îl determinase pe polițistul Marius să-l includă pe pădurar în seria asta de omoruri? Care era legătura? Care era legătura între toate aceste victime?

— Băga-mi-aș..., murmură Sergiu.

— Hai cu ciocolata aia caldă, că le-am promis bunicilor că ajungem acolo până-n prânz.

— Ia-i zis lui buni să facă sarmale? întrebă puștiul cu mutră de asiatic după ce sorbi zgomotos din cană.

— Bea ca lumea, nu te prosti! îl admonestă mama, o femeie slăbuță, cu părul atent ondulat și vopsit în două culori în degrade, așa cum era la modă. Și ea asiatică. Și să știi că la bunică-ta nu-i restaurant. Mănânci ce au, nu te apuci să miorlăi și să pui biata femeie la muncă. Ne-am înțeles?

— Da, mama, zise puștiul, zâmbind ștrengărește.

Deja își făcuse planul să-i trimită un sms bunicii imediat ce se urcau în mașină.

Din colțul opus al cafenelei, Sergiu îi urmărea mascat de o revistă auto-moto. Femeia și copilul erau viața lui anterioară. Înainte de închisoare, înainte ca el să fi devenit una dintre fantomele care face treburile murdare pentru Companie. Trecuse ceva vreme de când era oficial mort. Dar Sergiu își monitoriza soția și copilul și știa ce se întâmplă cu ei. Dany era acum la școală. O dată pe lună petreceau sfârșitul de săptămână cu soții Manta, părinții lui adoptivi. Și, de fiecare dată când plecau spre Codlea, opreau la cafeneaua unei benzinării din Băneasa, unde puștiul bea ciocolată caldă, iar Maia, soția lui, un *café latte* aseasonat cu un *croissant*. De câte ori putea, Sergiu venea și se ascundea într-un colț al localului ca să-i vadă de la distanță. Era un pic riscant, dar Manta miza pe faptul că Maia și Dany nu se așteptau să-l vadă, deci foarte probabil aveau să ignore un bărbat străin care-și bea liniștit cafeaua în colțul lui.

Sergiu alesese să îmbrace o salopetă de mecanic și o șapcă pe care o purta cu cozorocul la spate. Pentru ca deghizarea să fie credibilă, Manta se murdărise cu ulei de motor pe mâini și băgase în buzunar o cârpă înmuiată în prealabil în benzină. Ascuns în spatele revistei, bărbatul savura fiecare cuvânt spus de Dany și de mama lui. Sergiu observase cu mândrie că fiul lui se înălțase zdravăn. Maia slăbise și arăta bine. Nu era sigur că părul ăla bicolor era o idee bună, dar în fine. Acum se amuza ascultându-l pe Dany cum îi povestea mamei lui despre o motocicletă pe care o văzuse când fusese în Poiana Brașov cu bunicul lui.

— Era un Harley, dar era mai mare decât al tatei. Și era vopsit albastru și avea desenați niște lupi pe el. O, mami, arăta așa de *cool*!

Sergiu era atât de emoționat, încât aproape că uită să mai dea paginile revistei.

— Mami, pot să îl rog pe domnul mecanic să-mi împrumute și mie revista? Eu nu am numărul ăsta...

Manta se crispă.

— Nu poți, răspunse mama. Întâi pentru că deranjezi omul și pe urmă, pentru că trebuie să plecăm. O cumpărăm când ajungem la bunici.

— Promiți?

— Da.

Maia plăti consumația, îl ajută pe Dany să-și pună jacheta și ieșiră. Nu înainte însă ca puștiul să mai ia o sorbitură zgomotoasă din cană și să își pună în urechi căștile *Ipod*-ului. Același *device*, cu *display*-ul crăpat, pe care îl avusese și Sergiu la pânaie. Bărbatul privi mașina părăsind parcare și abia apoi se relaxă. Fusesse aproape s-o dea de gard. Trebuia să-și găsească un punct de observație mai ferit.

— Ai întârziat, spuse Marius amuzat.

Normal că întârziase. După ce fusese la cafenea să-și vadă fiul și fosta soție, Sergiu trecuse pe acasă, se schimbase, scăpase de salopeta de mecanic și bău o cafea, să-i mai treacă emoțiile. Ajunsese la sediu undeva în jurul orei unsprezece.

— Ca boierii, mârâi Dragoș din spatele unui monitor.

— Deh, puștiule, zâmbi Sergiu, nu pe toți ne alungă gagicile din pat la prima oră a dimineții.

Marius râse cu poftă.

— Relaxat? Gata de muncă?

— Absolut. Mi-am aruncat ochii pe dosare aseară și am o întrebare. Cum ai selectat cazurile astea pe care le-ai pus împreună?

— Ce vrei să spui? întrebă Marius, redevenit serios.

— Ce te-a determinat să crezi că aceste crime au autor sau autori comuni?

Polițistul se scărpină după ureche. Adevărul era că alăturase aceste crime pornind de la cele două elemente comune: locul de naștere comun al victimelor, Voineasa, și semnul ciudat de pe fețele victimelor. Problema cu semnele era că nimeni nu putuse să spună ce anume le provocase. Erau categoric provocate de ceva rotund, ca un fel de șampilă. Sigur, faptul că toți cei patru împinși în lumea celor drepți erau născuți în localitatea de la poale de munte nu avea cum să fie o coincidență. Iar dacă la un moment dat avusese îndoieli, în momentul în care descoperise că victima secretă, Silviu, colegul lui Sergiu se încadra perfect în sinistra serie, acestea se risipiseră.

Sergiu ascultase raționamentul lui Marius concentrat, cu buzele presate de degetul arătător al mâinii drepte.

— Știi, prima victimă... bărbatul descoperit în apropierea gaterului. Corpul lui e în așa hal, încât nu se poate spune dacă a avut pe el semnul rotund au ba. Practic jumătate din raționamentul tău nu stă în picioare în cazul lui.

— Nu a fost un raționament propriu zis. A fost mai mult așa, un instinct. Ideea e că dacă am dreptate referitor la crimele astea, atunci probabil că le leagă și alte elemente decât acestea două. Sigur, ar putea fi opera unui criminal în serie, dar la carte spune că atunci modul de a ucide ar fi trebuit să fie cumva asemănător în cazul tuturor victimelor. Varianta a doua este că toți oamenii ăștia au fost omorâți dintr-un motiv anume. Și atunci trebuie să lucrăm cu materialul clientului, căci foarte probabil că seria de omoruri e limitată, adică nu vor mai exista alte crime care să ne ajute cu detalii noi...

— Cinic, se auzi glasul lui Dragoș.

— Dar realist, replică polițistul.

— Știu și eu? interveni Sergiu. Să zicem că această a doua variantă e cea corectă. De unde știm că nu vor mai fi alte victime?

— Nu știm, se văzu Marius nevoit să recunoască. Dar până la urmă, cu câți oameni poți fi pe picior de război în același timp?

Sergiu se mângâie ușor pe creștetul capului, ca și cum ar fi căutat ceva ce nu mai era acolo. Panoramă cu privirea panoul care detalia elementele celor patru crime.

Se apropie de tabla magnetică și desprinsă o poză. Era o fotografie a figurii lui Silviu cuprinsă de răceala moții. Manta privi fotografia încruntat, continuând să plimbe mâna peste părul roșcat, tuns militărește.

Sergiu sugerase să facă o vizită la locuințele celor două victime din București, care coincideau și cu locul unde acestea fuseseră omorâte. Marius acceptă fără rezerve. Întâi pentru că e bine să faci un control amănunțit al casei celui mort. Nu se știe ce poți descoperi. Pe urmă, el oricum nu văzuse locuința colegului noului său partener. Moartea lui Silviu Voinescu era secretă, așa cum fusese și viața lui. Marius încercase să îl caute în baza de date de la evidența populației și nu găsi nimic. Încercă și în bazele de date ale ministerului, acelea la care avea acces. *Nada!* Legal, omul ăsta nu existase. CNP-ul era o invenție, departamentul de resurse umane al ministerului nu auzise de el, poliția nu avea nici un fel de informație. Omul nu avusese mașină personală sau cont în bancă, nu plătea impozite, nu avea datorii sau amenzi. Polițistul fusese tentat să-l întrebe pe Sergiu despre chestia asta, dar pe moment decise să se abțină. Oricum, intenționa să facă o scormonire de date și despre noul său partener, deși instinctul îi spunea că nu avea să găsească mare lucru.

Când coborâră din mașină, ploua ușor și vântul se întetise. Elena Popescu locuise în zona Dristor. Blocul era la stradă. Intrarea în imobil era între o cafenea și un supermarket. Primul lucru care îi izbi nările lui Sergiu fu mirosul de cârpă umedă. Nici în ruptul capului nu putea înțelege de ce femeile de serviciu nu schimbă mai des apa cu care spală holurile blocurilor. Când te uiți totul arată curat, dar dacă închizi ochii și inspiri, te aștepți să te trezești cu un șobolan mort pe pantofi.

Garsoniera era una spațioasă, dar ticsită cu mobilă veche. Dulapul cu patru uși le avea întredeschise. Și gema de haine demodate. Sergiu deschise câteva sertare. Facturi, chitanțe, taloane de pensie. Pe noptieră era o casetă cu bijuterii plină cu gablonțuri. Singurele bijuterii veritabile erau un lănișor de aur și o verighetă subțire. Tot acolo era și o pereche de cercei din argint, în

formă de trifoi cu patru foi. Erau noi, așezați cu grijă într-o cutiuță mică și roșie, în formă de inimă. Bătrâna îi primise sau intenționa să îi dea cadou. Pe măsura de la fereastră erau câteva plicuri nedesfăcute. Sergiu le desfăcu. Erau somații de plată la factura de telefonie fixă. Deja intraseră pe fir o firmă de recuperare de credite. Manta se întoarse spre telefon. Era unul din acelea vechi, cu disc. Ridică receptorul. Așa cum se așteptase, nu avea ton.

— Stătea prost cu banii, avea datorii, spuse el mai mult pentru sine.

Judecând după ce era în casă, putea fi exclus din start jaful. Femeia asta nu avea absolut nimic tentant în casă.

Marius intră în bucătărie.

— Miroase a rânced, mârâi el, privind dezaprobator spre ceaunul plin de ulei.

Bucătăria era mizeră. Pe faianță și pe mobile puteai simți grăsimea. În schimb aragazul și frigiderul păreau noi. Uimitor de noi. Polițistul deschise frigiderul. O sticlă de apă minerală începută. Un pet de bere. Un pachet de unt, două roșii, o cutie cu șase ouă, un piept de pui crud pe o farfurie. Marius își îndreptă atenția spre bufet. Deschise sertarul de tacâmuri. Erau așezate ordonat, dar îmbâcsite. Dădu să închidă sertarul dar observă un colț de hârtie pe sub cuțite. Îl prinse și trase. Era un plic.

— Sergiu, vino să vezi.

Veni și Manta și împreună goliră conținutul plicului pe masă. Câteva poze vechi. Un bărbat într-o salopetă de lucru. O femeie într-o rochie înflorată. Probabil Elena Popescu în tinerețe. Un bărbat și o femeie în vârstă. Un copil – o fetiță, lângă un urs împăiat. Și un certificat de naștere. Amalia Dresda, născută pe 8 august 1980, la Voineasa. Iar Voineasa! Mama – Elena Dresda. Tatăl – necunoscut.

— Probabil certificatul ei de naștere, spuse Marius.

— Și Elena Popescu e mama? Atunci de ce pe certificat e numele Dresda? Și unde naiba e fata asta? Nu tre' să-i spună cineva că maică-sa a murit? Voi n-ați cercetat? Cum de nu ai găsit astea până acum?

Marius era încurcat.

— Mărturisesc că nu prea am dat importanță apartamentului. Nu credeam că voi afla mare lucru de aici. Am convingerea că e doar o întâmplare că bătrâna a fost omorâtă aici.

— Meștere, orice ai zice tu, nu-i ok, spuse Manta arătând cu degetul spre poze și actul de naștere.

— Nu e, se văzu Marius nevoit să admită, în timp ce-și promitea în gând că îl va săpuni pe colegul lui, Dumitru.

În seara în care găsiseră victima, în timp ce arunca o primă privire prin apartament, Marius primise un telefon de la mama sa. Sora lui, Alina, o ștersese de-acasă ca să fugă la munte cu un slinos. Era o poveste mai veche, soră-sa se vedea în secret cu un puști care se ocupa cu vânzarea unor mărfuri de proveniență dubioasă. Părinții și Marius îi interzisese categoric să se mai întâlnească cu el, dar fata de 18 ani era încăpățânată ca un catâr. Și îndrăgostită până peste urechi. Alertat de familie, Marius lăsase totul baltă și fugise la gară, ca să o prindă pe zurlie. Dumitru îi promisese că se ocupă el de tot, dar... Polițistul nu avea, însă, chef să-i povestească lui Manta și chestia asta.

Cei doi mai aruncară o privire prin casă și apoi plecară, luând cu ei pozele și certificatul de naștere. Se suiră în mașină. Marius demară nervos. La un moment dat observă că Sergiu studia încruntat una din pozele găsite în casa victimei.

— Ce-i?

— Tipul ăsta în salopeta de lucru. Nu știu unde să-l plasez, dar moaca lui îmi pare cunoscută.

— Crezi că are legătură cu cazul?

— Păi, cu ce altceva?

Polițistul ridică din umeri. În secunda următoare călcă frâna brusc. Un câțel trecu strada în fugă, speriat, cu urechile pe spate.

— Omul vostru stătea de mult aici? întrebă polițistul privind obiectele răspândite pe servanta din cameră.

— Nu. De câteva luni. A lucrat în provincie o lungă perioadă de timp, răspunse Manta sec.

— Mă gândeam eu. Nu pare o locuință foarte „personalizată”.

Sergiu era sigur că nu vor găsi mare lucru în casa lui Silviu. Dar Marius își exprimase dorința să vadă locul crimei și era, într-un fel, normal.

Manta se gândea la remarca lui Marius despre locuința lui Silviu și nu se putu abține să nu se gândească la faptul că era la fel de valabilă și în cazul lui. Era o politică a Companiei să-i mute destul de des dintr-o locuință în alta. În felul ăsta, agenții nu se atașau foarte tare de un loc. Uneori Sergiu simțea că-i lipsește acest lucru. Îi era dor de un loc al lui. Își amintea de vremurile când avea casa din lemn de la Lașița, de lângă Brașov. Era vecin cu pădurea, avea un câine și se simțea liber. Vremurile acelea păreau așa de departe...

— Priveliștea tre’ să fi fost îngrozitoare. Nu mă mir că nu a mai vrut puștiul să vină cu noi, spuse Marius, smulgându-l pe Manta din visare. Polițistul privea succesiv canapeaua pe care fusese găsit Silviu și fotografiile realizate de criminaliști.

Într-adevăr, Dragoș refuzase foarte ferm să-și însoțească colegii în vizita la domiciliile celor două victime. Magicianul tastaturii nu reușise să treacă peste șocul produs de descoperirea cadavrului lui Silviu.

Manta avusese dreptate. Nu găsiră mai nimic interesant în garsoniera în care locuise Silviu.

— Ce program avea omul în seara aceea?

— Îi spusese partenerei lui că avea o întâlnire. Îi ceruse chiar sugestii despre ce să gătească.

— Și ce a gătit?

— Nimic. Era mâncare comandată de la „La mama”.

— Drăguț... Partenera știe ceva despre tipă?

— Nu. Absolut nimic.

— Mda. Nasol. Ok, m-am lămurit. Hai să mergem, nu e nimic aici.

Marius oftă, se scărpină la ceafa și o luă înainte. Manta mai aruncă o privire în cameră. Aproape ieși din casă când văzu ceva alb lângă canapea. Era o hârtie. Sergiu se aplecă și o luă. Aruncă o privire și apoi o băgă în buzunar.

Coborâră treptele în tăcere. La un moment dat Marius întrebă.

— Ziceai că a comandat mâncare de la „La mama”?
— Da.
— Mă întreb dacă s-a gândit cineva să dea de tipul care a livrat-o.
— Hmm... Gândești ca un polițist, spuse Sergiu zâmbind.
— Serios? N-aș fi zis...

Deși era puțin probabil să afle deja ce nu știa încă, Marius ceruse să mai stea odată de vorbă cu Lidia, partenerul informatician al lui Silviu. Pe măsură ce discutau cu ea, polițistul realiza că Sergiu avusese dreptate. Tipa spusese deja tot ce știa. „Discutau” era mult spus, deoarece Lidia plângea cu suspine. Marius aproape că regreta că avusese ideea. Nu numai că nu făcuseră nici un pas înainte, dar polițistul era paralizat pur și simplu când o femeie plângea. Nu știa ce să facă. Și nici superagentul nu părea să se descurce mai bine.

— Silviu s-a comportat ciudat în ultima vreme? A făcut ceva care să-ți atragă atenția?

— Nu, răspunse fata suflându-și nasul cu putere. În afară de faptul că desena cerculețe...

— Cerculețe?

— Da. Când vroia să se gândească, când era preocupat de ceva lua o hârtie și desena. De regulă, erau tot felul de forme geometrice. În ultimele zile, însă, erau cerculețe ciudate.

— Ce automatism puternic, comentă polițistul, întrebându-se în mintea lui dacă acest lucru era potrivit pentru un agent din asta. De fapt, despre ce fel de agent era vorba? Ce făceau băieții ăștia? întrebasese și el în stânga și în dreapta, dar nimeni nu putuse să-i spună mare lucru despre Compania B. Cei mai mulți nici nu știa că există.

— Ca ăsta? întrebă Sergiu smulgându-l din gânduri.

Manta îi întinse fetei o bucată de hârtie pe care o scosese din buzunar.

— Da, ceva de genul. Dar desenat altfel...

Polițistul luă hârtia și o cercetă cu atenție. Era o bucată ruptă dintr-un caiet de matematică. Desenul era asemănător cu cel realizat de copii, care pun o monedă sub o hârtie și dau cu creionul pe deasupra. Moneda asta

trebuie să fi avut niște chestii în relief, pentru că desenul ieșise prost, iar pe dos hârtia avea înțepături.

— Mulțumesc, Lidia, spuse Sergiu. Dragoș, condu-o tu la birou și vezi să fie ok.

Informaticianul nu așteptă să fie rugat de două ori.

— De unde o ai? întrebă polițistul ridicând hârtia.

— Am găsit-o la Silviu în garsonieră. Era lângă canapea. Aproape am ratat-o.

— Și ai pus mâna și ai luat-o, pur și simplu.

— Da...

— Și orice amprente ar fi fost pe ea s-au dus pulii de suflet, mârâi polițistul nemulțumit.

— Nu mi-a dat prin cap, spuse Manta încurcat. Mă tem că nu gândesc ca un polițist.

Marius oftă. Evident era nervos.

— Mă duc să iau o gură de aer, spuse el și ieși.

Dragoș, care între timp se întorsese și auzise, în parte, discuția, îl privi pe Sergiu nedumerit. Acesta luă hârtia pe care polițistul o lăsase pe birou, o întinse către informatician și spuse:

— Amprente!

— Păi Marius spunea...

— Tu lasă-l pe Marius și fă ce-ți spun eu. Vezi dacă în afară de amprentele mele, ale polițistului și ale lui Silviu, mai găsești și altceva. Orice afli, îmi zici doar mie, ai înțeles?

— Am înțeles, decretă Dragoș.

Sergiu compromisese intenționat orice amprente ar fi putut fi pe hârtia aia. Poate că ancheta se desfășură în colaborare cu poliția. Dar rezultatul era doar pentru ochii Companiei. În nici un caz lucrurile nu mergeau către un proces.

Dragoș ieși, iar Manta, rămas singur, își aminti de pozele și certificatul de naștere găsite în apartamentul bătrânei. Deschise plicul și scoase poza care-i atrăsese atenția când le descoperise. Privi cu atenție poza, studie figura bărbatului fotografiat cu o lupă, apoi privi tabla metalică cu datele omorurilor pe care le studiau. Când se întoarse răcorit, Marius îl găsi zâmbind.

— Te-ai calmat? veni el în întâmpinarea nedumeririi polițistului. Nu de alta, dar vreau să-ți arăt dovada faptului că instinctul tău de copoi funcționează

impecabil. Mai ții minte pozele descoperite la bătrână în casă?

Manta luă poza pe care până atunci o studiasse și o prinse, cu un magnet, lângă fotografia victimei găsită în pădure. Cu un gest teatral îi întinse polițistului lupa. Acesta o luă și studie cele două instantanee, din epoci extrem de depărtate una de alta. Dincolo de amprenta timpului, un lucru era evident. În cele două fotografii era unul și același bărbat. Cel puțin două dintre victime aveau o legătură. Teoria lui Marius, conform căreia omorurile erau legate între ele, prindea contur.

— Măi să fie! Se pare că mă pricep, spuse Marius zâmbind satisfăcut către Manta.

Capitolul 3

— Ia mai lasă-mă, femeie. Beau o bere cu fiu-miu, nu-l învăț la droguri! Se cheamă *bonding*. Tații și fii fac chestia asta în lumea civilizată.

De câte ori auzea chestia asta, mama adoptivă a lui Sergiu își dădea, disperată, ochii peste cap. Soții Manta îl adoptaseră pe acesta când ajunsese, deja, la vârsta adolescenței. Motiv pentru care stabilirea unei relații părinți-copil în sensul tradițional nu a mai fost posibilă. Corneliu Manta alesese să fie mai degrabă un prieten vârstnic, un mentor pentru adolescentul rebel, decât un tată. Când puștiul ajunsese pe la 16 ani, tatăl își făcuse un obicei ca, din când în când, să iasă cu el la o bere, așa, ca băieții. Pe Tamara, soția, ieșirile lor nu o deranjau. Dar nu putea face pace cu faptul că fiului i se pune în față o bere la 16 ani.

— O să aibă o viață-ntreagă să fie prieten cu halba, ca tine, bodogănea femeia.

Soțul replica prin tachinări cu vorbe americane. O altă plăcere pe care tatăl și fiul o împărțeau era mersul la film. Producțiile hollywoodiene îmbogățiseră limbajul venerabilului Corneliu Manta cu vorbe anglosaxone care sunau în gura lui precum nuca în perete. De acolo venea și ideea cu *bonding*-ul.

Pe de altă parte, tânărul Manta era la vârsta descoperirii primelor materiale pornografice, motiv pentru care utilizarea cuvântului de către părintele său adoptiv îi stârnise un zâmbet poznaș.

— Nu zâmbi, obrăznicătură, îl muștruluse domnul Manta senior, reușind cu greu să ascundă propriul amuzament.

Patru decenii mai târziu, Sergiu făcea din nou *bonding* la o bere. De această dată cu un polițist simpatic, care arăta ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o furtună. Un tip inimos și deștept. Un pic prea deștept și intuitiv pentru binele lui. Inițial Manta declinase politicos invitațiile lui Marius de a fraterniza la un pahar. Într-o altă viață se împrietenise cu un polițist militar. Cristian Herra făcea parte din echipa care ancheta

crimele. Acele crime care i-au adus lui Sergiu 20 de ani de pușcărie. Acele crime care au făcut posibilă recrutarea lui Sergiu.

Herra și Manta se cunoscuseră sub auspicii nefaste, dar asta nu i-a împiedicat să lege o prietenie reală și sinceră. Atât de sinceră și de reală încât polițistul militar și-a pierdut slujba și amicitia cu fostul partener pentru că a încercat să-l scoată pe Sergiu basma curată. Mai mult decât atât, Cristian a fost printre puținii care au știut de faptul că moartea condamnatului Sergiu Manta fusese înscenată și că, de fapt, acesta devenise un asasin fatomă pentru o structură obscură din cadrul Ministerului de Interne. Iar de aici i s-a tras moartea.

Sergiu nu mai vroia să aibă pe conștiință alți prezumtivi amici. Dar până la urmă nu avusese de ales și acceptă invitațiile noului său coleg de ocazie. Pe de o parte pentru că nu putea să le respingă la nesfârșit, iar pe de altă parte, Brănescu, șeful lui, vroia să „între în mintea polițaiului”, după cum se exprimase. Iar un pahar de vorbă era cea mai bună metodă.

Mai nasol era că începuse să îl simpatizeze pe Marius Stănescu. Îi plăceau istoriile lui despre certurile cu Meryem, povestirile despre băieții de la secția de poliție unde lucra, despre cazurile pe care le rezolvase. Pentru că nu putea să nu „contribuie la masă” cu ceva, Sergiu povestise despre copilărie în orfelinatul brașovean, despre șansa de a fi fost adoptat când nimeni nu mai spera, despre relațiile cu părinții adoptivi. Povești despre trecut, care nu îi dădeau polițistului nici o informație despre existența lui actuală. Dar care deschideau drumul către o nouă prietenie. Și asta era ultimul lucru de care Manta avea nevoie.

— Hai să-mi bag..., mârâi Marius nemulțumit.

Săpase în bazele de date ale poliției și stresase colegii de la evidența populației cu telefoanele timp de două ceasuri. Degeaba. Nu găsisese nimic. Îl durea capul și îl usturau ochii de la zgâitul în monitor. Se întinse, căscă și își masă tâmpilele.

— Ai o țigară?

Dragoș înălță moaca ciufulită de după un alt monitor.

— Tu fumezi?

— Nu foarte des.

— Adică nu pe banii tăi.

Polițistul râse cu poftă.

— Poți să zici și așa. Fumez când sunt iritat.

— Acum ești iritat? De ce?

— Amalia Dresda, prezumtiva fiică a Elenei Popescu. A fost „înmatriculată” la naștere, apare în evidența școlară în primii șapte ani de școală. Pe urmă dispare fără urmă. Nu e de găsit pe nicăieri.

— Poate că a murit.

— Atunci ar fi fost înregistrat decesul la evidența populației din localitatea de origine, așa se face. Doar dacă... mai adăugă Marius scărpinându-se pe cap.

— Doar dacă a murit cine știe pe unde și cum și cadavrul nu a fost descoperit. Sau cunoscuții ei nu știau adevărata ei identitate.

— Sau se ascunde pe undeva, naiba s-o ia!

— E așa important s-o găsești?

— Certificatul și poza ei au fost găsite la una din victime, alături de poza din tinerețe a altei victime. Și logica și instinctul îmi spun că este fiica celor doi. Și atunci e important s-o găsim.

Polițistul oftă descumpănit. Își roti privirea prin încăpere și se opri asupra biroului lui Manta.

— Superagentu' unde e?

— A sunat și a zis că are o treabă.

— Ce treabă?

— Habar n-am.

— Păi da, eu îmi spetesc creierii și el vagabondează. Sună-l și spune-i să-și miște fundul la muncă.

Dragoș se opri din ce făcea și-l măsură pe polițist cu privirea.

— Ești invitatul meu. Mie mi-e dragă viața.

— „Cui i-e frică, cui i-e frică de bau-bau?” parafrază Marius un cântecel pentru copii.

— Cui i-e frică de bau-bau?

Sergiu își făcuse apariția. Nici Marius, nici Dragoș nu-l văzuseră intrând. Era vesel. Marius rămase cu gura căscată. Sergiu pe care îl știa el era un tip tăcut, cu o

privire tristă care părea să poarte o mare povară. Acum însă zâmbea șiret, iar ochii luceau poznaș.

— Și, până la urmă, cui i-e frică de bau-bau?

— Tânărul magician al tastaturii, aici de față, a fost solicitat să te someze să vii la muncă. Dar a refuzat să stârneasă ursul din bârlog.

— Urs, Dragoș? îl muștră Sergiu în glumă.

— Eu nu asta am zis, protestă informaticianul în aceeași notă. Am zis că mi-e dragă viața.

— Asta e altceva, râse Sergiu.

Marius se încruntă ușor. Nu pricepea gluma.

— Până la urmă pe unde ai golănit?

— N-am golănit, am muncit.

Sergiu băgă mâna în buzunarul interior al gecii de motor și scoase un inel. Era de argint, veriga era reglabilă, iar ornamentul era un disc pe care erau gravate două cercuri concentrice. Între ele erau reprezentate semnele zodiacului, iar în mijloc era un soare cu raze inegale. Manta apucă bijuteria cu trei degete și o depozită în scrumieră, învârtind-o ca pe un titirez. Dragoș și Marius așteptară ca inelul să se oprească. Abia după aceea Marius îl luă și îl studie încruntat.

— Ce-i cu inelul ăsta?

— Este „ștampila” folosită pentru a crea urmele rotunde de pe victimele noastre.

Polițistul făcu ochii mari și rotunzi ca Pobedele rusești și țâșni spre tabla magnetică. Compară inelul cu semnele în chestiune din fotografii.

— Fir-aș al naibii, să știi că ai dreptate.

Marius Stănescu vorbea la telefon, patrulând pe hol și gesticulând amplu. Era evident iritat, dar se străduia să-și păstreze nota de calm în glas. Încerca să-și argumenteze punctul de vedere, dar fără prea mult succes. Sergiu stătea în ușa biroului și privea amuzat spectacolul.

Telefonul buclucaș sunase tocmai când Manta explica algoritmul prin care ajunsese să descopere obiectul vinovat de urmele circulare de pe fețele victimelor. Încărcase toate pozele urmelor circulare în calculator. Scanase și hârtia cu desenul găsită în

apartamentul lui Silviu. Apoi folosisese un program care să-l ajute să suprapună imaginile și să le așeze în așa fel încât să se completeze reciproc scoțând la iveală întregul. Desigur, imaginea rezultată nu era una completă, dar puteai să-ți faci o idee despre obiectul cu care aveai de-a face. După ce rotise și potrivise imaginile vreo două ceasuri, ceea ce rezultase era un disc rotund, cu soarele în centru, și o serie de reprezentări grafice în jurul său, dispuse pe două rânduri separate prin două cercuri și douăsprezece linii ce convergeau către soare, încadrând reprezentările grafice în douăzeci și patru de căsuțe. Manta mărise și studiasese reprezentările grafice. Atunci realizase că discul era, de fapt, un zodiac. Pe șirul exterior erau imaginile zodiilor. Șirul interior era format de simbolurile grafice ale acestora. Sergiu făcu o căutare a imaginilor similare pe internet. Și așa descoperise inelul pe site-ul unui magazin de haine și accesorii rock numit Gotica. Ironia sorții, în trecut, pe vremea când locuia în Brașov, Sergiu comandase și el câteva tricouri cu schelete și reprezentări *fantasy*. Vânzările se făceau on line, dar exista și un magazin în București, aproape de centrul istoric, în spatele CEC-ului mare. Manta notă adresa și se duse direct la magazin. Când ajunsese pe strada Mihai Vodă, la numărul 13 a descoperit o locație care părea abandonată, datorită unei copertine decolorate de soare și a unui autocolant care acoperea mare parte a vitrinei. Dar era deschis. Intră și descoperi o fată tânără și drăguță, cu părul tuns în stilul Mireille Mathieu, dar vopsit într-o nuanță veselă de verde. Un *flashback* dintr-o altă viață îl ajută pe Manta să facă impresie, pentru că zâmbi și spuse:

— Săru'mâna, Laura.

Fata salută la rândul ei și zâmbi ușor nedumerită.

— Sunt Sergiu, din Brașov. Am comandat destul de multe tricouri și bandane de la voi, mai demult...

Laura își aminti. Pe vremuri, Sergiu comanda haine pentru el, dar și pentru alți amici și negocia discount-uri. Atmosfera degajată, dezbărată de formalismul și neîncrederea care însoțesc de regulă întâlnirile anchetatorilor cu martorii, îl ajută pe Manta să afle ce vroia. Inelul era în set cu un pandantiv de aceeași mărime și cu același design. Bijuteriile de argint vândute de cei de la Gotica erau exclusiviste și destul de scumpe,

așa că nu fuseseră aduse decât cinci seturi. Trei fuseseră achiziționate prin comandă de pe site. Laura îi dădu lui Sergiu adresele de email de pe care fuseseră făcute comenzile. Un alt set fusese achiziționat de două surori gemene. Una din ele oprise inelul, cealaltă medalionul. Ultimul set fusese achiziționat cu puțin înainte de sărbători de către un bărbat. Laura îl reținuse, pentru că nu era un client tipic. Purta costum și venise la magazin cu mașina cu șofer. Dar plătitese cash. Două luni mai târziu presa relata pe larg despre decesul în circumstanțe suspecte al ministrului Modroga, iar Laura realiza cu stupeoare că era tocmai clientul misterios de la jumătatea lui decembrie.

— Ai spus ceva poliției? întrebă Sergiu.

— Ce să spun? Omul cumpărase bijuterii de la mine înainte de sărbători. Așa, și? Mi-am zis că nu are nici o legătură. Sau dacă are, mă veți căuta voi. Și uite, am avut dreptate.

Sergiu o mai întrebă pe Laura dacă știa ceva despre persoana căreia îi erau destinate bijuteriile. Fata ridică din umeri. Manta întrebă dacă mai are bijuteria la vânzare. Laura își oprise un inel pentru ea, dar nu ezită să i-l vândă. Sergiu intenționa să-i pună pe colegii lui de la laborator să facă o serie de teste pentru a fi siguri că inelul e obiectul care lăsase urmele pe fețele victimelor.

Acum Manta așteptă ca polițistul să termine dezbaterea telefonică pentru a comenta cu el descoperirea, dar mai ales implicațiile acesteia. Se contura din ce în ce mai mult ipoteza unui asasin feminin.

În sfârșit, Marius atinse *display*-ul telefonului, punând capăt convorbirii telefonice.

— Scuze, *man*, nevastă-mea...

— E totul ok?

— Da, doar că loaza de văr'miu ne-a invitat la ziua lui. Știe că eu nu mă dau în vânt după socializarea cu el, așa că o pisează pe nevastă-mea. Meryem este sensibilă la tot ceea ce ține de familie. Pentru că ai ei sunt departe, în Istanbul și nici nu sunt deosebit de încântați că le-am luat fiica, m-am căsătorit cu ea și am adus-o în România, nu prea vorbesc cu ea. De fapt, nu vorbesc deloc, așa că Meryem a „adoptat” familia mea. Cu lichele cu tot.

Sergiu zâmbi.

- Fericirea soției este de neprețuit, pentru restul există MasterCard, zise el parafrazând o reclamă.
— Există pe dracu! mârâi Marius.

Sergiu copia și scana tot ce ținea de anchetă pe un laptop. Deși nici el nici Marius nu prea aveau chef, până la urmă venise momentul unui voiaj de câteva zile la Voineasa. Orice lega victimele între ele părea a fi acolo. Marius încerca să-și convingă sora să se mute câteva zile la el. Nu-l încânta absolut de loc ideea de a o lăsa pe Meryem singură când mai avea trei luni până la naștere. În plus, spera că misiunea pe care i-o încredința avea să o țină, măcar pentru câteva zile, departe de pușlamaua aia cu care se vedea și din cauza căreia mucizase cercetarea la fața locului când descoperiseră cadavrul bătrânei. Închise telefonul și oftă:

- Plecarea asta pică tare prost...
— Nici eu nu mă dau în vânt, dar asta e... N-ai convins-o pe sora ta?
— Ba da, dar așa cum o știu eu, seara, când va adormi nevastă-mea, o va șterge să se vadă cu slinosul ăla de iubit al ei. Nu știu ce naiba găsesc fetele drăguțe la golani ăștia.
— În locul tău nu m-aș plânge, dacă n-ar fi fost așa, nici tu nu te-ai fi ales cu Meryem.
— Ce nostim ești! Află că eu eram un cuceritor. Ce zic eu aici? Încă sunt...

Dragoș pufni în râs.

- Tinere domn Apostolescu, atitudinea ta este deranjantă, protestă polițistul în glumă.
— Tinere Apostolescu, lasă hlizitul, am nevoie de o mașină. Un SUV care să nu iasă în evidență, nu vreo rachetă decapotabilă din alea cu care umbli tu. Vreau un modem de net și un contact din poliție de acolo. Dar vezi să fie unul mai destupat la minte.

— S-a făcut, zise Dragoș și se grăbi către ușă. Se întoarse din prag și zise: Era să uit, băieții de la laborator au verificat biletul cu desenul găsit la Silviu acasă.

Sergiu ridică ochii de pe laptop și îl fixă pe Apostolescu cu privirea.

- Așa și? întrebă Sergiu după câteva clipe.

— Nimic relevant. Erau amprente tale, ale lui Marius, ale lui Silviu. Mai erau și altele, dar neidentificabile.

— Era clar că nu vom mai găsi nimic, spuse Marius. Nu puseși biletul într-un plic sau o punguță specială, ci la tine în buzunar. Și trecuse prin prea multe mâini. Și chiar dacă am fi găsit, nu putea fi admisă ca probă.

— Nu, dar dacă am fi găsit vreo amprentă care să fie în vreo bază de date, măcar știam unde să căutăm. Am încercat și eu, zise Sergiu zâmbind.

Dragoș o șterse repede din birou. Văzuse privirea dură și fălcile încordate ale lui Manta și realizase că o sfeclise când deschisese pliscu' de față cu polițistul. Sergiu fusese foarte clar când îi spusese că orice ar fi găsit cei de la laborator pe bilet, era doar pentru urechile lui. Îl aștepta o săpuneală zdravănă.

Oktoberfest era crâșma lui preferată. Era locul care-i amintea cel mai mult de Brașov și de viața lui de dinainte. Era ușor *trashy*, cu mult lemn, postere haioase, muzică rock, băutură bună și ieftină. Era în centrul istoric, așa că era accesibil. Și cel mai important, era deschis non-stop. Sergiu stătea la tejgheaua de la geam și privea către barul de fițe de vis-à-vis. Reclama enormă, pe care scria *Finnish*, își schimba culoarea la câteva secunde: bleu, roz, galben, mov, verde. Manta își cobori privirea spre intrarea clubului. O fată roșcată, cu ochi mari albaștrii, îmbrăcată într-o rochie mulată și o geacă de piele dârdăia împărțind fluturași de reclamă. Era ușor plinuță pentru ținuta aceea, dar avea niște sâni care făceau toți banii. Ploua mărunț și era frig, iar Sergiu avea impresia că auzea, prin vitrină, cum îi clănțăneau dinții. Ochii li se întâlneau și fata îi zâmbi promițător. Sergiu își mângâie părul tuns militărește și îi zâmbi și el la rândul lui.

Cu coada ochiului îl zări pe Dragoș intrând, așa că-și mută privirea către ușă și îl chemă cu un gest. Apostolescu se așează lângă Manta și își strânseseră mâinile.

— Eu mai bag o bere. Tu ce bei? întrebă Sergiu.

— La fel.

Manta ridică două degete pe care le însoți de un zâmbet către chelnăriță. Fata zâmbi și ea și se prezentă cu două halbe. Cei doi ciocniră și băură. Dragoș se hotărî să spargă gheața.

— *Man*, îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte. Nu trebuia să vorbesc despre amprente de față cu Marius...

— *Nope*. Nu trebuia.

— Știu, dar suntem o echipă și...

Sergiu se apropie de urechea lui Dragoș și spuse aproape șoptit:

— Ascultă, puștiule, bagă bine la cap! Singura echipă pe care o ai sunt eu. Restul sunt străini. Oamenii ca noi nu fac echipe cu alții. Pricepi?

Apostolescu răspunse cu un gest. Manta mai luă o gură de bere și spuse:

— Dragoș, gândește înainte să deschizi gura. Marius este cu noi acum doar pentru că e un polițist bun, care știe să ancheteze crime și avem nevoie de el. Dar rezultatul anchetei trebuie să ajungă la noi întâi, pentru că vinovatul sau vinovații nu vor ajunge la proces. Nu putem lăsa să iasă la iveală existența lui Silviu. Cu Marius trebuie aplicat principiul *need to know*. Intuitiv cum e, orice informație în plus îl poate duce la descoperirea secretelor noastre, iar asta îi pune în pericol viața, înțelegi?

— Da. Voi fi atent. Îmi pare rău...

— Lasă, nu e prea grav de data asta. Dar fi atent ce dai pe gură de-acum încolo.

Cei doi ciocniră și băură din nou.

— Ok, puștiule, ce noutăți ai?

— În sfârșit, Andreea Demetrescu, logodnica lui Modrogan, s-a întors de la Milano. Cică a fost așa năucită de vestea morții tipului, că a făcut un șoc și au internat-o la urgențe. Voi verifica. Ideea e că, după ce ați plecat voi, gagica a sunat așa că am vorbit un pic cu ea. Mai știi setul de bijuterii cumpărat de Modrogan de la Gotica? Ei bine, nu era pentru ea. Domnișoara Demetrescu preferă aurul, dacă se poate, cu diamante pe el. În fine. Ideea e că Modrogan a rugat-o pe una din fetele de la secretariat să trimită bijuteriile la o adresă anume. Fata le-a trimis, dar apoi i-a spus Andreei. Țasta a

fost, de altfel, motivul vacanțelor separate. Ghici unde a trimis ministrul inelul și pandantivul?

Dragoș făcu o pauză de suspans. Sergiu intră în joc și bătu tobele pe tejgheaua de lemn.

— Apartamentul bătrânei din Dristor. Modrogan le-a pus într-un plic și a scris pe el „pentru Amalia”. Fata de la secretariat a trimis un șofer de la minister să le trimită.

— Bun. Află numele fetei și al șoferului. Vreau să vorbesc cu ei.

— Mă ocup mâine dimineață. Îi spun lui Marius despre asta?

— O să-i spun eu. Oricum nu vine mâine. I-am zis să stea acasă cu soția. Luni plecăm la Voineasa. Măcar să aibă parte de un weekend prelungit.

— Ce gentil din partea ta...

— Nu a fost doar amabilitate. Vreau să mai lucrez și fără el în coastă, să sortez un pic informațiile.

— Mă gândeam eu...

— Că tot veni vorba de Marius, ai făcut ce a zis el? Ai dat de cel care a livrat mâncare la Silviu acasă?

— Am și vorbit cu el. Mâncarea a fost preluată de un tip a cărui descriere seamănă cu Silviu. A plătit cash. Tipul era la bustul gol...

Sergiu râse.

— Ai lucrat bine, Dragoș. Și ai avut inițiativă. Bravo!

— *Wow*, o laudă. Mulțumesc, colega! Sărbătorim cu încă o bere?

— Prietene, sărbătorește tu și pentru mine. Eu am niște planuri în seara asta, răspunse Manta, făcând un gest discret către fata care încă dărdăia în fața clubului de fite.

— Eeeei, bravo! Compostare plăcută, colegu’!

— Dragoș, nu fi mitocan.

Sergiu lăsă banii pentru beri pe tejghea, strânse mâna lui Apostolescu și ieși. Se duse glonț către fata din fața clubului.

— Săru’ mâna. Ce faci?

Fata fu atât de surprinsă, încât scăpă materialul publicitar pe care trebuia să-l distribuie. Sergiu se aplecă să adune fluturașii.

— Muncesc..., murmură ea.

— Ce fel de muncă e asta? Seamănă mai mult a tortură. Ești vânată de frig.

Fata zâmbi.

— Sunt picoliță aici. În timpul săptămânii e cam jale, așa că șeful ne pune pe câte una din noi să ieșim seara cu fluturașii de promoție. Trebuie să conving zece oameni să intre și să comande ceva. Apoi pot pleca.

— Și câți ai convins?

— Trei, spuse ea cu tristețe.

— Bun. Mai avem numai șapte. Hai să-i convingem și apoi mergem să mâncăm ceva. Ce zici?

Fără să aștepte răspuns, Sergiu luă fata de mână, se duse către primul tip care părea mai înstărit și spuse:

— Domnule, eu aș vrea să iau masa cu această fată frumoasă, dar nu poate pleca de aici, până nu convinge zece oameni să bea ceva în clubul *Finnish*. Dacă acceptați, dumneavoastră ați fi al patrulea. Ce ziceți, ne ajutați?

Stratagama funcționează. În mai puțin de o oră zece oameni socializau în barul cu pricina, amuzându-se pe seama ineditei tehnici publicitare. Odată misiunea îndeplinită, fata se întoarse către Sergiu și întrebă:

— Și acum ce facem?

— Păi n-ar fi rău să facem cunoștință. Eu sunt Sergiu.

— Alina, răspunse ea.

Sergiu îi luă delicat mâna și o sărută, ceea ce o făcu pe fată să roșească până-n vârful urechilor.

— Acum spune-mi, unde ți-ar plăcea să mâncăm?

— Nu știu dacă... Am auzit că la Carul cu bere e frumos. Dar n-am fost niciodată.

— Acolo mergem.

Locul făcea parte din istoria Bucureștilor. Fusese dintotdeauna și continua să fie un punct de reper. În urmă cu niște ani fusese preluat de patronul unei rețele de restaurante, dar care îi păstrase specificul tradițional atât în meniu cât și în aspect. Mai mult decât atât, la sfârșit de săptămână atmosfera era întregită de mici spectacole de dans și muzică populară.

Întâmplarea făcea ca localul să se situeze la câteva străzi distanță. Sergiu o luă de mână și o simți tremurând de frig. Își dădu jos geaca de motor și o puse pe umerii Alinei.

- Ai grijă, e grea, spuse el.
- Și tu? N-o să-ți fie frig?
- O să supraviețuiesc până la Carul cu bere.

Fata se acoperi cu geaca și zâmbi cu recunoștință. Sergiu o luă pe după talie și se îndreptară către restaurant.

Dragoș ajunse la muncă devreme. Bănuia că Sergiu avea să întârzie și, în condițiile în care Marius oricum nu venea deloc, era bine să fie cineva acolo în cazul în care Brănescu băga capul pe ușă, așa, de control. Avea astfel de obiceiuri tâmpite. Și, oricum avea treabă.

Pentru început puse de cafea. Scoase din punga de hârtie pe care o adusese cu el câteva pateuri și plăcinte pe două farfurii. Mama lui era maestră la d-astea iar Sergiu avea să aprecieze faptul că se gândise și la el. Se duse apoi pe terasă, aduse scrumiera lui Sergiu, o scutură și se duse la baie să o spele.

— La naiba, aș putea fi o secretară perfectă, mârâi Apostolescu pentru sine.

Odată ritualul începutului de zi terminat, își luă cafeaua și una din farfuriile cu bunătați și se așeză la calculator. Va începe cu treaba ușoară: rezervarea camerelor pentru Sergiu și Marius la Voineasa. Știa deja unde avea să îi cazeze. Cu un an în urmă petrecuse un weekend cu o gașcă de amici în localitate. Se cazaseră atunci la o pensiune chiar la intrarea în stațiune, elegantă, cu oameni primitivi, pe malul râului. Fără să mai stea pe gânduri trimise un mail cu cererea de rezervare. Primi confirmarea în mai puțin de jumătate de oră. *Done!* Acum urma partea mai grea, găsirea unui contact în poliția locală. Unul care să fie suficient de destupat să înțeleagă că trebuie să ajute fără să pună prea multe întrebări. Vorbise cu Diana de la Resurse umane, care întocmise o serie cu posibili candidați. Erau cinci, patru bărbați și o femeie, până în patruzeci de ani. Din ce-i spusese Laura, doi dintre ei erau chiar vizați pentru recrutare. Aceștia doi erau cei pe care avea să-i sugereze lui Sergiu, deși după ce văzuse fotografia polițistei ar fi putut paria că ea avea să fie aleasa. Se pregătea să

vorbească la garaj pentru mașină, când telefonul începu să vibreze.

— Salut, Sergiu.

— Salut. Ce faci?

— La birou, te aștept și între timp adun tot ce vă trebuie pentru Voineasa.

— Bine. Toate în regulă pe acolo?

— Dap. Liniște și pace.

— Ok. Ajung cam într-o oră și jumătate. Dacă e ceva mă suni.

— *No problem.*

Dragoș închise telefonul și zâmbi. Se simțea întotdeauna mai relaxat după ce stabilea contactul cu Manta.

Sergiu ieși din baie, se duse la cuier și strecură telefonul în buzunarul interior al gecii de motor. Întră apoi în cameră și o privi pe Alina dormind. Fata părea pierdută între cearceafurile albe. Buzele îi tremurau ușor în somn și-și încrețea năsucul deranjat de o șuviță de păr. Manta se apropie și dădu părul la o parte. Zâmbi. Știa că nu avea cum să păstreze legătura cu fata, dar asta nu însemna că nu putea fi un adevărat domn până la capăt. Își aminti că văzuse la parterul blocului un magazin, așa că se duse și cumpără ouă, șuncă, roșii, brânză, suc de portocale natural, lapte și cafea. Când Alina se trezi, îl găsi pe Sergiu în bucătărie, pregătind omleta.

— Hei, bună dimineța. Cum ai dormit?

— Bună dimineța. Bine. Ce faci?

— Micul dejun. Sper că îți place omleta.

Fata zâmbi.

— Ești primul bărbat care îmi prepară micul dejun.

— Avantajul vârstei. În timp înveți cum să închei o noapte reușită.

Alina roși. Se așezară la masă și mâncară în liniște. Sergiu își aminti gluma aia tâmpită: „Care e amantul ideal? Bărbatul care face dragoste toată noaptea și dimineată se transformă în pizza.”

— Ești destul de aproape de ideal, răspunse ea râzând.

De-abia când ajunseră la cafea, apăru și momentul stânjenitor.

— O să ne mai vedem? întrebă Alina anticipând cumva răspunsul.

— În dup'amiaza asta mă-ntorc la Timișoara...

— Și nu prea vrei să ținem legătura, termină ea fraza.

— Nu e vorba că nu vreau. Nu știu dacă are rost. Tu aici, eu acolo... Dar am putea să ne mai scriem pe mail...

— Nu, răspunse fata cu o fermitate care-l surprinse pe Sergiu și-l făcu să ridice privirea din cana de cafea. Nu vreau eu să-ți scriu și să aștept în van răspunsul tău. E jenant pentru amândoi.

Sergiu îi mulțumi sărutându-i mâna. Ea zâmbi.

— E ok. Ai dreptate. E mai bine așa.

Atmosfera deveni mai relaxată. Terminară micul dejun și spălară împreună vasele. Sergiu își chemă un taxi. Se duse în baie, închise ușa, scoase din buzunar o pungă și recupără, din coșul de gunoi de sub chiuveță, cele două prezervative folosite în noaptea precedentă. Închise cu grijă punga și o băgă în buzunar. Ieși din baie și o găsi pe Alina așteptându-l la ușă cu geaca lui de motor în brațe. Sergiu o luă, o îmbrăcă și apoi sărută fata îndelung.

— Dacă mai vii prin București...

Sergiu se întoarse din prag ca să o asculte.

— ...caută-mă pe facebook și dă-mi un *private message*. Alina Stănescu. Numele e comun dar îndrăznesc să sper că mă vei recunoaște în poză.

Manta oftă ușor, se aplecă și o sărută pe frunte. Fata închise ușa în urma lui și oftă la rândul ei.

— N-o să mă caute, murmură ea încet.

— Ai înțeles corect, vreau un Duster. Știu că nu fac decapotabile la Mioveni, deșteptule. Da, prietene, *full option*. Da, mă, să fie și amfibie. Bine că sunteți voi deștepți!

Dragoș închise telefonul și îl aruncă pe birou. Ridică privirea către partenerul său care-și făcea de lucru pe calculator.

— Sergiule, o să-mi strici reputația cu ăștia de la garaj. Erau să leșine când le-am spus ce mașină vreau.

— Prietene, îmi pare sincer rău pentru renumele tău șifonat, ironiză Sergiu, dar nu putem merge să anchetăm crime în Voineasa cu te miri ce mașină de fițe.

Dragoș vru să spună ceva dar sunetul telefonului îl opri.

— E Marius. Îl pun pe speaker. Ce faci *supercop*?

— Bine. I-am făcut masaj la picioare lui mami și acum se odihnește. Voi?

— Pregătim kitul pentru Voineasa.

— Bravo. Ați vorbit cu cel care a livrat mâncarea la Silviu acasă?

Dragoș ridică privirea către Sergiu.

— Dap, răspunse acesta. Se pare că Silviu este cel care a preluat comanda și a plătit. Tipul nu a văzut sau auzit nimic altceva. Dar omul nostru era la bustul gol, ceea ce sugerează...

— ...că era în compania unei doamne cu care avea planuri. Încep să cred că asasinul nostru e femeie. Tu ce zici?

— E posibil. Mai e ceva. Setul de bijuterii cu zodiac cumpărate de Modrogan de la Gotica au fost trimise la adresa bătrânei din Dristor, pentru o anume Amalia.

— Amalia Dresda. Trebuie musai să dăm de muiera asta. Să sperăm că o găsim la Voineasa. Bravo, băieți. Sunt aproape invidios pe descoperirile voastre.

— Las' că vei avea și tu partea ta, nu-ți face griji.

— Nu de asta îmi fac eu griji...

— Marius, ce te frământă?

— Sergiu, pot să te rog ceva?

— Bagă.

— Poți pune pe cineva să o supravegheze pe sormea cât suntem plecați? Sau măcar să-i monitorizeze telefonul...

Sergiu ridică o sprânceană.

— Asta nu prea e legal, amice.

— Nu e. Și nu vreau să apelez la colegii mei, nu vreau să știe că Alina are probleme. În plus voi aveți o mai mare libertate de mișcare, din câte îmi dau seama.

— De ce vrei tu să faci chestia asta? Chiar are necazuri așa mari?

— Se poartă ciudat. Lucrează ca picoliță la un club de fițe din centrul vechi. A fost în tura de seară ieri și, pe la 11 i-a dat mamei mesaj că doarme la o colegă. Mamei i-a picat cam prost căci vorbise cu ea să se ducă azi să facă curat în garsonieră. Ai mei au o garsonieră în Berceni pe care o închiriază. Săptămâna viitoare se mută acolo un student la teologie și Alina trebuia să se ducă să facă curățenie. Am sunat-o pe la 10 și ce să vezi? Era deja acolo.

— Și asta nu e bine?

— De câte ori o pune mama să facă ceva se lasă cu strigături ca-n Țara Oașului, dar în ziua liberă de după tura de seară, la ora 10 e deja la treabă? Pe bune? Precis a fost acolo toată noaptea cu vreun tip. Măcar știu că n-a fost cu rahatul ăla cu ochi cu care a ieșit în ultima vreme...

— De unde știi?

— Pentru că pe ăla l-au săltat colegii mei ieri dimineață când a încercat să fure o mașină.

— Uite, îl rugăm pe Dragoș să o supravegheze discret.

— Mă ocup eu, Mariuse, interveni Apostolescu.

— Să trăiți băieți, sunteți de aur.

— Pentru puțin.

— Vă las. Spor la trebi.

— Și vouă.

Sergiu ieși pe terasă să fumeze. Dragoș îl urmă.

— Știi, nu?

— Ce?

— Că tipa pe care ai agățat-o e sora lui Marius.

— Dimineață, înainte de a ne despărți mi-a spus numele ei de familie. Am sperat să fie o coincidență. Stănescu e un nume destul de răspândit.

— Dar nu e. Sergiu, va trebui să gestionăm cumva problema.

— Nu, spuse Manta ferm.

Dimineață, când Alina îi spusese numele de familie, Sergiu simțise un fior pe șira spinării. Îi reveni în minte incidentul cu Alex, puștiul din Brașov care îl întâlnise și-l recunoscuse în timpul primului job pe care l-a îndeplinit pentru Companie. Deși Sergiu reușise să-l țină pe tânăr departe de el, Compania considerase că situația era totuși prea riscantă așa că Alex fusese eliminat

definitiv. Sergiu fusese extrem de afectat de această decizie.

— Ce „nu”?

— Nu avem nimic de gestionat. Alina e o fată cu care am petrecut o noapte și care știe foarte clar că nu ne vom mai vedea.

— Dar dacă îi povestește lui Marius de aventura ei? Dacă te descrie?

— E foarte puțin probabil că o va face. Și chiar dacă o face, nu are nimeni cum să dovedească că eu sunt tipul cu care a petrecut noapte. Și, în plus, oficial sunt un agent al ministerului. Singurul risc e ca Marius să vrea să-mi ia gâtul dacă află că mi-am tras-o cu soră-sa.

— Nu știu, Sergiu. Mie nu-mi place chestia asta.

— Dragoș, ce vrei să faci? Dacă îi spui lui Brănescu, e terminată. Și asta doar pentru că a făcut sex cu mine. Ai încredere în mine, nu va fi o problemă!

Dragoș căzu pe gânduri. Până la urmă era sora lui Marius și nu-i venea nici lui la îndemână să-i semneze sentința.

— Ok. Dar dacă va deveni o problemă va trebui să luăm măsuri...

— Dacă va deveni o problemă, vom lua măsuri, răspunse Sergiu ferm.

Apostolescu îl bătu pe umăr pe Sergiu și intră în birou. Sergiu scoase *etue*-ul de piele neagră și-și făcu încă o țigară. O aprinse și trase un fum cu nesaț. Apoi îl expiră cu un oftat adânc.

Marius era sătul până peste cap de flecăreala vărului său. Idiotul nu pierdea nici un prilej să se dea rotund. Era un prăpădit de reporter, dar ai fi zis că era cel puțin David Prost. Adevărul era că pușlamaua avusese noroc. Cu niște ani în urmă, o ninsoare abundentă dublată de o furtună năprasnică îl prinsese pe DN5, undeva în apropiere de Călugăreni. Înmarmat cu o cameră video pentru amatori, Robert filmase mașinile și șoferii prinși în zăpadă. Apoi mersese câțiva kilometri pe jos. Este drept că, odată ajuns în civilizație fusese mai preocupat de găsirea unei conexiuni la internet pentru a putea trimite filmul la redacție, decât de trimiterea de ajutoare

către cei blocați pe șosea. În noaptea aceea, un cuplu, soț și soție, în jur de 30 de ani, au adormit în mașina pornită și au murit asfixiați. Mulți au spus că, dacă Robert Anghelescu nu ar fi fost mai interesat de reportajul ad-hoc decât de ajutorarea semenilor săi, poate cei doi giurgiuveni ar fi trăit. Un lucru e sigur: scandalul i-a adus vizibilitate gazetarului dornic de afirmare. Apoi descoperise nuș' ce story prin Brașov și făcuse iar vâlvă.

Polițistul își privea ruda jengoasă aburind-o pe Meryem și-i venea să se ridice de pe canapea și să-i cârpească două palme să-l învețe minte. De când o cunoscuse, puradelul ăsta obraznic încercase să o cucerească pe Mer, mormăindu-i tot felul de dulceșării. Noroc că soția lui era femeie în toate mințile și nu punea botul la prostii. Acum îi arăta poze din recenta excursie în Istanbul. În mod normal, Marius ar fi intervenit de mult în discuție, dar știa că soția lui vroia să vadă pozele din orașul ei natal, din care plecase când se logodiseră și nu mai pusese piciorul niciodată.

Marius se simțea cumva vinovat de ruperea relațiilor dintre Meryem și familia ei. Deși păruseră niște oameni moderni și deschiși, când se pusese problema căsătoriei dintre fata lor și el, părinții o pusese să aleagă: românul sau familia. Meryem alesese fără ezitare. Dragostea îți dă puteri nebănuite, mai ales când ești tânăr și idealist. Dar acum, că era însărcinată, femeia și-ar fi dorit să poată împărtăși cu familia ei bucuria și angoasele pe care așteptarea unui copil le presupun. Meryem nu se plângea, dar Marius simțea în ea dorul.

Mănat de dorința de a-și alunga gândurile, polițistul se ridică, zâmbi către vărul său și spuse:

— Mă duc să văd cum te-ai mai lins în cur...

Marius făcea referire la peretele pe care erau expuse, în ramă, cele mai bune articole apărute în diferite publicații. Polițistul nu rata nici un prilej de a-l ironiza pe Robert pentru „peretele gloriei”. Jurnalistul îi răspunde cu o strâmbătură și se întoarce la explicațiile pe care i le dădea lui Mer la fiecare poză. Marius se apropie de articole și le panoramă cu privirea. Le știa deja pe cele privind sanatoriul de la Predeal, olimpicii la matematică și regizorul brăilean care ajunsese să cerșească în București la metrou. Evident, era la loc de cinste și articolul privind tragedia de pe DN5,

București – Giurgiu. Polițistul se opri asupra celui mai recent trofeu. Articolul era despre un tip, specialist IT, care omorâse doi oameni.

— Țsta e nou, spuse Marius arătând către articol.

— Nu e nou. N-ai mai venit voi de mult. E o anchetă pe care am făcut-o mai demult la Brașov.

Marius privi fotografia tipului. Înalt și bine făcut cu plete și un tricou cu desene gotice, încadrat de doi polițiști în uniformă. Studie cu mai multă atenție fața individului.

— Să-mi fut una... mârâi Marius.

— Ai zis ceva? întrebă gazda.

— Nimic, nimic, răspunse grăbit.

Polițistul nu dorea să se prindă Robert că îl interesează unul din articolele lui. Nu vroia nici în ruptul capului să îi dea satisfacția asta. Dar se asigură că a reținut numele ziarului și data apariției, înainte de a se alătura vărului și soției la vizionarea de poze. Trebuia să verifice. Nu de alta dar tipul din poză semăna al naibii de mult cu superagentu’.

Sergiu privea în zare. Avusese noroc. Apartamentul în care locuia acum era situat la etajul șapte al blocului din spatele magazinului Titan și oferea o panoramă foarte frumoasă asupra parcului. Soarele apunea, iar lumina roșiatică se răspândea printre nori, spre deliciul oricărui fotograf. Mai luă o gură de bere și mai trase un fum.

În sufragerie, Dragoș moșmondea ceva la boxe. Venise ca să pună amândoi la punct detalii și protocoale de comunicare. Nu era genul de misiuni obișnuite, în care totul era secret și ilegal. Acum acționa la vedere, cu o acoperire legitimă și semi-reală, cu ordin de serviciu și delegație. Dar chiar și așa. Sergiu era conștient că în momentul în care criminalul sau criminalii aveau să iasă la iveală, el trebuia să se miște repede, înainte ca Marius să aibă șansa să îl sau îi aresteze. Putea să-i facă de petrecanie cuiva și în arest, dar era mai complicat. Iar pentru acel moment trebuia să aibă o comunicare instantanee și secretă cu Dragoș și Compania. Puseseră lucrurile la punct și se relaxau un pic. Boxele duduiau de

acordurile dure ale celor de la Inner Clown Posse. Dragoș strâmbase din nas când începuse piesa.

— Dacă te-atingi de muzică îți rup capul! strigă Manta.

— Nici nu mă gândeam. Vroiam să dau mai tare și să vin și eu pe balcon.

*„I see her wings and halo often
I fucking hate her to death
I'd be happy with her in a coffin
I fucking hate her to death...”*

Muzica câștigase volum și acum se auzea fiecare acord și fiecare cuvânt.

— Supărați, micuții, spuse Dragoș întinzând berea să dea noroc.

Manta ciocni și râse ușor. Apoi amândoi își întoarseră privirea către parcul învăluit în nuanțele apusului.

— Frumoasă priveliște, spuse Apostolescu. Cred că asta îți va lipsi...

Sergiu părăsi reveria și-și privi partenerul încruntat.

— *C'mon, man!* Stai aici de aproape juma' de an. Trebuia să te fi mutat de mult.

— Da, știu, oftă Manta. Dar speram să mai pot rămâne. Îmi place aici.

— Știu. De-aia te-am și lăsat până acum. Mai ales că ai lucrat mai mult în afară. Dar acum lucrezi acasă. Și cu cineva din afara Companiei. Atunci când se termină cu cazul ăsta schimbăm locuința și alias-ul. Spre binele tău și al lui Marius. Ca să nu mai vorbim de soră-sa, adăugă informaticianul și-l privi cu subînțeles.

Manta nu răspunse. Știa că Apostolescu avea dreptate. Dar adevărul era că începuse să îl obosească provizoratul ăsta. Începuse să-și dorească un loc stabil, câțiva prieteni, o femeie pe care să o aibă alături mai mult de o săptămână. Probabil că vârsta își spunea cuvântul. Îl privi pe Dragoș cu coada ochiului și se întrebă ce ar fi fost dacă i-ar fi mărturisit chestia asta și l-ar fi rugat să-l ajute să dispară. Să nu mai fie de găsit pentru Companie. L-ar fi ajutat sau l-ar fi turnat, semnându-i condamnarea la moarte? Erau parteneri și aliați, se acopereau unul pe altul, dar care erau limitele? Cât de prieteni erau, de fapt?

— Îmi pare rău, amice, că ți-am distrus seara.
— E ok. Trebuia să vină și momentul ăsta. Să-mi găsești ceva mișto.
— Las' pe mine. Știi că sunt bun...
Sergiu încuviință din cap și mai luă o gură de bere.
Oftă. Din cameră, Linkin Park îi completau gândurile:

*„I wanna heal, I wanna feel like I'm somewhere I belong
I wanna heal, I wanna feel like I'm somewhere I belong
Somewhere I belong”*

Meryem veni cu un mers greoi și legănat, ca de rățușcă, în sufragerie. Își găsi soțul cu ochii în laptop, exact cum îl lăsase cu trei ceasuri în urmă.

— Ce faci?
Bărbatul ridică ochii de pe monitor și-i zâmbi soției.
— Mă documentez un pic.
— E două noaptea...
— Știu, iubito, nu mai stau mult.
— Să vii repede, altfel mă sucesc în pat și nu pot să adorm.
— Îhî, mârâi Marius, din nou captivat de ceea ce studia la calculator.

Meryem dădu să plece, dar după câțiva pași se întoarse.

— Nu cumva te uiți iar la filme porno?

Politiștul îi aruncă o privire exasperată. Cu niște ani în urmă Marius avusese o tentativă romantică, respinsă de migrenele soției. Mer se dusesse la culcare, iar soțul neconsolat își găsisese alinarea cu niște filmulețe pe internet. Ghinionul a făcut ca, la un moment dat, femeii să i se facă sete. Când își surprinsese partenerul de viață delectându-se cu pornachele, doamna se simțise îngrozitor de ofensată. Marius nu înțeleșese nici în ruptul capului de ce. Că doar nu îl surprinsese cu vreo gagică în pat. În fine, reușise destul de greu s-o împace, dar reținuse câteva învățăminte importante: unu – ai întotdeauna grijă ca soția să aibă apă la capul patului; doi – micile plăceri nevinovate se devorează de pe telefon, încuiat în baie. Cu toate acestea, suspiciunea plutea din când în când, atunci când Marius petrecea la

calculator mai mult timp decât considera soția lui rezonabil.

Acum, însă, nu era vorba de așa ceva. Polițistului îi rămăsese mintea la articolul de pe peretele loazei de vârsu. Tipul din poză avea plete și un tricou cu motive gotice pe el. Dar putea să jure că e cel pe care el îl cunoștea sub numele Sergiu Petrescu. Pe eroul articolului îl chema Manta. Fusesse administrator la o tabără militară până când îi ucisese pe proprietarul locului și pe ofițerul în rezervă care ajuta la administrarea complexului. Marius săpase dincolo de articolul rudei sale pentru a dezgropa cât mai mult din poveste. Sergiu Manta ăsta era un orfan, care avusese norocul să fi fost adoptat când ajunsese la adolescență și nimeni nu se mai aștepta să se întâmple minunea. Sprijinul familiei adoptive dar și inteligența și ambiția băiatului îl ajutaseră să iasă din ratare și să ajungă un IT-ist chiar foarte bine cotate. Lucrase câțiva ani în Filipine unde se și însurase. La un moment dat, însă, decide să dea cu piciorul la tot. Și-a adus în țară soția și băiatul, i-a instalat la București și el a acceptat postul de administrator la tabăra de la „Cucuieții din deal”, lângă Brașov. Articolele și reportajele pe care polițistul le găsisese pe net nu spuneau dacă Manta știuse că cei doi boși din tabără erau unchiul, respectiv tatăl lui natural sau aflase odată ajuns acolo, dar finalul fusese unul sângeros. Crimele fuseseră comise cu furie. Unul din ziarele locale publicase un interviu cu un psihiatru, care spunea ceva despre traumele pe care viața în orfelinat le produsese copilului și adolescentului Sergiu Manta și care fuseseră readuse la viață prin descoperirea incestului scârbos în urma căruia se născuse. Aparent cei doi – unchiul și tatăl – își cam bătuseră joc de mama acestui Manta. Ultimele articole despre povestea asta erau focusate pe faptul că IT-istul fusese omorât într-o altercație în penitenciarul de la Codlea unde-și ispășea pedeapsa. Aparent era un veritabil *case closed*. Și totuși...

Manta ăsta semăna al naibii de bine cu superagentu'. Mai mult, Sergiu se pricepea și el destul de bine la calculatoare. Unde mai pui că avusese o reacție cel puțin ciudată când venise vorba de familia lui. Iar tricoul tipului din poză... ei bine, Marius ar fi putut jura

că era similar cu cele care erau pe site-ul magazinului ăla de unde provenea inelul cu zodiac, Gotica sau cam așa ceva. Dacă avea dreptate și nu era doar paranoic, însemna că această minunată Companie B, despre care el nu auzise niciodată până la acel moment, dar care părea a dispune de resurse nelimitate, îi înscenaseră moartea, îl făcuseră pierdut și îl scosese la lumină cu o nouă identitate. De ce? Cu ce naiba se ocupau ăștia de fapt? Oare agentul care murise, era și el o fantomă d-asta reciclată?

Marius își puse un *reminder* la telefon. A doua zi dimineață, înainte de a pleca la Voineasa, avea să îl sune pe Radu, amicul lui procuror, să-l roage să-și arunce un ochi asupra dosarului cu procesul acestui Manta. Ideea era că trebuia să-și țină gura și să se comporte normal până când afla mai multe. Și asta era destul de greu. Întâi pentru că el, Marius, era o gură spartă de n-ai văzut. Și pe urmă James Bond ăsta cu care lucra era al naibii de perspicace.

Oftă și închise laptopul. Trebuia să se bage în pat înainte ca Mer să facă cearceafurile sfoară de atâta foială. Poate reușea să prindă câteva ceasuri de somn.

— Futu-ți morții mă-tii!

Sergiu înjura vremea. Era un fel de ploaie înghețată. Pietrele erau mici precum gămăliile unor ace. Zgomotul produs pe parbrizul mașinii îi dădea lui Manta fiori pe șira spinării. Nu putea suporta frigul, ploaia, ninsoarea, vremea de căcat în general. Iar dacă în capitală era așa, la Voineasa era și mai nașpa.

Manta aruncă o privire pe ceasul de pe bord. Marius se lăsa așteptat. Trecuse mai bine de un sfert de ceas peste ora stabilită pentru plecare. Scoase telefonul mobil din buzunarul interior al gecii de motor, intră în aplicația pentru sms-uri și tastă cuvintele: „hai, mireaso, că te iubesc oricum” pe care apoi le trimise polițistului. Apăsă apoi pe butonul play al mp3-player-ului din mașină și acordurile cu iz vikingo-irlandez ale celor de la Finntroll năvăliră în incintă. Sergiu luă din nou telefonul și deschise facebook-ul. El nu avea cont, dar Dragoș crease câteva pe care le foloseau atunci când aveau de săpat

prin mediul de socializare. Era incredibil câte informații personale dezvăluiau oamenii pe paginile lor. Sergiu intră la secțiunea de căutare persoane și tastă numele Alina Stănescu. Primul lucru care apăru pe ecran fu o poză a imenșilor ei ochi albaștrii. O șuviță de păr roșcat, cârlionțat și rebel se odihnea pe nas. Trebuie să o fi gădilat când a fost făcută poza, pentru că Alina îl încrețise, făcând instantaneul deosebit de haios.

— Ce naiba faci, Sergiule? murmură Manta pentru el însuși.

Închise facebook-ul, blocă ecranul telefonului și-l băgă la loc în buzunar. Tocmai la timp pentru a-l vedea pe Marius în oglinda retrovizoare. Era ciufulit, iar hainele arătau de parcă ar fi fost aruncate pe el cu furca. Și era nervos. Sergiu se dădu jos din mașină pentru a-l ajuta să-și pună bagajul în mașină.

— *Sorry*, amice, dar Mer a avut grețuri, iar sor-mea n-a apărut, evident. A dat un mesaj că ajunge la prânz. E sor-mea și o iubesc ca pe ochii din cap, dar câteodată îmi vine să-i succesc gâtul.

— Soția e ok?

— Se pare că o să ai ocazia să o-ntrebi personal. Ce naiba oi fi uitat?

Sergiu își aruncă ochii în oglinda retrovizoare și o văzu pe doamna Stănescu venind în grabă. Rochia albă, de in, peste care îmbrăcase un trenchi verde îi puneau tenul măsliniu și ochii căprui în valoare. Părul negru, bogat și lung îi unduia pe umeri. În ciuda sarcinii vizibile era o apariție care te lăsa cu gura căscată. Manta sări din mașină, dar păstră distanța. Femeia veni în grabă și îi puse în mână arma de servicii soțului ei.

— Zăpăciture! Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că ești îndrăgostit.

— Chiar sunt, spuse Marius privind în ochii ei. Apoi se scutură și se întoarse către Sergiu. Dă-mi voie să ți-l prezint pe Sergiu Petrescu, partenerul meu în această anchetă.

— Meryem Stănescu, îmi pare bine, spuse femeia întinzând o mână delicată, cu degete lungi și subțiri. Mă bucur să vă cunosc. Soțul meu vorbește destul de puțin despre tine, ceea ce înseamnă că e impresionat.

Manta îi sărută mâna și zâmbi.

— Eu în schimb știu foarte multe despre dumneavoastră. Marius vă pomenește des.

— Să nu credeți tot ce spune, răspunse doamna zâmbind cochet. Mă bucur că Marius nu merge singur la Voineasa. E bine ca cineva să aibă grijă de el.

— Promit să nu-l scap din ochi, glumi Sergiu.

— Bine, vă las, că aveți cale lungă. Drum bun, mergeți cu grijă.

Mer își sărută soțul. Tocmai atunci telefonul din buzunarul trenchi-ului zbârnâi. Femeia îl luă și citi mesajul.

— E sor-ta. A plecat spre mine, așa că fii liniștit. Nu voi sta singură.

Polițistul își sărută nevasta pe frunte și o petrecu cu privirea până la intrarea în bloc. Nu avea de unde să știe că Meryem se întorcea în apartament cu o temă de gândire. Trebuia să scormonească în minte și să-și dea seama de ce moaca acestui Sergiu i se părea vag familiară.

Bărbații se suiră în mașină. Sergiu dădu muzica mai încet și porni. Marius se lăsă pe spate și închise ochii. Dădea s-adoarmă când i-a sunat mobilul. Salută scurt și apoi nu făcu decât se asculte ce i se spunea preț de câteva minute. La un moment dat se încruntă și spuse:

— Cum e posibil așa ceva? În fine, mulțumesc oricum. Salut.

— Necazuri? întrebă Sergiu.

— Nu. Doar probleme birocratice. Nimic important, răspunse polițistul și zâmbi.

Sergiu încuviință cu un gest. Știa că Marius mințea. Și avea sentimentul că era important. Nu era o idee rea să-l pună pe Dragoș să verifice cu cine a vorbit Marius.

Dragoș profita de absența amicului Sergiu din peisaj, pentru a lansa în atmosferă și altfel de muzică decât metale grele și foarte grele. Puse de cafea – a treia pe ziua în curs și se așeză la calculator. Intenționa să acceseze câteva site-uri imobiliare. Trebuia să-i caute o nouă locuință lui Sergiu. Momentele mutărilor nu erau nostime de loc. Regula, în Companie, era ca agenții să se mute la două-trei luni. Era o chestie legată de siguranța

lor dar și de faptul că existența Companiei trebuia să rămână secretă. Problema era că, după o vreme, oameniiăștia simțeau nevoia de stabilitate, de permanență. Vroiau un colț al lor, cu obiceiuri de locuire, cu un fotoliu favorit, o bucată de parchet care scârțâie, o fereastră care se închide prost și un sistem *home cinema* cât toate zilele. Își doreau să poată ține un câine și un cactus. Într-un cuvânt, își doreau un loc pe care să-l poată numi acasă.

Dragoș încerca să compenseze acest veșnic provizorat, căutând case sau apartamente care să aibă un punct atractiv pentru Manta. Ajunsese să-l cunoască, să știe ce-i place, ce-și dorește de la cuibul lui, oricât de temporar ar fi. Apartamentul în care Sergiu locuia acum avea două puncte de atracție: priveliștea către parcul IOR și apropierea de metrou. Lui Manta îi plăcea să aibă la ce să privească atunci când își lăsa mintea să zburde. Ca și cum ar fi avut un *Screensaver* pentru computerul din creierul lui. Și prefera să se poată mișca prin oraș cu transportul în comun. Ar fi putut să ia o mașină de la Companie, dar considera că un autovehicul parcat în fața blocului era un punct în plus de identificare de către curioși.

Într-una dintre plimbările sale nocturne prin oraș, Dragoș descoperise o clădire cu apartamente de închiriat. Era supercentral, pe o străduță în zona pieței Română. A doua zi vizitase unul din apartamente. Erau două camere enorme, una din ele în formă semicirculară, cu o ușă dublă cu cristal între ele. Era un apartament tipic perioadei interbelice, cu tavan înalt și ferestre mari. Finisajele erau faine, iar mobila, deși puțină, era de calitate. Avea două balcoane. Cel de la sufragerie nu excela la capitolul priveliște. În momentele de meditație Sergiu ar fi avut oportunitatea să privească un șantier. Și la cum se mișcau oamenii, probabil că peisajul nu avea să se modifice până când Manta avea să se mute din nou. Bucătăria beneficia, însă, și ea de un balcon, ce-i drept, mai meschin, dar care dădea într-o curte interioară cu o vegetație scăpată de sub control. Dragoș știa că lui Sergiu i-ar fi plăcut această semi-sălbăticie. Acum informaticianul verifica, pe net, chiria pe care proprietarul o cerea. Și realiza că Brănescu nu avea să fie deloc încântat...

— Ce faci, Apostolescu? Toate bune? Ce fac polițiștii veseli?

Dragoș ridică privirea de pe monitor. Când naiba intrase Brănescu? Nici nu-l auzise.

— Bine. Sunt pe drum. Au plecat cu o oarecare întârziere.

— De ce?

— Ceva probleme cu soția însărcinată a lui Marius.

— Mda. Sper să se concentreze pe anchetă. Trebuie să se miște repede. Ai rezolvat cu cazarea? Au tot ce le trebuie?

— Desigur.

— Bine. Când vorbești cu Manta, spune-i că trebuie să fie atent. În dimineața asta un anume Radu Greșa, procuror, a cerut să vadă stenograma procesului lui.

— Poftim? Cine-i Radu Greșa? Și ce treabă are cu Sergiu?

— Asta o să afli tu, pentru că o să-l verifici pe toate părțile. Și o să-mi raportezi imediat ce afli ceva. Instinctul îmi spune că Marius nu e străin de chestia asta. Poate că ancheta asta comună nu a fost cea mai bună idee, spuse Brănescu și oftă.

Dragoș tăcu încurcat.

— Bine, spuse șeful după câteva secunde. Te las să-ți faci treaba.

Dădu să iasă, dar apoi se întoarse.

— Dragoș!

— Da?

— Acest Greșa are prioritate absolută. Trebuie să aflu de ce sapă în trecutul lui Sergiu.

— Am înțeles.

Șeful ieși. Dragoș simți un fior rece. De ce ar fi întrebat un procuror de cazul lui Sergiu?

— Mi s-a spus că sunt la dispoziția voastră. Și că aveți mână liberă. Nu știu cine naiba v-a trimis, dar i-ați pus p-ăștia pe jar. Drept e că nu se întâmplă prea des ca Voineasa să dea lumii miniștrii secretari de stat care s-o mierlească prin camere de hotel. Căci bănuiesc că pentru asta ați venit...

— Și pentru asta, răspunse Marius cu prudență.

Sergiu îl studia discret pe Relu Dobre, omul lor de legătură cu autoritățile din Voineasa. Era un polițist de aproape 40 de ani, corpulent, creț și brunet. În mod evident se lăsase de fumat de curând, deoarece rodea conștiincios capătul unui creion. Lui Manta îi aducea aminte de reclama aceea la pasta de dinți având ca personaj animat pe „domnul Castor”. Dragoș îi spusese că individul era candidat la recrutare de către Companie. Probabil că se gândiseră că poți omorî oameni și cu vorba. Căci individul turuia ca o moară stricăță.

— Până una alta aveți grijă cum vă îmbrăcați. E o primăvară rece și noroioasă ca dracu’. Aș putea să-ți sugerez niște bocanci, așa ca ai lui?

Remarca îi era adresată lui Marius, ai cărui pantofi de piele întoarsă pierduseră deja lupta cu noroiul de pe stradă.

Relu îi conduse în ceea ce părea a fi o sală de ședințe. Pe masă îi aștepta cafea caldă, apă plată și fursecuri. „Uite niște gazde drăguțe”, gândi Marius și se înfipse într-un fursec cu stafide.

— N-am mai văzut d-astea din copilărie, mormăi polițistul mulțumit.

— Avem o cofetărie cu laborator propriu în apropiere. Fac chestii bune, răspunse gazda. Deci, domnilor, de ce aveți nevoie?

— Un birou. Camera asta e prea mare și s-ar putea să aveți și voi nevoie de ea. Acces la internet și la baza voastră de date. Atât cea informatică, cât și la Arhive. O linie telefonică cu fax, spuse Sergiu.

— Și am vrea să vorbim cu fosta soție a lui Modrogan. Din câte am înțeles, de la divorț locuiește aici. După uciderea ministrului a vorbit cineva de la voi cu ea?

— Nu. Modrogan nu a murit aici, ci la Sinaia. Era cazul poliției de acolo și nu ne-au solicitat în nici un fel ajutorul.

Marius încuviință cu un gest. Probabil cei din Sinaia pierduseră cazul înainte de a apuca să ancheteze mare lucru.

— Încearcă să afli dacă vreunul din șefii tăi o cunoaște. Ar fi bine să fie informată de sosirea noastră un pic mai protocolar.

— De ce? Vă e frică să bateți la ușă?

— Nu e vorba de asta. Ne vom duce pe capul femeii cu niște întrebări incomode despre căsnicia ei, divorț, aranjamente financiare. Cred că ar fi mai elegant să mergem cu recomandarea unui reprezentant al autorității locale.

Sergiu era uimit de subtilitățile lui Marius. Nu le anticipase. Bravo, bătrâne!

— Ok, mă duc să le rezolv pe astea, până nu vă vin și alte idei, zise Relu și dispăru pe ușă.

După două secunde se întoarse și adăugă:

— Poate sună ciudat, dar mă bucur că această crimă v-a adus aici. În sfârșit se întâmplă ceva care să ne scoată și pe noi din amorțeală.

— Ai dreptate, sună ciudat, replică Sergiu zâmbind.

Relu zâmbi și plecă.

— Mergem la fosta doamnă ministru? întrebă Manta.

— Da. Ei cred că am venit pentru moartea lui Modrogan, ceea ce e adevărat. Ar fi ciudat să începem prin a descoase oamenii despre moartea unui pădurar. Nu cred că aveau nevoie de doi polițiști din București pentru cazul ăla.

Sergiu încuviință cu un gest. Marius avea dreptate, trebuiau să înceapă de undeva.

Simți telefonul vibrând în buzunarul interior al gecii. Un mesaj de la Dragoș. Îl deschise: „Când ești singur dă un semn. Trebuie să vorbim.”

Doamna Modrogan, căci își păstrase numele soțului chiar și după divorț, era o femeie frumoasă, în jur de 45 de ani. Brunetă, cu părul ușor ondulat, ochi căprui un pic migdalați, gură mică și cu buze pline, frumoase. Aducea un pic cu Monica Belucci și părea extrem de conștientă de acest lucru. Relu îl convinsese pe șeful lui să o sune și să o roage să coopereze cu polițiștii veniți din București. Femeia îi așteptase cu cafea turcească și fructe.

De când intraseră în casă, doamna pusese ochii pe Manta. Sergiu replicase cu obișnuitul zâmbet care părea să funcționeze de fiecare dată. Și-l lăsă pe Marius să pună toate întrebările incomode. El vroia să-și păstreze un avantaj în relația cu ea. Deși evident jenată de

întrebări, femeia le răspunsese cu aparentă sinceritate la toate. Aflaseră că motivul divorțului erau infidelitățile soțului. De fapt nu toate infidelitățile, ci una singură. Secretara blondă și voluptoasă, Andreea Demetrescu, de care domnul ministru s-a amoretat iremediabil. Cea pentru care a decis să dea deoparte 25 de ani de căsnicie. Dar soțul se dovedise a fi mai mult decât corect când venise vorba de bani. Arielei Modrogan îi reveniseră un apartament în București, casa din Voineasa și un apartament mic în stațiunea montană austriacă Sölden.

La auzul numelui localității din Otztal, Sergiu ridică o sprânceană.

— Cunoașteți orașul, domnule Petrescu? îl întreabă doamna ex ministru.

— Da. Este o stațiune destul de exclusivistă.

— V-am spus. Soțul meu a fost corect din punct de vedere financiar. Mai mult decât atât, s-a angajat să continue să mă-ntrețină. Așa că vedeți, aveam tot interesul să rămână în viață. În condițiile actuale va trebui să-mi inventez o afacere. Sau chiar să-mi caut de lucru, spuse ea zâmbind, ca și cum ar fi spus o glumă.

— Doamnă Modrogan, 17 martie, interveni Marius. Unde erați și cum ați petrecut ziua?

Femeia oftă.

— Ziua morții soțului meu. Am bănuir că mă veți întreba. Așa că am încercat să-mi amintesc. Mă tem că nu sunt prea multe de spus. Eram aici. De altfel, de la divorț plec destul de rar din Voineasa. Am fost în ianuarie la Sölden o săptămână, dar altfel... În fine, să revenim. Am fost aici. Înainte de prânz am plecat la niște cumpărături: brânzeturi, fructe, cafea, chestii de genul ăsta. Le-am debarcat acasă și am plecat să iau prânzul la „Plopul albastru”.

— „Plopul albastru”?

— E un local aproape de ieșirea din oraș. Nu e cine știe ce de capul lui. De fapt e o crâșmă obosită, dar mă știu cu proprietarul de când eram copii. Seara e plin de derbedei și bețivi, dar la prânz nu e aproape nimeni. Stau câteva ore, mănânc ceva, stăm de vorbă. Se numește Ștefan Gruia. Vă poate confirma.

— Sunt sigur, mârâi Marius.

— Apoi m-am întors acasă, continuă imperturbabilă gazda.

— Pe la cât ați ajuns acasă?

— În jur de 5 după'miază. Menajera mea era pe picior de plecare. De regulă pleacă la 5.

— Mda. O să vrem să vorbim și cu menajera dumneavoastră.

— O voi aduce mâine la poliție, înainte de a începe munca. Este în regulă?

— Da. Atunci cam asta ar fi, pentru moment. Nu vă mai reținem...

Cei doi bărbați se ridicară. Sergiu îi sărută mâna. Doamna zâmbi reținut. Sergiu se întoarse din prag și spuse:

— Doamnă Modrogan îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită. Este evident că, în ciuda divorțului, încă țineți la domnul ministru...

Ariela zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Petrescu.

Odată ajunși în mașină, Sergiu își făcu o țigară și o aprinse.

— Să înțeleg că ai scos-o pe Ariela Modrogan de pe lista suspectilor? întrebă Marius.

— Nu neapărat, dar nu strică un pic de diplomatie, precum spuneai și tu. Și în plus faptul că evident încă îl iubea pe fostul soț nu înseamnă că nu era capabilă să-l omoare. Femeile sunt niște animale ciudate.

— *Tell me about it!*

— Pe de altă parte, dacă vorbim de crime în serie, nu se prea leagă cu celelalte omoruri.

— Mda, e adevărat. Ce facem, mergem la Plopul ăla?

— Aș sugera să mergem mâine dimineață. Nu cred că e o idee bună să fluturăm legitimații de poliție și să luăm la întrebări patronul unui local plin de oameni nu tocmai treji...

— Pe de altă parte, nu crezi că îi lăsăm doamnei timp să-și aranjeze alibiul?

— Dacă a fost ceva de aranjat a făcut-o deja, nu a așteptat să-i apărem noi în prag. În plus, sunt cam rupt și așa merge la hotel să mâncăm, dar mai ales să bem ceva.

— Da. O bere.

— Whisky. Sau palincă, dacă au.

Sergiu termină țigara și o aruncă într-o baltă. Se suiră în mașină și plecară cu scârțâit de roți.

— Da' știu că ți-e sete, nu glumă, mormăi Marius.

Dacă ar fi existat undeva o reprezentare a unei menajere clasice, atunci fără doar și poate Fănica Manea ar fi fost aceea. O doamnă scundă și plinuță, cu părul creț vopsit cu o nuanță de roșcat care-l făcea să pară ireal și ochelari rotunzi. Rochia albastră cu floricele făcea eforturi să nu pocnească. Mâinile umflate și cu pielea exfoliată de la multele chimicale folosite se odihneau stinghere în poală. Femeia se străduia să păstreze o atitudine sobră, potrivită cu o femeie serioasă. Dar ochii îi sclipeau de entuziasm. Evident, implicarea ei în ancheta morții domnului ministru avea să facă turul blocului în care locuia, cu înfloriturile de rigoare. A fost o dezamăgire pentru ea că tot ce a avut de făcut a fost să confirme faptul că angajatoarea ei a ajuns acasă în jurul orei cinci după-amiază pe data de 17 martie. Dar, hei! Cineva a zis odată „să nu lași niciodată adevărul să stea în calea unei povești bune”. Bun sfat!

Momentul de glorie al Fănicăi ținu în jur de douăzeci de minute. După ce furniză organelor de anchetă toate datele pe care le deținea, băiatul acela drăguț și trist, Sergiu nu-știu-cum, căreia, de altfel, doamna îi făcea ochi dulci, se oferă să o conducă la mașina șefei sale.

Sergiu privi cu condescendență entuziasmul femeii. Probabil era cel mai tare lucru care i se întâmplase în ani de zile. Manta se surprinse gândindu-se – a câta oară? – că nu va apuca niciodată vârsta ei. Ceea ce nu era neapărat un lucru rău.

Ariela Modrogan își aștepta angajata fumând sprijinită de mașină. Un jaguar albastru închis. Sergiu își aminti că văzuse un articol despre ministrul Modrogan, ilustrat cu o poză a acestuia zâmbind, sprijinit de Jaguar. Soția păstrase și mașina după divorț. Omul fusese un adevărat gentleman.

— Cum e? Fănica m-a acoperit? Sau îi dau ei cheile de la mașină și întind mâinile să-mi pui cătușele?

— Vai, doamnă, gânșuri Fănica, dar și Ariela și Sergiu o ignorară.

„Cam subțire aluzia, gândi Manta. Și când naiba am trecut de pluralul politeții?”

— Nu pot dezvălui elemente ale anchetei, replică el zâmbind.

Ariela râse ușor. Fănica se sui în mașină, doamna Modrogan privi câteva clipe în ochii lui Manta. Dădu să se urce în mașină, dar se opri, își îndreptă privirea către Manta și întrebă.

— Vă duceți la *Plopul albastru* astăzi, nu-i așa?

— Au scris pe facebook?

— Nu. Am vorbit cu Gruia azi dimineată. Să vă înarmați cu răbdare. Nu e ușor să-l faci să vorbească. Dar merită. Chiar știe tot ce mișcă în orașul ăsta.

Îi făcu cu ochiul, se urcă în mașină și plecă. Jaguarul scoase un fum surprinzător de dens.

— Service, mârâi Sergiu ca pentru sine, se întoarce și se îndreptă spre intrarea în clădire. Dădu nas în nas cu Marius care fuma o țigară pe trepte.

— Ți faci noi prieteni?

— Mai degrabă cunoștințe. Grăbește-te cu paiul. Tre' să mergem la Plopul ăla înainte să se afle în tot târgul. După cum s-a dus vestea, cred că ne vor aștepta cu fanfara...

Sergiu aruncă o privire critică asupra ținutei partenerului său.

— Ce? Am reușit să te uimesc?

— Da, poți să spui și așa...

Un craniu care părea să râdă-n hohote se dezvăluia privirii pe burtica vizibilă a lui Marius.

— Ce, nu e haios?

— Ba da, dar nu prea te caracterizează...

— De ce? Desenele cu scheleți sunt apanajul exclusiv al celor care ascultă metale grele?

— Nu neapărat, dar... În fine, nu te-am văzut purtând așa ceva până acum și recunosc, nu m-așteptam.

— Ei, toți oamenii sunt plini de surprize.

Sergiu nu răspunse, dar pricepuse aluzia. Dragoș îl avertizase că Marius încercase să facă săpături în trecutul său. Stârnise chiar și un procuror care să verifice dosarul lui în arhivele judecătorești. Nu era bine. Nici pentru el, nici pentru procuror. Mai ales că lucrurile ajunseseră și la

urechile lui Brănescu. La un moment dat, și asta înainte de terminarea anchetei, Manta trebuia să aibă o discuție cu el. Deocamdată însă lăsa lucrurile așa. Marius nu prea știa să-și țină gura, așa că avea șanse să afle cât de mult reușise să descopere. Și mai ales, de unde.

Acum, însă, aveau altă treabă. Mergeau la *Plopul albastru*. Mai mult ca sigur domnul Ștefan Gruia avea să confirme alibiul Arielei Modrogan, dar Sergiu și Marius sperau că mai pot afla niște informații despre domnul ministru care să-i ajute. Dacă acest domn era cu adevărat pe atât de informat pe cât susținea Ariela, atunci ar fi putut să afle ce aveau nevoie ca să facă legătura între victime. Foarte probabil bărbatul descoperit la gater avusese o legătură cu femeia descoperită în apartamentul din cartierul bucureștean Dristor din care rezultase un copil, acum adult în toată firea, de care nu reușeau să dea. Dar care era legătura cu Modrogan și cu Silviu? Și de ce erau toți morți?

Manta era prins în deducții, sau mai bine zis, întrebări care se cereau rezolvate. Fu însă smuls din labirintul meditativ de remarca lui Marius:

— Ai ratat.

— Ce?

— *Plopul albastru*. E clădirea aia din cărămidă roșie.

— Cărămidă roșie? De-aia am ratat-o. Ar fi trebuit să fie albastră, *for fuck sake...*

Cârciumarul cu aspect de Kenny Rogers în mizerie, confirmase, așa cum era de așteptat alibiul doamnei Modrogan pentru ziua când soțul său se ciocnise violent cu moartea pe meleaguri prahovene. Deși nu era un tip prea extrovertit, cei doi anchetatori intuiseră că domnul Gruia nutrea o adâncă afecțiune pentru fosta doamnă ministru. Sentimentele, deși neîmpărtășite, îi conveneau de minune Arielei. Orice suflet părăsit are nevoie de cineva care să facă pe cățelușul și să-i lingă rănilor.

Informația cu adevărat interesantă se insinuase spre finalul conversației și cafelelor oferite cu generozitate de gazdă. Aparent fără o legătură cu restul dialogului, Gruia făcuse o remarcă de genul:

— Modrogan nu era un om rău, fie-i țărâna ușoară. Dar nu și-o putea ține în pantaloni. Asta a rănit-o enorm pe Ariela și, în final, le-a distrus căsnicia. Și era cât p-aci să dea de necaz cu nebuna aia de femeie-zodiac.

— Cu cine? mârâiră în cor Sergiu și Marius.

— E o fătucă cam de-o seamă cu fiu-meu. Poate un pic mai mare. Probabil bate spre 30. Provine dintr-un neam de zălude, care de când s-au pomenit ele se ocupă cu ghicitul. Au moștenit din generație în generație o intuiție fantastică și au învățat să pună bârfele cap la cap, așa că li s-a dus buhul de ghicitoare. Una din ele, străbunica ăsteia de care vă spun, a învățat câte ceva și despre plantele de leac, așa că a adăugat și un iz de vrăjitorie la toată povestea. Și figura a prins. E incredibil cât de creduli sunt oamenii. În fine, ideea e că muierile astea nu au prea avut noroc la bărbați. Sau nu au vrut să se-nhame la spălat izmene, naiba să le pieptene. Cert este că asta, ultima, a ieșit frumoasă de plânge lumea-n sală. Și deșteaptă foc. Dacă ar fi făcut școală, nu i-ar fi stat nimic în cale. Chiar și așa, a învățat ceva astrologie și i s-a dus vestea că se pricepe la zodii. Ba a colaborat și cu niște reviste de-astea de femei. Și sucea capul bărbaților, de nu mai știau de ei. Toți erau picați în limbă. Pe mototolul de fi-miu l-a făcut pilaf. Și nu cred că i-a trecut încă.

— O cuceritoare, ce mai...

— Mda. Și să mor dacă înțeleg de unde. Că mă-sa aia, Elena Dresda și bețivul ăla de ta-su nu erau cine știe ce...

Lui Marius și Sergiu li se aprinseră imediat ledurile de alarmă, dar reușiră să mascheze.

— Dresda?

— Da, așa ziceau muierile astea că le cheamă...

Capitolul 4

Sergiu se afundă în canapeaua de piele, lăsă capul pe spate și închise ochii. După discuția cu Gruia, se refugiaseră într-o cafenea pentru a pune puțină ordine în informații. Intuiția lui Marius se dovedise corectă. Bătrâna din București avusese o relație cu prima victimă, cea descoperită lângă gater. Din ce știa cârciumarul, cei doi nu fuseseră niciodată căsătoriți. Dar avuseseră o fiică, Amalia, care purta numele de familie al mamei –

Dresda. Femeile din neamul ăsta făcuseră, de câteva generații încoace, o afacere bănoasă din practicile oculte. Fie că-și spusese vrăjitoare, tămăduitoare, ghicitoare sau, mai nou, astroloagă, tipele astea reușiseră să-i convingă pe oameni să plătească pentru bârfe combinate cu intuiție și capacitate de deducție. Din punctul ăsta de vedere Ștefan Gruia avea dreptate. Nu conta cât de mult avansase știința și tehnica și cât de mult se modernizase viața. Omul simplu continua să dea dovadă de ignoranță și credulitate.

Cel mai interesant aspect al conversației fusese legat de Amalia Dresda. Marius fusese foarte inspirat când spusese că „fata asta avea arome de suspect”. Existau însă o sumedenie de întrebări. Când și cum ajunseseră Amalia Dresda și mama ei de la Voineasa la București? Cum de nu există prea multe informații legale despre cele două? Cum a ajuns să aibă o legătură cu Modrogan? Unde și cum se intersectase cu Silviu? Să fi fost ea femeia cu care agentul își petrecuse seara înainte de a muri? Și multe de ce-uri, adunate într-unul mare: de ce s-a apucat fata asta să omoare pe toată lumea în jurul ei?

— Acum cel puțin avem un motiv oficial să ne băgăm nasul în dosarul morții individului găsit la gater, Vasile Petrache.

— Zici? Nu există nici o dovadă că el ar fi fost tatăl Amaliei.

— Nu. Dar gura lumii așa zice. Gruia zice că era un fapt cunoscut de toată lumea. Iar asta poate să ne asigure accesul la datele anchetei.

— Mda, replică Sergiu. Deși nu știu dacă ne va fi de mare ajutor. După cum arată lucrurile, tatăl nu s-a străduit să țină legătura nici cu mama, nici cu fiica.

— A ținut-o suficient cât s-o mierlească. Dacă raționamentul nostru e corect, el a fost prima victimă.

— Dacă. Dar realizezi că este posibil ca Petrache să fi fost omorât de altcineva. Există multe diferențe față de celelalte.

— E posibil, se văzu polițistul nevoit să recunoască. Dar mă-ndoiesc. Ar fi prea mare coincidența. Poate datele anchetei asupra morții lui o să aducă informații despre fată.

— Puțin probabil. Mă-ndoiesc că s-a strofocat cineva prea tare cu povestea asta.

— Probabil că nu, dar trebuie să-ncercăm. Știm mult prea puțin despre individul asta. Și nu reușim să dăm de ea.

Marius se întoarce către Sergiu și adăugă:

— Ar trebui să-i mai faci o vizită prietenei tale Ariela. Dacă Gruia știa de legătura cu Amalia, clar știa și ea. Și nu s-a obosit să ne spună. Poate că va fi mai deschisă la confesiuni față de tine.

Sergiu zâmbi.

— Ok. Dar mă voi duce după ce stăm de vorbă cu băiatul lui Gruia. Dacă tot mă duc la ea cu un subiect de conversație nașpa, măcar să am informații care să mă ajute să nu mă-nvârt în jurul cozii.

Manta scoase din buzunarul pantalonilor de camuflaj *etue*-ul din piele neagră și începu să-și meșterească o țigară. Marius îl privi atent. Când ajunse la momentul când Sergiu umezi foița cu limba pentru a o putea lipi, polițistul mârâi:

— Ce scârbos...

— De ce? Oricum tot eu o fumez. Scârbos era dacă ți-o dădeam ție s-o lingi.

Relu Dobre, polițistul local care-i asista pe cei doi veniți de la București, se uita la ei ca râma la sudură.

— Ce dosar ziceați că vreți?

— Dosarul lui Petrache, victima găsită lângă gater, repetă Marius savurând consternarea de pe chipul

colegului său.

— Victimă? N-a fost un accident?

— Nu știu, a fost? interveni Sergiu.

— Și dacă a fost, spuse Marius, tot victimă se cheamă că e. Nu ne interesează ancheta asupra morții lui decât în măsura în care ne poate oferi informații despre o persoană de interes în cazul nostru.

Nu era adevărat, dar Marius și Sergiu nu vroiau să intre cu bocancii în activitatea poliției locale. Nu ar fi fost înțelept.

— Ce persoană?

— Amalia Dresda, fiica lui.

— Țăcănita aia de ghicitoare-n stele? Nici măcar nu e sigur că era fiica lui. El așa zicea, dar nefericitul era urât cu spume, fie-i țărâna ușoară, iar fata aia e de o frumusețe răpitoare. Dusă rău, dar cu adevărat frumoasă.

— O cunoști?

— Da. Am arestat-o în ziua în care a apărut în presă vestea că Modrogan se logodise cu șefa lui de cabinet. Astroloaga lu' pește s-a făcut mucii, s-a dus la Modrogan acasă și a-nceput să dea cu cataroaie în geamuri. Ariela Modrogan ne-a chemat și am umflat-o. Zbiera din toți bojocii că Modrogan era al ei.

— Poți să-mi arăți și mie raportul completat? întrebă polițistul bucureștean.

Relu începu să se fâstâcească. Marius îl privi cu sprânceana ridicată. Manta zâmbi și spuse:

— Cine spune că vechiul cavalerism a murit? Nu-i adevărat. Băiatul nostru nu a vrut ca, pe lângă inima frântă, Amalia să aibă și dosar penal.

Dobre vorbi cu ochii la pantofi.

— Povestea asta că ar fi fost amanta ministrului era o dileală totală. Era ea frumoasă, dar nici așa. Ăla o avea pe madam Ariela. Și pe blondina aia din capitală. Dar așa isterică și plânsă cum era, a atins ceva aici, spuse el și-și duse mâna la piept.

— Așa că ai aruncat la gunoi toate legile și reglementările, mârâi Marius.

— Nu fii așa de polițist, interveni Sergiu. Omul e sensibil. Și, până la urmă, fata dăduse cu niște pietre în geam. Ce mare scofală?

— Cum ce mare scofală? Acum poate ar fi fost mai ușor de găsit, replică acesta scorțos.

— De unde era să știi? se apără Dobre.

— Chiar așa, Mariuse, de unde era să știe? îi ținu izonul Manta.

Partenerul lui Sergiu era atât de ofticat, că nici măcar nu sesiză ironia acestuia. Ieși din cameră trântind ușa și bodogăbind.

— Să ții minte pe viitor, inima e-n partea cealaltă.

— Tot timpul le-ncurc, replică Relu. S-a supărat rău?

— Marius? Îi trece. Pân-atunci îți propun să bem o cafea.

— Bună idee, mergem la cafeneaua de vis-à-vis ca să putem fuma liniștiți.

— Tu fumezi?

— Dacă-mi faci și mie un cui d-ăla, o să fumez, replică Dobre zâmbind.

— Îți fac, răspunse Manta, dar să nu te-aștepti la te miri ce atmosferă hippie. E tutun curat.

Cu niște ani în urmă maică-sa îi povestise că, pe vremea lui Ceaușescu, lumea credea că Securitatea asculta telefoanele și intercepta corespondența tuturor. Un exercițiu logic simplu îți spunea că acest lucru nu ar fi fost posibil. Ar fi fost nevoie de hectare de tehnică de înregistrare și armate de securiști. Adevărul era că interceptările îi vizau pe cei urmăriți și atât. Însă teroarea era atât de răspândită, încât mitul ăsta urban devenise o axiomă.

În epoca poștei electronice, a smartphone-urilor și a mediilor de socializare on line, interceptarea convorbirilor telefonice era o bagatelă. La un moment dat apăruse zvonul că s-ar fi găsit în piețe, la comercianții ruși, niște aparate de radio care puteau fi folosite pentru a intercepta schimburi de replici pe undele GSM. Nu era adevărat, normal, dar Dragoș era fascinat de ușurința cu care puteau fi lansate astfel de povești. Acum tehnica exista, dar comunicarea crescuse exponențial. Valorile lipsă țineau de personal și timp. Tot IT-iștii au găsit soluția. Sistemele de monitorizare semnalau prezența în diverse conversații sau schimburi de mail-uri și mesaje a unor cuvinte cheie.

În fișa postului lui Apostolescu, presupunând că ar fi existat una, figura și monitorizarea comunicațiilor celor câtorva persoane care aveau legătură cu viața de odinioară a lui Manta: fosta soție, fiul, părinții adoptivi și alte câteva. În această dimineață sistemul îi arăta lui Dragoș că o serie de mail-uri conțineau unul din cuvintele cheie setate de el. Mesajele erau trimise, respectiv primite de Camelia, o femeie cu care Sergiu avusese o scurtă, dar intensă aventură în debutul noii sale vieți. Dragoș se grăbi să acceseze mail-urile respective. În momentul în care se lămurii despre ce era vorba, înjură în gând. Trebuia să-i spună lui Sergiu și asta nu avea să fie o treabă plăcută. Arkon, câinele pe care Manta îl avusese pe vremea când locuia în Lașița, lângă Brașov și care ajunsese în grija acestei Camelia, murise. Se pare că avusese niște probleme destul de serioase la stomac care duseseră la complicații.

Sergiu avusese o legătură specială cu acest animal, dar nu acesta era motivul pentru care numele său se număra printre cuvintele cheie. Când fusese recrutat de Companie, Manta primise, ca de altfel toți ceilalți agenți, un nume de cod. Cele mai multe rapoarte și referiri la agenți nu conțineau numele reale ale acestora, ci aceste nume de cod. Ele aveau, de regulă, legătură cu ceva din trecutul celor recrutați. Apostolescu alesese pentru Sergiu numele de cod Arkon. Evident că acesta devenise unul din cuvintele cheie. Mail-urile, însă, se refereau la câine. Dragoș încerca să se hotărască dacă să-l sune pe Sergiu și să-i spună sau să aștepte să se-ntoarcă, când primi o nouă alertă. Și de data asta nu avea nici o legătură cu bietul ciobănesc german...

Este greu de explicat cuiva care nu a avut niciodată un animal de casă, legătura dintre om și patrupedul pe care îl ai de mic. Cei mai mulți dintre proprietari își spun părinți și-l tratează ca pe un copil. Mai mult decât atât, cei mai mulți încearcă să recunoască în partenerul lor blănos reacții umane și vorbesc cu ei tot feluri de lucruri. Desigur, chestia asta este fundamental greșită. A te aștepta de la un câine sau o pisică să aibă reacții umane este o nerozie de care numai oamenii ar fi capabili. Iar

când, într-un puseu de bunăvoință, încercăm să le întoarcem favoare și să mieunăm sau să lătrăm, reacția pe care o stârnim este una de stupefacție. Și nu numai de la bietele animale...

Relația lui Sergiu cu ciobănescul german Arkon nu fusese așa. Manta era, oricum, un introvertit și un taciturn. El nu a așteptat nimic de la câinele său decât să fie ...câine. Arkon îl însoțea permanent prin tabăra aia cu specific militar. Iar momentele lor împreună constau din lungi tăceri pe mica verandă a cabanei de lemn cu Sergiu cu o bere într-o mână și cealaltă mângâind blând blănosul tolănit alături de el. Manta se trezi gândindu-se la cât de frică trebuie să-i fi fost bietului Arkon când drumurile lor s-au despărțit. Sergiu comisese un dublu omor și urma să meargă la închisoare. Arkon a rămas atunci în grija unuia dintre puținii oameni pe care, de-a lungul vieții sale, Sergiu i-a putut numi prieteni, Cristian Herra. Polițist militar, el încercase, pe tot parcursul anchetei, să demonstreze, să-și demonstreze mai bine zis, că nu Manta îi ucisese pe cei doi. Chiar și în contra evidenței. Herra nu fusese un ignorant. Pe măsură ce descoperise drama lui Sergiu, realizase că nu avea cine altcineva să fi fost făptașul. În clipa de cumpănă, Herra avusese de ales între a fi polițist și a fi prieten. Se cunoscuseră în timpul investigației celor două decese, nu era ca și cum s-ar fi știut de-o viață. Sau era. Pentru că polițistul militar a riscat cariera și prietenia cu Andrei Cruceanu, polițistul care-i fusese partener de investigații și i-a creat lui Sergiu ocazia să fugă. De multe ori Manta se întrebase care ar fi fost cursul evenimentelor dacă ar fi profitat de această ocazie. Cum ar fi fost dacă ar fi dat fuga la București și-ar fi luat soția și copilul și ar fi șters putina? Foarte probabil Herra ar fi fost încă-n viață. Manta realizează că-și marcase drumul în viață cu moarte, încă dinainte ca Brănescu și compania să fi pus ochii pe el. Zâmbi amar.

Dragoș descoperise că Radu Greșa, procurorul pe care Marius îl rugase să arunce un ochi peste dosarul procesului lui Manta, începuse să facă valuri despre dispariția dosarului din arhive. Iar asta nu era de bine. Pe de-o parte pentru că existența actuală a agentului presupunea discreție totală. Iar pe de altă parte, pentru

această agitație strica jocurile unor oameni fără prea mult simț al umorului.

Toată povestea asta îi aduse lui Sergiu în minte o nouă întrebare. Oare moartea lui Silviu, colegul lui era cu adevărat inclusă în seria de crime culminând cu omorârea lui Modrogan? Sau se întâmplase altceva, o deconspirare sau un eșec în vreo misiune, care-i aduseseră sfârșitul? Era posibil ca asasinul lui Silviu să fi pus crimele cap la cap, așa cum o făcuse și Marius mai târziu și să facă în așa fel încât și uciderea lui să pice în seria asta. Până la urmă nu exista nici o dovadă a legăturii lui Silviu cu Amalia Dresda, suspecta pe care nu reușeau s-o găsească. Tot ce știau era că agentul își petrecuse seara cu o femeie, pe care n-o văzuse nimeni. Și mai era și desenul acela ciudat, semănând cu bijuteriile de la Gotica, dar care ar fi putut fi desenat și de către ucigaș...

O bătaie puternică în ușa toaletei îl făcu pe Manta să tresară.

— Hei, amice, ești ok? se auzi vocea lui Marius de după ușă.

— Da, *no problem*.

— Ok. Atunci pune dop la robinet. Ne-a sunat cârciumarul vesel. Fi-su s-a adunat de prin golăneli. Ne așteaptă.

— *Coming...*, mârâi Sergiu și începu să se spele pe mâini.

Sergiu nu mai văzuse un Ij de ani de zile. Instructorul său de la școala de moto, un tip care avea la vremea aceea în jur de cincizeci de ani avea unul. În timpul cursurilor deveniseră apropiați. Nu chiar prieteni, mai degrabă un fel de camarazi legați de pasiunea pentru motoare transmisă de la mentor la învățăcel. Sergiu a petrecut, în perioada aceea, multe sâmbete în garajul instructorului, asistându-l în operațiunile de mentenanță a bătrânei motociclete și dobândind și ceva cunoștințe de mecanică.

Fusese surprins să constate că Rareș, fiul cârciumarului avea unul. Manta și Marius veniseră să vorbească cu el. Sperau să reușească, prin el, să dea de

Amalia Dresda. Era destul de frustrant ca în era facebook-ului și twitter-ului, când cei mai mulți dintre români puneau pe rețelele de socializare și meniul prânzului, să ai parte de cineva care reușea să nu intre în raza nici unui radar: nu avea proprietăți, nu era angajată cu forme legale, nu avea card bancar, abonament de mobil sau internet, pe numele ei nu era nici un vehicul, iar la domiciliul legal în Voineasa nu mai locuia de ani de zile. Deși, după spusele unora, apărea din când în când în oraș și stătea fix cât să provoace necazuri. În mod evident avusese o relație cu una dintre victime – ministrul Modrogan. Iar gurile rele spuneau că ar fi fiica nelegitimă a bărbatului al cărui cadavru fusese descoperit la gater. Lipsa de pe tot ce însemna bază de date informatică, însemna că nici măcar nu știau cum arată. Dragoș apelase la un artist portretist din companie pentru ca, pornind de la poza cu fetița descoperită în casa Elenei Dresda din București, să schițeze posibilul aspect prezent al Amaliei. Ceea ce primiseră era o schiță destul de vagă. Artistul argumentase că poza era neclară, iar fetița era surprinsă de departe, din care cauză trăsăturile nu erau prea bine definite. Portretul pe care Apostolescu îl trimisese pe mail putea fi valabil pentru un sfert din populația feminină a țării.

— Se pare că ne întoarcem la munca de detectiv de altă dată, oftase Marius.

Rareș Gruia avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Poate un pic mai mult, dar până-n treizeci. Era un tip subțire și înalt. Avea ochii mari, albaștrii, ușor depărtați. O figură osoasă, într-o luptă furibundă cu acneea, se termina cu o claie de păr blond ciufulit. Sergiu se trezi întrebându-se unde naiba fusese Gruia când fusese conceput puștiul, căci nu exista nici urmă de asemănare. În mod evident perspectiva discuției cu polițiștii îi produsese o stare de nervozitate, căci se tot frăsua pe lângă motocicletă, fără să facă ceva anume. Manta privi un pic în jur. Garajul era spațios și bine organizat. Dar, mai ales, era foarte bine dotat cu tot felul de scule și echipamente. Unele erau noi, dar cele mai multe aveau o carieră lungă în spate. În mod evident Rareș nu era primul proprietar al locului, așa cum nu era nici primul proprietar al motocicletei. Ochii agentului căzură pe un laptop și un aparat de diagnostic. În mod evident nu erau

necesare pentru mentenanța Ij-ului. Probabil că Rareș mai meșterea și jucăriile altora.

Marius, pe de altă parte studia un colț al incintei dedicat evident relaxării. Existau acolo un frigider mic pe care odihnea un televizor sport. Pe o policioară era o combină audio mai veche dar bine întreținută. Peisajul era completat de un fotoliu cu o tapițerie decolorată și un pic roasă, dar care părea confortabil.

— Ia te uită, ai un adevărat *man's crib* aici...
remarcă polițistul.

Băiatul încuviință cu un gest.

— Și garajul și motorul au fost ale bunicului meu. Pe tata, dacă nu are multiple afișaje și scaune îmbrăcate în piele, nu-l interesează.

— Măcar bunică-tu și-a făcut un rost cu jucăriile astea. La tine toată viața e un hobby. Te-ai apucat de multe și n-ai terminat nimic. Cursurile de fotografie le-ai abandonat. În schimb ai băgat banii într-un aparat din ăla scump. Ai făcut școala de mecanici, dar nici pe aia n-ai terminat-o. Măcar în garajul și motorul ăsta n-ai băgat prea mulți bani. Le-ai moștenit, spuse cârciumarul care stătea în prag, ca și cum o barieră invizibilă îl împiedica să intre.

— Cum necum, îmi câștig singur banii. Nu vin să-ți cer ție, replică tânărul aruncându-i o privire ucigașă părintelui.

— Nici nu ți-aș fi dat...

— Domnule Gruia, interveni Marius, vă mulțumim mult că ne-ați mijlocit întâlnirea cu fiul dumneavoastră. Dar acum am aprecia dacă ne-ați permite să vorbim singuri cu el. Avem nevoie de informații...

Cârciumarul încuviință fără tragere de inimă.

— După ce terminați, intrați în casă să beți o cafea... sau altceva.

Ridică ochii către fiu-său și spuse:

— Dacă te poți abține de la obrăznicii, poți să vii la masă. Am făcut limbă cu măsline.

Părăsi apoi garajul. Manta îl privi gândindu-se că nu mai părea deloc tipul ăla îngâmfat, atotștiutor. Odată rămași în trei, Sergiu se întoarse către Rareș.

— Lasă motorul ăla, că oricum nu-i faci nimic și hai să vorbim un pic despre Amalia...

Gruia pășea încet către casă, lăsând gândurile să-l invadeze. Oftă. Când Modrogan divorțase de Ariela, se considerase norocos. În mod normal un cârciumar de provincie nu avea nici o șansă cu o femeie ca ea. O iubea pe femeia asta de când erau copii. Întotdeauna simțise, însă, că nu era de nasul lui. Se mulțumise cu statutul de amic și martor la devenirea ei ca femeie. Dar când ministrul o luase razna și începuse să se uite după puștoaice, considerase asta șansa lui. O Ariela cu mândria și *self esteem*-ul grav avariate, era o femeie pe care o putea ține de mână, îi putea șterge lacrimile, o putea consola, devenind astfel un fel de cavalier călare pe calul alb. Dar când Modrogan murise, Stoica realizase că nu va fi ușor să lupte cu o fantomă. E ciudat cum oamenii nu-și amintesc, când vine vorba despre cei dispăruți, decât lucrurile frumoase. Cine ar fi zis că Ariela va uita toate lacrimile pe care jegosul ei de soț i le provocase, doar pentru că dobitocul o mierlise într-o cameră de hotel unde oricum nu avea ce căuta. De căcat! În plus, Sergiu ăsta îi era ca un ghimpe-n coastă. Era genul de bărbat pe jumătate sălbatic, pe jumătate cavalier care o fascina pe femeia lui. Căci, după dispariția din poză a domnului ministru, Gruia avusese aroganța s-o considere pe Ariela femeia lui. Iar acum venise golanul ăsta de la București să-i tulbure lui liniștea.

În plus, interesul subit al polițiștilor de la București în relația lui fiu-său cu zăluda aia de Amalia nu era de bun augur. Îi venea să-și dea palme că deschisese gura și le spusese despre povestea asta. Era clar, din reacția celor doi, că nu știuseră. Tontul ăla de Rareș va face orice s-o protejeze și s-o ascundă pe năroada aia și asta îi va aduce mari belele. Iar puștiul lui nu prea făcea față la presiuni. Lui Gruia îi era frică să nu facă iar vreo prostie. Și acum avea coșmaruri când se gândea la depresia alimentată de droguri prin care trecuse Rareș când Amalia și mumă-sa se mutaseră la Bucuești. După care venise o lungă perioadă în care Amalia apărea și dispărea din Voineasa, iar Rareș nu făcea altceva decât s-o aștepte. Iar când venea, era sclavul ei total. Muierile dracului!

Copleșit de gânduri, cârciumarul nici nu a realizat când a ajuns acasă. Băgă mâna-n buzunar după chei, dar dădu de telefonul mobil. Senzația rece a carcasei metalice îi produse un zâmbet. Telefonul acela sofisticat și elegant era un cadou de la Ariela. Deodată zâmbetul îi fugi de pe chip. Ariela... Scoase smartphone-ul din buzunar și apelă cu repeziciune.

— Ariela, sărut mâna. Sunt Ștefan. Iubito, cred că am comis o gafa majoră când am vorbit cu polițaii ăia doi azi...

Chelnărița zâmbea cu indulgență. Tentativele de cucerire ale lui Marius erau înduioșător de ridicole. Polițistul se pilise și ținea morțiș să dovedească că încă avea stofa de cuceritor. Victima farmecelor sale era fata de la *lobby bar*, o blonduță drăguță, care, spre norocul lui Marius, avea simțul umorului.

Sergiu privea spectacolul amuzat. Câteva priviri ale fetei îl provocară să-și înfrunte partenerul pe tărâmul farmecului masculin, dar Manta se prefăcuse că nu pricepea. Marius ajunsese la apogeul stratagei sale de cuceritor. Declama cu patos un fragment din „Scrisoarea a III a” a lui Eminescu:

— „De din vale de Rovine
Grăim, Doamnă, către Tine,
Nu din gură, ci din carte,
Că ne ești așa departe.
Te-am ruga, mări, ruga
Să-mi trimiți prin cineva
Ce-i mai mândru-n valea Ta:
Codrul cu poienele,
Ochii cu sprâncenele;
Că și eu trimite-voi
Ce-i mai mândru pe la noi:
Oastea mea cu flamurile,
Codrul și cu ramurile,
Coif... coifu'... coi....” am uitat, fir-ar.... Superagentule,
cum era?

— Nu știu, răspunse Sergiu râzând. În materie de poezie eu m-am oprit la „Cățeluș cu părul creț” și câteva

balade rock.

— Zi o baladă! comandă Marius cu un gest larg.

— Mariuse, lasă fata că ai chinuit-o destul.

— Cum adică, am chinuit-o? Te-am chinuit, domnișoară? Dacă am... am sărit...ăla, cum îi zice?... calu', te rog să mă ierți...

Polițistul se lasă să cadă pe scaunul de lângă Manta. Sorbi zgomotos dintr-un pahar de bere.

— Să trăiască dușmănia-ntre popoare! toastă Marius și mai bău un pic.

— Ești de belea! râse Sergiu. Numai tu puteai să încerci să vrăjești o tipă recitând o poezie despre unul care s-a luptat cu turcii, însurat fiind cu o descendentă a lor.

— Îl înțeleg pe tip...

— Care tip?

— Cel din poezie. Eu duc bătălia aia în fiecare zi...

— Pentru Dumnezeu, o bătălie? Pe bune?

În isteria generală, Manta simți telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase și citi mesajul.

— Măi să fie...

— Ce? întrebă Marius.

Fără un cuvânt, Manta îi întinse mobilul. Polițistul citi și pufni.

— Păi da, normal. Eu mă dau de pereți cu poezia și nimic. Domnu' stă pe cur și zâmbește și-i pică muierile în brațe!

— Hmmm, n-aș paria.

— Adică?

— Mariuse, nu ne-am născut nici eu nici tu alaltăieri. O femeie ca ea nu se aruncă așa în brațele unui polițist oarecare. Decât dacă...

— ...Dacă vrea să-i dea cu praf în ochi...

Soarele mușca. Era o dimineață răcoroasă, dar lumina inunda locul, dăruind strălucire apei. Peisajul era superb. Ariela se zgribulea privind în zare, așteptând un gest din partea lui Sergiu. Să-i pună haina lui pe umeri sau s-o îmbrățișeze, ceva, orice. Sub expresia de relaxare, femeii îi treceau prin minte gândurile cu viteza luminii. Ce era cu tipul ăsta? Era gay? Impotent? Sau

doar tont? Sau... Nu, n-avea cum. Da, e adevărat, nu mai avea douăzeci de ani, dar era încă atrăgătoare. Știa asta. O vedea zilnic în ochii bărbaților pe care-i întâlnea. Și ai lui Ștefan. În special ai lui Ștefan. În mod normal nici nu s-ar fi combinat cu el, dar după divorț s-a simțit foarte singură. Și vulnerabilă. A avut nevoie de cineva care să se uite la ea ca la o zeiță. Gruia fusese întotdeauna îndrăgostit de ea. Fusese însă perfect conștient că nu avusese nici o șansă. Iar asta îi crease în ochii lui un fel de pedestal. Acum că își mai revenise, Ariela considera că ar fi fost inuman să-i dea papucii.

Dar apăruse acest Sergiu Petrescu. Un tip fermecător în mod natural. Care emana masculinitate. Tăcut și greu de citit. Când îi zâmbea, simțea cum i se strângea stomacul. Femeia din ea nu a putut rezista tentației.

Mai exista însă un motiv pentru care Ariela vroia să-i intre polițistului pe sub piele. Avea câteva secrete care păreau a-și face drum la lumină. Ariela avea de gând să încerce să-l convingă pe Sergiu să le lase îngropate.

Gândurile femeii fură întrerupte de îmbrățișarea lui Sergiu. Acesta o lipi pe femeie de el și masă ușor brațele pentru a alunga senzația de frig. Își aruncă ochii în decolteul femeii și admiră sânii rotunzi și fermi. Frigul făcuse sfârcurile să se întărească, iar bărbatul zâmbi.

— Frig? șopti el ușor în urechea Arielei.

— Mult ți-a luat să observi.

— Am observat mai de mult, dar am stat un pic pe gânduri.

— Pe gânduri? Te întrebai dacă să lași o femeie să dărdăie sau să intervii și s-o salvezi de răceală?

— Nu o femeie, ci pe această femeie.

Sergiu o întoarse pe Ariela cu fața spre el și o privi în ochi.

— Am senzația că te cam joci cu mine, doamnă. Ia zi tu, ce facem noi aici, de fapt? Și sari peste partea cu admiratul peisajului, te rog.

Marius aruncă țigara înainte de a intra în cârciumă. Până la urmă cumpăruse un pachet. Era plin de nervi.

Ancheta se târâia în jurul fătucii ăsteia despre care nimeni nu vroia să spună nimic. Cea mai simplă variantă era că tipa asta îi omorâse pe toți. Dar instinctul îi spunea că era un pic mai complicat. Apăruse și puștiul ăsta, fiul lui Gruia, care o apăra pe Amalia Dresda ca un dulău de curte. Nu era el prea deștept, dar era forțos. Era posibil ca el și fătuca să fi împărțit crimele, mai ales dacă gagica își jucase bine rolul de victimă. Mai era și problema motivelor. Dacă era adevărat că Amalia îi căsăpise pe toți, singură sau cu ajutorul motociclistului cu acnee, se punea întrebarea de ce? Putea înțelege că Modrogan îi sucise mințile și apoi o abandonase și asta i-a provocat o suferință cumplită. Dar pe amărâtul ăla care poza în tată-su? Dar pe maică-sa? Și colegul super agentului? Fusesse ea cu adevărat gagica pe care ăsta o invitase la el? Sau era doar o coincidență a naibii de ciudată care îi adusese pe cap această fantomatică Companie B? Problema era că, dacă până la urmă se dovedea că toate aceste crime nu erau legate, el avea să iasă șifonat rău. Pe de altă parte, dacă intuiția lui era corectă – și până una alta așa părea – atunci se trezise cu superagentu' și compania pe cap, și ceva îi spunea că povestea asta avea să aibă consecințe. Toată secretomania asta referitor la activitatea Companiei nu-i mirosea a bine. Faptul că dosarul lui Sergiu Manta, care era foarte probabil identitatea reală a partenerului său de ocazie, dispăruse din arhivele judecătorești era dubios rău.

Colac peste pupăză, se mai confrunta și cu scene de gelozie la telefon. Lui Mer îi intrase în cap că el o arde cu nu știu ce muieri la Voineasa. Și nici măcar nu era adevărat. Avusese o singură tentativă de a agăța o fată care eșuase lamentabil. De fapt, îi era așa de jenă de scenă, încât, atunci când Relu îi propusese să bea o bere împreună, refuzase ideea de a se întâlni la barul hotelului. Optaseră pentru Plopul albastru.

Polițistul puse mâna pe clanță și simți cum i se lipește mâna. Avea să-i spună lui Kenny Rogers ăsta că s-a inventat detergentul.

— Hai salut, îl întâmpină Relu cu un zâmbet larg. Am crezut că te-ai rătăcit.

De ce naiba era deșteptu' ăsta așa vesel?

Sergiu se ridică din pat. Nu-i era somn și i se făcuse un pic foame. Din pragul dormitorului se întoarse pentru a o privi pe Ariela dormind. Una din lumânările parfumate de la capul patului încă mai ardea, dăruind corpului suplu al femeii tente aurii. Era întinsă pe o parte. Figura delicată cu buze cărnoase era înconjurată de părul negru și ușor ondulat. Un mic și aproape insesizabil rid de expresie marca fruntea, fix deasupra nasului, ceea ce îi dădea un aer gânditor, completat de buzele întredeschise. Bărbatul își plimbă privirea încet peste gâtul subțire pe care se întrezărea o venă, peste sânii nu prea mari, dar rotunzi și fermi. Continuă apoi cu talia, curba frumoasă a șoldului, coapsele și picioarele lungi. Sergiu zâmbi și ieși.

Fără doar și poate Ariela Modrogan era o femeie frumoasă. Iar timpul fusese îngăduitor cu ea. Poate că domnul ministru se săturase de farmecele nevestei, dar ar fi putut să găsească un alt bărbat care să constituie o partidă. Ariela se mulțumise, însă, să se îngroape în Voineasa și să se combine cu un cârciumar prăpădit. Căci n-avea nici o îndoială, ăștia doi erau cuplați.

Ariela încercase să-i explice de ce nu le spusese despre relația soțului ei cu Amalia Dresda. Spusese că avusese un sentiment ciudat legat de fata aceea. O teamă inexplicabilă. Rememorase dup-amiaza când fata venise furioasă la ei acasă. Aflase din presă că Modrogan avea să se recăsătorească cu șefa lui de cabinet. Amalia se purtase ca o tornadă. Zbierase, strigase și lovise cu pietre în geamuri. Ariela ieșise să o potolească și să-i spună că ministrul nu mai locuia acolo. Dar fata era așa de pornită, încât nu putuse comunica cu ea. În plus avea o privire de fiară rănită care o băgase în sperieți pe fosta doamnă ministru. O piatră care-i ratase la mustață tâmpla, a determinat-o pe Ariela să cheme poliția. Dar ulterior renunțase să depună plângere. Îi era cumva milă de Amalia. În plus, Ștefan Gruia i-a spus că n-are rost să se războiască cu o copilă sonată. Că era sub demnitatea ei. Insistențele lui o convinseseră. Sergiu nu putea să nu se-ntrebe de ce o apăraseră Gruia pe Amalia? Până la urmă fata îl înșelase pe fi-su cu ministrul, sau, mă rog, așa susținea ea. În orice caz era îndrăgostită de demnitar în timp ce băiatul lui ofta după ea. Ciudat...

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Ariela care se lipi de el.

— Îmi place mirosul tău... Ce faci aici? M-am trezit singură și m-am temut că ai plecat.

— Mi-am amintit de căpșunile cu frișcă. Vrei? întrebă Sergiu în timp ce deschidea frigiderul.

Femeia întinse mâna pe lângă el, luă o căpșună, o înmuie în frișcă și o atinse de nasul lui Sergiu. Chicoti și fugi în colțul bucătăriei.

— Ha! Asta o să te coste, râse bărbatul.

Începu o leapșă stângace prin bucătărie, acompaniată de hohote de râs. Sergiu o prinse pe Ariela între masă și fereastră și începu să o gâdile. Femeia se amuza copios. La un moment dat Sergiu prinse cu coada ochiului ceva ce părea a fi o mișcare dincolo de gardul curții. Se opri și aruncă o privire. Întunericul de afară și lumina din încăpere nu-l lăsau să vadă decât propria reflexie în geam. Femeia se agăță de gâtul lui.

— Nu știu ce ai văzut acolo, dar nu-ți permit să mă ignori, nici măcar pentru o clipă!

— Serios? răspunse el zâmbind.

O luă în brațe, apucând-o ferm de fese. O trase spre el și o mușcă de ureche, apoi o sărută pățimaș. Femeia începu să îl zgârie ușor pe spate. Sergiu simți bărbăția întărindu-se. O urcă pe masă și-și lăsă mâinile să se bucure de nureii ei. Ariela gemu ușor. Îi întoarse bărbatului sărutul apoi îl împinse delicat. Începu să exploreze cu buzele corpul lui Sergiu. Săruturile coborâra treptat până când îngenunche în fața lui. Sergiu începu să respire greu. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Dincolo de geam obiectivul unui DSLR focaliză și apoi, o serie de clicuri discrete se pierdură în sunetele nopții.

Telefonul scoase un bip, iar ledul roșu începu să clipocească. Dragoș se rugă să nu fie încă un mesaj amoros de la Angela. Avea să facă diabet de la atâtea dulcegării. Întinse mâna după telefon. Îl luă de pe măsuta de lângă canapea și reuși să dărâme lampa.

— Ce naiba? mormăi nemulțumit.

Evident. Uitase că telefonul era pus la încărcat. Bodogăni și deschise mobilul. Mesajul nu era de la prietena lui. Era de la Sergiu. Ca de obicei, era scurt și cuprinzător: „Ariela Modrogan. De unde are banii? Sapă adânc!”

La revedere, leneveală de seară! Oftă și-și ridică fizicul de pe canapea. Primul drum îl făcu la bucătărie. Deschise frigiderul și puse pe o farfurioară două miniecleruri cu nes. Închise frigiderul, se gândi puțin, îl deschise din nou și mai luă două prăjituri, iar pe o a treia o înghesui în gură. Se duse apoi la cafetieră și apăsă comenzile pentru o cafea mare cu lapte. Puse farfuria și cana pe o tavă, adăugă un pahar de limonadă și reveni în cameră, la birou. Dădu deoparte laptopul și porni calculatorul care se odihnea sub piesa de mobilier. De data asta avea nevoie de artileria grea. Avea de lucru...

Sergiu își aprinse o țigară și privi un pic prima geană de lumină înainte de a se sui în mașină. Ariela protestase îmbufnată când el hotărî să se întoarcă la hotel. Bărbatul argumentase însă că e mai bine pentru reputația ei să nu mai fie împreună când apărea menajera. În plus, adăugase el, nici reputația lui nu avea să se simtă prea bine dacă se afla că avea o legătură cu o femeie implicată în anchetă. Sergiu avusese grijă să vorbească despre o legătură și nu despre o noapte petrecută împreună. Chestia asta gâdilase plăcut auzul femeii.

— Și pe urmă, adăugase el, vreau să mă comport și eu ca o fată cuminte. Știi ce face o fată cuminte în zorii zilei, nu?

— Nu...

— Se-mbracă și pleacă acasă.

Râsul înlocui îmbufnarea și despărțirea fu aseasonată de săruturi fierbinți. Sergiu avea un tonus bun. Fusesse o noapte frumoasă. Era conștient că zâmbea și că va trebui să alunge satisfacția de pe chip, altfel nu mai scăpa de miștourile lui Marius.

Vibrația mobilului îi întrerupse visarea. La celălalt capăt al undei GSM era Dragoș.

— Zi-mi că ești singur, se auzi vocea surescitată a informaticianului.

— Acum da. Ai ratat la mustață ocazia de a fi înjurat de dimineață.

— Parcă erai la muncă, meștere. Frumos îți șade. Eu șap după informații toată noaptea și tu...

— Și eu, dar în felul meu. Ce, ești invidios?

— Nu comentez... Oricum avem lucruri serioase de discutat. Cred că am deschis cutia Pandorei.

— Și ce a ieșit din ea?

— O colecție de nimicuri...

— Prietene, nu încetezi să mă uimești!

De data asta Marius nu era deloc ironic. La orice se așteptase, dar nu să-l găsească pe Sergiu la hotel, mâncând liniștit micul dejun, după o noapte cu Ariela Modrogan.

— Bună dimineața! răspunse acesta zâmbind.

— La fel și ție. Cum ai petrecut?

— Hmmm, Mariuse, pe bune?

— Da, știu, ești un adevărat domn. Lasă că am eu ce să povestesc. Spre deosebire de unii care s-au distrat, *je* a cules informații, spuse polițistul cu mândrie.

„Și tu?, gândi Sergiu. Se pare că am ratat *open news night*...”

Capitolul 5

— Și ți-a spus așa, pur și simplu, că fi-su nu e fi-su... își exprimă Sergiu nedumerirea, în timp ce scotea laptopul din rucsac și-l pune pe birou.

— Mmm, nu chiar, replică polițistul cioflăind un rest de covrig în același timp. Când ne-a văzut, pe mine și pe Relu, ne-a primit ca pe niște prieteni. Am sporovăit, am spus glume. Asta până a întrebat unde erai tu. Eu am spus că ai avut ceva de lucru, dar Relu s-a hlizit și a zis ceva de genul: „lucrător de noapte, colegul nostru” și ne-a făcut cu ochiul. Haiducul de crâșmă trebe’ că a prins ideea. Sau poate că o mirosise pe Ariela că i se pusese pata pe tine, cert este că i-a scăzut moralul sub nivelul de îngheț. Și a început să bea cot la cot cu noi. Apoi ne-a și întrecut. De unde în mod normal e cam zgârcit cu vorbele, acum nu-i mai tăcea gura. Era campion la bătut câmpii. Printre multe baliverne de genul: femeile sunt niște vipere perfide, iubirea e făcută ca să nenorocească bărbații și altele de genul ăsta, a scăpat și câteva chestii interesante.

— Ca de exemplu?

— Povestea e cam așa: el și cu Ariela se știau de copii. Se pare că viloaca în care ai petrecut noaptea era a bunicului ei, așa că până la urmă domnul ministru nu a fost chiar atât de generos pe cât ne-a lăsat ea să credem. În fine, ideea e că ăștia se vedeau în fiecare vacanță, când prințesa venea la bunici. Când au crescut destul de mari ca lucrurile să devină periculoase, a intervenit tatăl Arielei. Îl ia deoparte pe Gruia, care era un puști mucos, fiul unui mecanic și îi spune verde-n față că nu e de nasu’ fie-sii. Îi propune să nu-i mai sucească mințile micuței, în schimb îl ajută să iasă din văgăuna asta de oraș. Omul și-a ținut cuvântul. L-a ajutat să devină marinar sau matelot sau naiba știe ce pe un vas de mărfuri care făcea curse în afară.

— Pe bune?

— Așa se pare. Vreo trei ani omul nostru se dă cu vaporul și face bani. Bănuiesc că din contrabandă, nu din salariu. Căci omul a venit cu suficienți bani cât să

cumpere locul pe care e acum crâșma aia. Doar că atunci când s-a întors, Ariela era deja combinată cu Modroșan și nu mai avea ochi pentru el. Iar el a avut câteva relații pasagere, apoi a întâlnit-o pe cea care i-a devenit soție. Toată lumea a crezut că era o mare dragoste între ei. De fapt ea era deja însărcinată dintr-o poveste cu un viol, iar lui i s-a făcut milă de ea. Ce zici de istoria asta?

Sergiu își mângâie ușor capul.

— Tu ai crezut-o?

— Evident că nu, pufni Marius. Sună ca scenariul pentru o telenovelă tâmpită. Însă unele fapte ar trebui să fie verificabile: angajarea pe vapor, căsătoria, data nașterii copilului. E drept că toate astea se întâmplau la puțin timp după revoluție, când era o debandadă totală, dar totuși... Poate îi dai tu temă de cercetare puștiului....

— *Done!* Presupunând că povestea asta este într-o măsură oarecare adevărată, întrebarea e ce legătură are cu omorurile astea.

— Singura legătură la care mă pot gândi este moartea lui Modroșan.

— Adică a așteptat 25 de ani ca să răzbune dragostea pierdută? Și s-a stârnit tocmai atunci când cei doi o puneau de un divorț... Nu ține.

Marius se învârti îngândurat prin cameră. La un moment dat se opri și se întoarse brusc spre Sergiu.

— Dacă abordăm problema greșit?

— Adică?

— Noi am plecat de la premisa că toate crimele astea au o legătură cu viața personală a celor implicați: dragoste, ură, relații dintre părinți și copii... Dar dacă e mai mult decât atât? Îmi vine greu să cred că au murit patru oameni din cauza unor amoruri eșuate.

Manta îl privi pe polițist fără să spună nimic. Apoi deschise laptopul și se ascunse după el.

Ariela tresări când îl văzu pe Sergiu fumând pe treptele casei ei. Se dădu jos din mașină și luă pungile de cumpărături din portbagaj. Fără o vorbă, bărbatul i le luă din mână. Femeia îi zâmbi, dar întâlni o privire încruntată.

— Și eu care speram că ți s-a făcut deja dor de mine, cochetă ea.

— Mă tem că trebuie să vorbim niște lucruri mai puțin plăcute, răspunse el cu seriozitate.

Cei doi intrară în bucătărie, puseră sacoșele pe masă. Menajera le luă în primire. Ariela îi făcu semn lui Sergiu să o urmeze în salon.

— Și ce vrei să vorbim? întrebă femeia.

— Ne-ai mințit, zise Sergiu cu un oftat.

— Eu? Când? mimă Ariela mirarea fără prea multă convingere.

— Tot timpul. Ne-ai lăsat să credem că Modrogan a fost generos la divorț. Când, de fapt, a fost în cel mai bun caz, corect. Banii proveneau din familia ta, nu a lui. Casa asta i-a aparținut bunicului tău. Prin metode nu tocmai ortodoxe, reușește să o păstreze și în timpul comunismului. În mod evident familia a cotit-o către stânga, căci tatăl tău, fiul fostului boier proprietar de păduri a lucrat la Dunărea.

— O spui de parcă a lucrat ca operativ la Direcția 5 a Securității comuniste. Era economist, pentru Dumnezeu!

Întreprinderea de Comerț Exterior Dunărea controla, înainte de 1989, tot ce însemna import – export în România. Oficial era compania-mamut care intermedia relațiile dintre celelalte întreprinderi de profil și partenerii externi. De fapt, era o acoperire pentru o unitate militară în toată regula – parte a Centrului de Informații Externe. Scopul acesteia era, pe de o parte, spionajul extern iar pe de altă parte transformarea relațiilor comerciale externe ale țării într-o sursă de venit pentru Securitate. Nu toți cei care au lucrat la Dunărea au fost securiști, dar toți au trecut prin filtrul acesteia și raportările periodice către Securitate erau parte a jobului. Sergiu știa că mulți „foști angajați” erau acum parte a sistemului de servicii secrete în varianta cosmetizată. Mizeria începea să se adune aproape de casă.

— Da, într-adevăr, familia mea a făcut compromisuri ca să-și păstreze privilegiile. Nu am fost singurii care am devenit, ne-am reformat în comuniști după război. Unii și-au lăsat oasele prin închisori așteptând să vină americanii. Iar soțul meu A FOST generos...

— Cum așa?

Ariela se așează pe scaunul de lângă pian cu mâinile împreunate în poală. O rază de lumină strecurată printre perdelele fine, lumina chipul femeii. Dintr-o dată doamna Modrogan își arăta vârsta. Nu în riduri – tenul ei era în continuare perfect. Ci în ochi. Privirea ei avea tristeți de om îmbătrânit.

— L-am cunoscut pe Gruia într-o vacanță de vară. Am început să ieșim. Tatei nu-i convenea, dar cred că și-a închipuit că e o iubire de o vară. Doar că eu ajunsesem în primul an de facultate și tot mai eram cu el. Ne scriam când eram despărțiți, iar când eram aici în vacanțe eram nedespărțiți. Asta până când tata a apărut acasă cu Sebastian Modrogan, pe care mi l-a prezentat ca fiind tânărul lui coleg. Cred că a mers mai bine decât a anticipat, căci m-am îndrăgostit pe loc. Brusc și dintr-odată am înțeles ce vroia să zică tata când spunea că merit ceva mai mult decât Gruia. Deși acum mi-e cam rușine că am gândit așa...

— De ce? Pentru că acum se întâmplă ca tu și Gruia să fiți împreună?

— Eu și Gruia nu suntem....

— Ariela, ce naiba... Probabil că mă consideri un prostănac. Nu trebuie să-ți fie jenă că formați un cuplu. Nu e nimic aiurea în chestia asta.

— De ce? Pentru că sunt bătrână și părăsită?

— Pentru că ai sufletul rănit. Toți avem nevoie de cineva să ne iubească când avem sufletul rănit.

Ariela caută să-l privească pe Sergiu în ochi. Dar acesta se eschivă.

— Ce înțelegător ești... Nu te deranjează deloc să ai o relație cu femeia altcuiva? Sau noi nu avem așa ceva? Probabil că tu mă consideri o distracție de moment...

Manta se apropie de femeie. Îi prinse delicat bărbia și o făcu să ridice privirea și să se uite în ochii lui.

— Suflete, nu mi-am propus să se întâmple ceva între noi. Dar nu am nici cea mai mică intenție să mă comport ca și cum nici usturoi n-am mâncat nici gura nu-mi miroase. Nu e stilul meu. Însă nu pot nici să uit de ce am venit nici să pretind că nu voi pleca odată ancheta terminată. Nu mă omor cu firea după situația asta, dar

nici nu vreau să-ți stric ce ai cu Gruia. Nu vreau să rămâi singură când voi pleca.

Ochii fetei se umeziră, așa că Sergiu o ridică și o îmbrățișă.

— Adevărul e că nu știu cum m-aș descurca singură. Tot timpul am fost cam aeriană. Probabil de-aia tata a trecut casele pe numele lui Sebastian după ce ne-am căsătorit. De-aia ziceam că, până la urmă, a fost generos...

O vreme cei doi rămaseră îmbrățișați și tăcuți. Manta fu cel care sparse liniștea.

— Ariela, trebuie să înțelegi ceva: eu am venit aici ca să deslușesc moartea soțului tău. Data viitoare când te întreb ceva, am să te rog să nu mă mai minți. Asta nu face decât să complice lucrurile între noi.

Femeia încuviință cu un gest. Sergiu o sărută ușor pe buze și dădu să plece. Odată ajuns în pragul ușii se întoarse către Ariela:

— Știi, Gruia nu pare un tip rău și cred că ține cu adevărat la tine. Dar dacă nu ești mulțumită de relația asta, atunci nu trebuie să o accepți. Și nu cred că ești atât de aeriană pe cât ai tu impresia.

Bărbatul plecă. Ariela rămase o vreme în picioare în mijlocul camerei. Apoi se scutură și o porni către bucătărie.

— Unde ai fost, tinere gentilom? îl întâmpină Marius pe Manta.

— La Ariela. După lămuriri.

— Și le-ai primit?

— Da. Tu? Ce ai făcut?

— Mi-am ridicat corespondența. Și e foarte interesantă, spuse polițistul și-i întinse lui Sergiu un plic mare și galben.

Manta îl întoarse pe ambele părți.

— Nu scrie nimic pe el. De unde știi că-ți era destinat?

— Faptul că l-am găsit pe patul din camera mea de hotel a fost determinant.

— *Touche*... Pot să...

— Te rog.

Sergiu deschise plicul și privi fotografiile. Le studie cu atenție, una câte una. Simțea că Marius îi pândea reacțiile. Știa când fuseseră făcute. În singurul moment când el și Ariela fuseseră goi la parterul casei. Atunci când veniseră în bucătărie după căpșuni. Fotografii se ascunsese, probabil, dincolo de gardul viu.

— Trebuie să-l găsim pe puștiul lui Gruia.

— De ce?

— Despre el știm sigur că e pasionat de fotografie și are un DSLR. Pentru pozele astea făcute noaptea, prin geam, de la distanță avea nevoie de mai mult decât un telefon sau o „saponieră”. În plus, încă nu am reușit să dăm de misterioasa Amalia, ceea ce mă calcă pe nervi. Ceva îmi spune că nu e străină de povestea asta.

— Un lucru e sigur, zise Marius luând pozele din mâna lui Sergiu, voi doi dați bine în poze.

Polițistul completează fraza cu un zâmbet șmecher. În secunda următoare simți o lovitură ca de ciocan în plex. Se încovoie de durere.

— Ce naiba te-a apucat? îngăimă el în timp ce încerca să-și recupereze respirația.

— Data viitoare ține-ți mitocăniile pentru tine, mârâi Manta.

Marius își îndreaptă trupul schimonosindu-se de durere. Și-și făcu o notă în gând: „a nu se zgândări bestia când e furioasă...”

Brănescu intră în birou. De data asta o făcu cu zgomot. Părea grăbit.

— Îmi cer scuze că te întrerup din treabă, dar am ceva urgent.

— Nici o problemă, răspunse Dragoș, privindu-și șeful cu atenția unui cățel în așteptarea unei recompense.

Informaticianul se trezi cu un *stick* sub nas.

— Ai aici niște documente și niște ciorne de mail-uri. Ele trebuie să ajungă la câțiva jurnaliști. Ai pe acest bilet numele și adresele de mail.

Apostolescu încuviință cu o mișcare a capului.

— ...Și trebuie să pară că au venit de la o sursă anonimă din interiorul procuraturii.

— Cum vom face asta?

— Printr-o documentare riguroasă. Cercetezi și vezi ce coleg din procuratură este călcat pe bătăături de Greșa ăsta. Apoi creezi un mail pe un server public și trimiți documentele la adresele pe care ți le-am dat. Vei face în așa fel încât să pară că tipul ofțicat din procuratură le-a trimis.

— Și dacă înscenatul ripostează?

— Ascultă Dragoș, ai senzația că dacă era vorba doar de crearea unui mail pe yahoo și de expediat niște atașamente aveam nevoie de tine? Te joci cu ip-urile. La finalul trebii vreau să fie convins și ăla că el a trimis mail-urile cu pricina. Habar n-am cum să faci, tu ești IT-istul. La nevoie, intri prin efracție în casa ăluia și creezi mail-ul de pe calculatorul lui. Dar fii atent pe cine alegi, să fie credibil.

Dragoș ridică privirea către Brănescu. Îl privi în ochi câteva clipe, ca și cum ar fi vrut să se asigure că a înțeles. Apoi luă *stick*-ul și biletul.

— Se face, spuse el în timp ce conecta *device*-ul la computer.

Brănescu ieși fără vreo altă vorbă. Dragoș accesă fișierele de pe *stick* și le studie atent. Câteva dintre ele îl făcură să ridice sprâncenele. Unul îi provocă și un fluierat scurt. Apoi citi numele de pe bilet și începu o căutare în baza de date.

Pe domnul procuror Radu Greșa îl așteptau momente greu de uitat...

Sergiu îl așteptase pe Rareș să apară la garaj. Îl lăsase să descuie și intră discret după el. Înainte de a apuca să înțeleagă ce se petrece, puștiul era lipit de perete, cu mâna lui Manta proptită în gâtul lui.

— Îți place să te joci cu cei mari, mucosule? șuieră Manta.

— Nu știu despre ce vor...

— Scutește-mă! Ce ai crezut că obții cu pozele alea? Te-a pus tac-tu să-i filezi iubita sau e o altă misiune dată de misterioasa Amalia?

— Ia mâna de pe mine...

— O iau când vorbești sau când am simțit că ți-am rupt gâtul. E alegerea ta.

— Nu poți face asta. Ești polițist...

— Puiule, anchetăm moartea unui secretar de stat. Nu ai idee câtă libertate îți oferă victima potrivită.

— Blufezi, se încurajă Rareș.

— Poate da, poate nu. Ai curaj să afli? Părerea mea e că nu. Așa că zi repede: de ce ai făcut pozele și unde e Amalia?

Băiatul îi împinse mâna, iar Sergiu îi permise să iasă din strâmtoare.

— Jur că nu știu unde e ascunsă. E prin preajmă. Când are nevoie de ceva, mă sună. Aseară mi-a dat un mesaj că avea nevoie de aparatul meu foto. Nu am întrebat-o de ce. Nu o întreb niciodată nimic, completă băiatul cu tristețe.

— Unde v-ați întâlnit?

— În spatele crâșmei lui taică-meu. Culmea e că erau acolo și polițistul ăla, Relu și colegul tău.

Manta nu putu să nu se gândească cât avea să se oftice Marius la aflarea vestii că fusese literalmente la doi pași de fetișcana asta. Abia aștepta să-i spună. După ce avea să-și ceară scuze pentru pumn, *of course*...

— Și chiar nu ai întrebat-o unde stă, ce probleme are?

— Nu. Am încercat odată să o descos și m-a amenințat că nu va mai vorbi cu mine niciodată. Am crezut-o. Și nu pot să risc asta. Pur și simplu nu pot, înțelegi?

Sergiu încuviință cu un gest. Disperarea, indiferent de cauze, e limbaj universal.

— Am întrebat-o dacă e bine, dacă are nevoie de ceva. Mi-a zis că e bine, să nu-mi fac griji, are culcușul ei din pădure.

— Culcușul din pădure?

— E o glumă de-a noastră. Trăncăneam odată prostii și a venit vorba de „Scufița roșie”. Ama a zis că, dacă ar fi găsit un lup ca lumea, ar fi făcut un culcuș în pădure și ar fi dat-o uitării pe bunica.

Sergiu oftă.

— Băiete, uite cum stă treaba. Amalia e în belele mari. E suspectă în uciderea lui Modrogan. Cu cât se ascunde mai mult, cu atât se afundă mai tare. Și te trage și pe tine după ea.

— N-a ucis pe nimeni. Nu pot să cred așa ceva.

— Spre binele tău sper să ai dreptate. Dar oricum știe ceva despre crimă. Fă-o să iasă la lumină. Altfel vei fi tu țap ispășitor. Și nu cred că vrei...

Rareș lăsa ochii în pământ. Lui Sergiu îi era milă de el. Într-un fel îi părea rău că trebuia să îl ia așa tare. Dar nu avea de ales. Dădu să plece, când îi veni o idee. Se întoarse și spuse:

— Când vorbești cu ea, spune-i că mama ei a fost omorâtă. Poate o interesează.

Băiatul ridică privirea și-l țintui pe Sergiu cu ochii cât cepele. Lui Manta îi venea să se felicite singur. Intuise corect. Puștiul nu știa de moartea bătrânei. Și era foarte probabil ca nici Amalia să nu fi știut.

Ieși din garaj și urcă în Duster. Marius îl aștepta fumând.

— Ce zici, a mușcat?

— Cred că da. Voi vorbi cu Relu să pună un băiat discret pe urmele lui. Și cu Dragoș să îi monitorizeze telefonul.

— Ciudat, mârâi Sergiu fără să-și ridice moaca din monitor.

— Ce?

— Dragoș a scormonit un pic prin evidențele fiscale. Se pare că Amalia a autorizat un notar să se ocupe de hârtogăria ei. Dacă e să ne luăm după documente, domnișoara Dresda a cumpărat apartamentul din București înainte de a vinde casa din Voineasa. Și dacă e așa, de unde naiba a avut banii?

— Poate că i-a împrumutat de undeva și i-a returnat după ce a vândut ce avea aici...

— *Wow*, fii atent! Știi cine a cumpărat casa Amaliei? Prietenul Gruia. A demolat-o și a construit Plopul albastru... Pare curat: omul pleacă la muncă pe vapor, face bani, cumpără o casă pe locul căreia face o crâșmă, Amalia vinde o casă și cumpără un apartament în București. Prea curat pentru a fi adevărat...

— Mda, zise Marius și se ridică pentru a-și întinde oasele. Asta dacă nu cumva am devenit paranoici și vedem peste tot secrete, conspirații și măsluiri.

— Tot ce se poate, deși nu prea cred. Și dacă e așa, iar totul este corect, de ce Gruia nu ne-a spus că a cumpărat casa de la Amalia Dresda?

Marius veni la fereastră și aruncă o privire. Cerul era luminos, dar cenușiu. Se simțea presiunea dinaintea ploii. Polițistul se întoarse către colegul său.

— Ai spus că tatăl Arielei a lucrat la întreprinderea aia a Securității, Dunărea. El lucra cu Modrogan și tot el l-a ajutat pe Gruia să-și găsească jobul pe vapor. Toate astea se întâmplau după Revoluție, dar e de presupus că sistemul nu a decedat brusc. Oare Amalia era și ea în gașcă?

— Nu prea se potrivește.

— Dacă luăm povestea asta cu ghicitul în serios. Dar dacă toată povestea asta e de fațadă? Un fel de mască?

— Ca să ascundă, ce? Până una alta nu avem nimic care să indice vreo activitate dubioasă.

— Dar nici nu reușim să o găsim. Și nu suntem niște ageamii.

— Și asta e adevărat, se văzu Sergiu nevoit să recunoască.

— După părerea mea tipa asta se ascunde și o face bine. Dacă nu e altceva decât o adevărată fiică a Mamei Omida, de ce s-ar strădui atât și cum de e așa de bună la chestia asta?

Sergiu deschise geamul și scoase din geanta de voiaj covorașul cauciucat pentru antrenament. Își scoase hainele, trase pe el o pereche de bermude și începu cu un stretching ușor. De când veniseră la Voineasa își cam neglijase antrenamentele și se simțea cam încleiat. La fiecare întindere simțea cum trosneau încheieturile. „N-ar trebui să fiu așa putoare, își spuse. La vârsta mea nu e ușor să te menții în formă”. De la încălzirea ușoară, trecu treptat la exerciții din ce în ce mai complexe. De afară se simțea un vânt răcoros și asta îl ajuta. Se pregătea de niște flotări când auzi un bip scurt. Se ridică și se duse către scaunul pe care se odihnea geaca de motor. Din buzunarul interior scoase janghina de telefon cu care

comunica cu Dragoș. Mesajul era scurt și cuprinzător: „Uită-te la știri!”

Manta luă sticla de apă de lângă pat și bău zdravăn. Abia apoi se uită în jur după telecomandă. O descoperi într-un final pe una din noptiere. Deschise televizorul și începu să zapeze. Trecu de cele trei canale cu desene animate, cele patru posturi generaliste, cele trei cu filme, cele două canale pentru adulți pentru ca, în sfârșit, să găsească un program de știri. Câteva clipe privi nedumerit un reportaj despre prestația jalnică a Stelei în amicalul cu nu-știu-care echipă grecească. Într-un târziu îi pică fisa și citi burtierele. Cea galbenă afișa o avertizare de cod galben de ploi și vânt în sudul țării. Pe cea roșie erau informații laconice despre arestarea unui procuror, Radu Greșa. Acuzația era de loviri și alte violențe. Partea cea mai nasoală era că era vorba de violențe aplicate unui suspect în timpul unui interogatoriu. Sergiu căută un alt canal de știri, și apoi un al treilea, dar se pare că rubrica de sport era peste tot la aceeași oră. Trebui să aștepte zece minute până când putu să prindă un reportaj pe această temă. Pe scurt, cu vreo trei ani în urmă, Greșa anchetase un viol asupra unei adolescente. Anchetarea acestei infracțiuni este o treabă anevoioasă, așa că omul se implicase în poveste încă de când preluase poliția cazul. Ancheta îi condusesse spre un recidivist care era cunoscut în cercurile sale pentru misoginismul său și violența manifestată față de femei. Pentru că dovezile erau circumstanțiale, Greșa încercase să forțeze o mărturisire. Numai că lucrurile se terminaseră prost. În ciuda tratamentului aplicat, suspectul nu mărturisise, iar mai târziu fusese achitat de instanță din lipsă de probe. Ca să fie tacâmul complet, victima se căsătorise cu agresorul ceea ce pusese capăt anchetei. Acum, după trei ani, fostul suspect venise cu certificate medicale care dovedeau că agresiunile suferite în timpul anchetei au lăsat în urmă un handicap la mână. Odată mașinăria pornită, s-au găsit și alții care să susțină că Greșa era cunoscut pentru pornirile sale violente. Mai mult decât atât, televiziunile descoperiseră și o fostă soție care, deși admitea că nu a fost niciodată lovită de către ex, în mai multe rânduri se simțise amenințată în timpul unor crize de nervi ale bărbatului. Era greu de crezut că se va ajunge la urmărire penală cu povestea

asta, dar oricum cariera omului în procuratură era terminată.

Sergiu ştia exact cine şi de ce stârnise povestea asta. Greşa fusese ca şi condamnat din momentul în care Marius îl pusese să se intereseze de dosarul Manta. Sigur alţii care se intersectaseră cu interesele Companiei o sfârşiseră mult mai prost. În cazul de faţă Brănescu aplicase principiul „sa-i dăm alte griji ca să uite de noi”. Problema era că Marius avea să pună şi el informaţiile cap la cap şi asta va aduce mari turbulenţe în colaborarea lor. Sergiu era conştient că avea să fie nevoit să spună câte ceva despre el şi asta nu era bine. Nu era bine deloc!

— *Fuck this shit*, mârâi Manta ca pentru sine.

Nu apucă să termine gândul când uşa camerei sale se lipi de perete. În prag stătea Marius, roşu de furie, cu hainele în dezordine şi ochii bulbucăţi.

— Cine pula mea eşti tu, Sergiu MANTA? Şi ce treburi învârte căcatul ăsta de Companie de trebuie să-şi piardă oamenii capetele ca să rămâneţi voi ascunşi?

Sergiu stătea singur la barul din holul pensiunii. Nu mai era nici un angajat la ora aia, dar se autoservi singur cu un whisky. De fapt, luase un pahar şi sticla şi se pusese gospodăreşte pe treabă. De câte ori lua o înghiţitură, buza spartă îl ustura. De fiecare dată dădea cu limba peste ea şi îl ustura şi mai tare.

— Morţii mă-sii de treabă, mormăi el.

Ar fi putut să-l caftească pe poliţist din prima. Dar a vrut să-i permită să-şi consume din furie, aşa că îl lăsă să-i ardă doi pumni înainte de a-l lipi de perete cu braţul la spate. Îl ţinu strâns până când Marius încetă să se mai zbată şi să ţipe. Abia apoi îi şuieră:

— Ieşi din camera mea că te bat de te omor şi te îngrop pe coclaurile astea. Nu ajungi să mai vezi copilul ăla, jur...

Fusese convingător. Marius ieşise fără o vorbă. Somnul îi pierise definitiv aşa că veni la bar să se liniştească. Era furios pe toată povestea. Avusese un *feeling* că se va ajunge aici de când îl cunoscuse. Marius era genul de copoi cu vocaţie care, dacă prindea un fir,

nu se lăsa până nu descoperea întreaga poveste. Iar ca lucrurile să fie și mai dificile, era un tip tare de treabă.

Cu un milion de ani în urmă, când terminase liceul, ca orice golan care nu avea nici cea mai mică intenție să dea la facultate, Sergiu fusese luat în armată. Pentru că reușise performanța să se ia în gură cu ăia de la recrutări, fusese trimis să facă stagiul militar la dracu-n pomană, adică la unitatea militară de la Vânju Mare. Acolo descoperise Manta prostia în stare pură. Își amintea și acum bădărănia și umilințele pe care le îndurase. Sau antrenamentele interminabile de pe Dealul Păcatului. Țsta era un deal pe a cărui culme era un copac ars. Oamenii locului povesteau că un bărbat se adăpostise sub ramurile sale în timpul unei vijelii. Copacul a fost trăsnit și omul a murit. Evident, babele au spus că bărbatul fusese un păcătos și că fusese pedepsit de Dumnezeu, așa că atunci i-au zis culmei Dealul Păcatului. Căcatul ăla de sergent îi puneă să alerge cu masca de gaze pe figură de la poalele dealului până la copacul ars. Evident că nici unul nu reușea. Iar antrenamentele nu se opreau decât atunci când fiecare din ei avea sânge în mască de la atâta efort. Când un coleg de pluton a ajuns în spital în urma tratamentelor inumane, Sergiu a vrut să-l omoare pe sergent în bătaie. Nu a spus nimănuî nimic, dar într-una din nopți, când ofițerii și subofițerii se strânseseră la popotă pentru o băută mică, Manta s-a strecurat afară din baracă și s-a așezat la pândă. A trecut mai bine de un ceas până când afurisitul a ieșit să se pișe. Sergiu îl avea și acum în minte: mic, îndesat, cu țigara în colțul gurii, clătinându-se pe picioare. Își desfăcu prohabul și începu să stropească un tufiș. Atunci a vrut Manta să atace. Și ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Vasile.

Țsta era un cioban de pe lângă Sibiu. N-avea multă carte, da îi mergea mintea. Și avea un simț al umorului ascuțit. El și Sergiu s-au împrietenit repede. Vasile ăsta îl mirosise. Și l-a ținut sub supraveghere. Când să sară în spinarea sergentului, ciobanul i-a pus un sac în cap, l-a căpăcit pe tăcute și l-a târât înapoi în dormitor. Dacă nu ar fi fost omul ăsta, Manta l-ar fi omorât în bătaie pe sergent și ar fi înfundat pușcăria. Datorită lui a trecut cu bine prin anul de militărie. Apoi i-a venit mintea la cap și se reapucă de școală, devenind IT-ist.

La Vasile îl dusesese gândul pe Sergiu când l-a văzut prima oară pe Marius.

Manta oftă, își sprijini fruntea de bar și închise ochii. Scârțâitul ușii îl făcu să tresară. În prag stătea Marius. Sergiu se întinse peste bar, luă încă un pahar, îl umplu și i-l arătă polițistului. Acesta încuviință cu un gest. Se deplasă cu greutate până la bar, se cocoță pe un scaun schimonosindu-se de durere, luă paharul și-l dădu pe gât. Ceru, tot printr-un gest, încă un pahar din care luă o gură.

— Acu' zi! spuse către Manta fără să-l privească.

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă mint! Nu e nici o femeie! Crezi că dacă vroiam să mi-o trag trebuia să vin în căcatul ăsta de stațiune??? Nu, nu m-am gândit să te înșel și nu îmi caut argumente... La naiba, Mer!

Crizele de gelozie ale lui Meryem nu mai aveau nimic nostim. Sergiu le-ar fi găsit chiar agasante dacă i-ar fi stat mintea la ele. Dar nu la ele îi era gândul.

Petrecuseră noaptea trecută bând și discutând. Sergiu fusese nevoit să îi spună lui Marius câte ceva despre el și companie. Avusese ghinion. Vărul cel enervant al polițistului fusese unul dintre ziariștii care urmărisese asasinatelor pe care el le comisese la Lașița și procesul subsecvent. Nu prea avusese cum să o dea de după gard. În plus, scoaterea din scenă cu tam-tam a procurorului Greșa venise să confirme bănuielile, asta presupunând că ar mai fi fost ceva de confirmat. Sergiu admise față de partenerul lui că numele lui real e Manta. De asemenea îi povestise despre drama mamei sale naturale. Lidia abia ieșise din adolescență când a aflat că soțul mamei ei nu era tatăl ei biologic. A descoperit cu uimire că era rezultatul unei relații pasagere dintre mama ei și un tip bine înfipt în societatea vremii, care avea o soție și doi copii. Deși filiația nu a fost niciodată recunoscută, tatăl a stabilit o relație cu proaspăt redescoperita fiică. S-a apropiat mult de unul din frații ei, Silviu și de cel mai bun prieten al acestuia, George. Cei doi au intuit instantaneu inocența fetei și dorința ei de a fi acceptată și au speculat-o la maximum. Lidia devine parte al unui trio amoros incestuos, umilitor și brutal care a dus la nașterea lui Sergiu. Când a rămas

însărcinată, Lidia a decis să fugă de existența promiscuă pe care o dusesese cu cei doi. Dar a murit la naștere și asta l-a aruncat pe Sergiu în orfelinat. 14 ani de chin, singurătate și intimidări. La finalul acestei perioade, Sergiu a avut norocul să-și întâlnească părinții adoptivi, dar din multe puncte de vedere, era mult prea târziu.

— Și soția și copilul?

— Am cunoscut-o pe soția mea când lucram ca IT-ist în Asia. A fost...

— Dragoste la prima vedere?

— Nu. Nu e stilul meu. Îmi plăcea. Era mică, delicată și naivă, dar în același timp senzuală până la Dumnezeu și-un pic mai sus. Scotea ce era mai bun și mai rău în mine. Dar era ceva la ea care mă făcea să ezit. Am ieșit cu multe fete până când m-am hotărât să o invit la o bere. Nu aveam de gând să rămân acolo și mi-am zis că nu vreau să-mi rămână gândul la ea. Surpriza emisiunii a fost când am descoperit că era virgină...

— Adică ai fost primul? *Wow...*

— Dap.

— D-aia ai luat-o de nevastă?

— Treaba a fost un pic mai complicată, dar asta a fost motivul principal, da.

— Și... ai regretat vreodată?

— Eu nu. Dar cred că ea da.

— De ce? Bănuiesc că multe gagici vor să fie partenera ta de viață...

— Asta pentru că nu au idee în ce se bagă. Eu sunt un tip bun de escapade demente, dar nu prea am stofă de soț... Și pe urmă modul cum am lăsat-o baltă când am intrat în pușcărie... Cu un copil de crescut...

— Când i-ai omorât p-ăia doi ai abandonat-o, nu când ai intrat la pârnaie.

Sergiu zâmbi.

— Vorbești ca un polițist.

— Nu, pe bune. Chiar a trebuit să o faci? Să îi omori p-ăia doi?

— Ai fost vreodată într-un orfelinat?

— Nu...

— Eu mi-am trăit copilăria și o parte din adolescență acolo. Acolo am învățat să fiu brută. Perioada care ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă parte a vieții m-a învățat că, de fapt, suntem singuri pe lume. Iar

când am săpat după origini am aflat că sunt fiul unei adolescente torturate și al ...unchiului meu. Nu am cum să te fac să înțelegi, dar am descoperit răul în stare pură. Trebuia stârpit.

Marius tăcu o vreme.

— Și soția și copilul?

— Sunt bine. Ei știu că sunt mort. E mai bine așa. Îi supraveghez de la distanță.

Sergiu se hotărî să treacă sub tăcere faptul că unul din primele lucruri pe care le făcuse când a început să lucreze pentru Companie a fost să-i facă felul iubitului abuziv și violent al nevestii-sii.

— Știi, începu Marius, pentru mine asta e cea mai mare teamă. Că mi se întâmplă ceva și Mer rămâne singură pe lume cu copilul. Ai ei au renegat-o când s-a măritat cu mine și...

— Poate că ar trebui să încerci să vorbești cu ei.

— Eu? Ei nu îi răspund la telefon fetei lor. Ce te face să crezi că ar vorbi cu mine?

— De vorbit poate nu. Dar dacă le trimiți un mail cu titlul „veți fi bunici”, mă îndoiesc că-l vor ignora.

Polițistul se încruntă.

— Marius, după părerea mea nu ai nimic de pierdut. Ei oricum nu te-nghit. În cel mai rău caz nu vor răspunde, dar măcar știi că ai încercat.

— Și ce naiba să le spun?

— Că vor avea un nepot sau o nepoată și că îți dorești foarte mult ca acest copil să aibă bunici. Și că e important să cunoască și moștenirea turcă. Un copil nu e bine să simtă vrajbă în familie. Și oricum, e bine, la o adică, să aibă la cine apela. O să ai un copil. Poate n-ar fi rău să-ți calci un pic pe orgoliu pentru binele lui.

— Tu așa ai făcut?

— Într-un fel...

Brusc ușa biroului lovi peretele. Relu apăru precipitat în prag.

— A fost văzută...

— Cine?

— Ghicitoarea. Un informator de-al meu...

— Unde? întrebă Marius.

— Pe o străduță în apropierea Plopului albastru.

Fără o vorbă, Marius și Sergiu își luară hainele și coborâră la mașină sărind câte trei trepte deodată.

— Hei, stați așa că vin și eu, strigă Relu și se grăbi să-i ajungă din urmă.

Capitolul 6

Sergiu și Marius nu puteau fi mai diferiți. Manta era potolit și introvertit. Prețuia mai mult momentele de tăcere decât discuțiile lungi. Deși era posesor al unei forțe remarcabile, detesta violența gratuită până la punctul în care dacă putea pleca în loc să se lupte o făcea bucuros. Era un magnet pentru femei, dar, din motive obscure, nu reușea să aibă o relație. Sau nu vroia. Marius, pe de altă parte, era un vorbăreț, dezordonat și amețit. În ciuda certelor dese, își iubea nevasta, pe Meryem, ca pe ochii din cap. Iar aventurile sale de tinerețe nu erau nici pe jumătate atât de savuroase ca cele pe care le povestea.

Acum însă ieșeau în evidență asemănările. Amândoi erau intuitivi și rapizi în gândire. Anchetatori buni. Iar în acest moment, amândoi se dovedeau a fi copoi de pândă. Stăteau unul lângă altul în mașină, încercând să pătrundă cât mai adânc în ungherele străzii din spatele Plopului albastru, unde Amalia fusese văzută ultima oară. Asta dacă informatorul lui Relu nu îi trimisese după potcoave de cai morți. Colaboratorul lor luase după el o echipă de polițiști și intrau rând pe rând în fiecare imobil de pe stradă. Era o inițiativă cu două tăișuri. Alertată de agitație, fata ar fi putut folosi o ieșire secundară sau o fereastră și să le scape printre degete. Pe de altă parte, alternativa ar fi fost să stea înțepeniți cine știe cât pe ulița aia, în baza unei informații despre care oricum aveau îndoieli.

Marius se gândea amuzat la scenele din filmele polițiste când cei doi parteneri care supraveghează locul au discuții menite a le cimenta prietenia sau fac schimb de idei care aduc o nouă lumină asupra cazului. În realitate nu se întâmplă absolut de loc așa. Cei doi sunt preocupați să nu le scape nimic, să nu rateze nici o mișcare.

Deodată Manta înălță privirea și ciuli urechile.

— Ce-i? întrebă Marius.

— Nu știu. Mi s-a părut că am văzut ceva. Acolo, lângă casa cu ușa roșie...

Amândoi priveau concentrați. Totul părea să fie în regulă. Și totuși. Sergiu văzuse ceva. Iar Marius avea încredere în instinctul superagentului. Tipul era secretos și introvertit, iar Compania pentru care lucra era dubioasă rău, dar categoric avea un nas fin și un ochi de vultur.

— Ce crezi că...

Înainte ca polițistul să termine întrebarea, Sergiu zbieră:

— Jos!!!

Bărbații deschiseră portierele autovehiculului și se aruncară în același timp. Auziră amândoi pocnetul și zgomotul de impact. Când se ridicară privirea li se opri pe gaura din parbriz, fix sub oglinda retrovizoare.

— Să-mi bag... bâigui Marius.

Polițistul scoase pistolul din dotare și aruncă priviri agitate în jur. Îi luă câteva zeci de secunde să realizeze că Manta stătea drept ca un par și fixa un punct undeva la vreo 50 de metri.

— Am văzut-o, răspunse Sergiu la întrebarea nerostită a lui Marius.

— Ce? Pe cine?

— Pe Amalia. Era acolo, lângă stâlp.

— La naiba, omule! Și n-ai fugit după ea? N-ai tras?

— În plină stradă? Cu oameni în jur? Ce șanse aveam? Am zărit-o o clipă, apoi a dispărut...

— Căcat!

Sergiu stătea pe fotoliu, cu capul pe spătar și ochii închiși. În mână ținea un pahar de whisky cu două degete de licoare arămie în el. Ariela îi plimba pe frunte și pe brațe un cub de gheață. Mișcările erau delicate și însoțite de săruturi. Manta se relaxa treptat.

— Ești supărat pe mine? Întrebă femeia șoptit.

— De ce să fiu?

— Pentru că am venit la poliție după tine. Dar am auzit că s-a tras în voi. Tu nu răspundeai la telefon și eram îngrozită...

— Da, în agitația generală l-am uitat în mașină. Oricum aveam de gând să te sun.

— Dar ai fi venit aici dacă nu veneam să te răpesc?

Sergiu zâmbi, o prinse de mână și o trase ușor la el în brațe.

— Răpit, ai? Și cum a fost? Am opus rezistență?

Ariela chicoti și îl sărută pe gât. El lăsă paharul din mână îi prinse chipul în palme și o sărută îndelung pe buze.

— Mă bucur că ai venit. Am plecat la momentul potrivit. Marius se chinuia să mă împiedice să-l bat pe șeful poliției voastre. Și era pe punctul de a pierde.

— Te enervează copoii locali?

— Nu toți. Doar șeful. E depășit de situație și nu vrea s-o recunoască. A pornit o vânătoare cu potera după Amalia.

— Și asta e rău?

— E cea mai bună metodă de a o scăpa printre degete. Fata e expertă în a sta departe de „radare”. Îi va face de doi lei și noi vom pierde timp prețios.

— Poate că o vor prinde.

— N-au nici o șansă. Pentru că habar nu au cu cine se joacă.

— Și tu știi?

— Știu ce nu e: nu e o ghicitoare aiurită. Doar se preface că e.

— Ca să ascundă ce?

Manta răspunse cu o ridicare din umeri.

— Hmmm, eu am senzația că știi mai mult decât spui....

— Ia lasă tu anchetele profesioniștilor și fă ce faci tu mai bine.

— Adică?

— Ai grijă de bărbatul pe care l-ai răpit, spuse el, zâmbi și strecură mâna între picioarele femeii.

— Mă ocup imediat. Dar înainte trebuie să-ți spun ceva, a propos de Amalia. Am aflat de la Fănica, femeia care îmi face curat. Aveam de gând să te sun și să-ți spun, dar s-a întâmplat dileala cu împușcăturile...

— Ce să-mi spui?

— Ați cerut dosarul privind moartea lui Vasile Petrache, pădurarul?

— Fănica știa că am cerut dosarul pădurarului? Să-mi fut una....

— E mai complicat. Tipul de la arhive este vecin de palier cu Fănica mea. Iar în bloc la ea toată lumea știe...

— Ce?

— Fănica a fost combinată cu pădurarul, înainte să i-l sufle mama Amaliei. Ea spune că erau logodiți. A suferit foarte tare când s-au despărțit.

— Uite unde era Casanova...

— Râzi tu, dar să știi că nu a fost dintotdeauna nenorocitul decrepit care devenise când a murit.

— Asta știu. Am găsit o poză a lui din tinerețe.

— Vezi, deci. În fine, vestea că frunzăriți din nou dosarul accidentului a tulburat-o așa de tare pe femeie, încât nu se mai putea aduna să lucreze. Se tot învârtea p-aci ca o curcă beată, așa că am așezat-o la masă, i-am pus un lichior, am desfăcut o cutie cu praline și am pus-o să-mi zică ce are pe suflet. De regulă acord o atenție... să zicem moderată poveștilor ei, dar de data asta a scăpat ceva care ar putea fi interesant pentru tine.

— Și anume?

— A zis că Petrache nu putea sub nici o formă să fie tatăl Amaliei pentru că era infertil.

— Pe bune?

— Cică la un moment dat au vrut și ei să aibă copii. Au fost chiar și la doctor. Fănica zice că are dovezi.

— Ai dreptate, e interesant. Va trebui să vorbesc cu Fănica. Dar până atunci ai milă, femeie și îngrijește acest bărbat care a văzut moartea cu ochii astăzi, zise Sergiu zâmbind șmecherește și strecurând mâna pe sub bluza femeii...

Își amintea fiecare moment. Câinele stătuse priponit, cu ochii mari, nemișcat. Ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. El pusese un genunchi în pământ și își desfăcuse brațele. Abia atunci câinele a dat crezare propriei memorii. A venit alergând și s-a aruncat în brațele lui. Tremura, se gudura, scheuna, îi lingea mâinile și fața, ca și cum nu i-ar fi ajuns gama de manifestări pentru a-și exprima bucuria.

Mintea lui Manta de-abia acum conștientiza vestea pe care i-o dăduse Dragoș. Arkon, câinele lui, murise. Nu îl mai văzuse de mult, dar resimțea pierderea ca și

cum l-ar fi ținut în brațe până-n ultima clipă. Uneori și-ar fi dorit să mai fie în stare să plângă. Dar nu mai putea. Și chiar dacă ar fi putut, nu ar fi făcut-o de față cu Marius.

Nici nu apucă să pună punct gândului, când vocea polițistului îl smulse din îmbrățișarea patrupedului.

— Și uite așa era cât pe ce să murim de mâna unei puștoaice trăznite...

Sergiu se întoarse către Marius și-l privi. Colegul lui părea a privi într-un punct fix pe geam. Dar Manta știa că, de fapt, el nu se uita la nimic. Încerca doar să mascheze teama. Efectul adrenalinei trecuse și frica începea să se instaleze.

— E prima oară când se trage asupra ta?

Polițistul încuviință cu un gest.

— Eu intervin, de regulă, când oamenii sunt deja morți. Iar anchetele nu sunt nici pe departe atât de palpitate pe cât le prezintă filmele americane.

— Nici o meserie nu e. Uneori am senzația că Hollywood-ul este un gigant agent de recrutare.

Polițistul fu tentat să-l întrebe pe Manta dacă nici meseria lui, oricum i-ai fi spus, nu era asemănătoare cu ce vezi prin filme. Dar se abținu.

— Oricum, nu cred că am fost în pericol nici un moment.

Manta îi captase atenția polițistului. Se întoarse și îl privi întrebător. Sergiu se ridică și luă de pe birou o poză a parbrizului autoturismului făcută de polița locală.

— Uite pe unde a pătruns glonțul. Fix la jumătate, sub oglinda retrovizoare. Singura șansă ca scăfârlija șoferului sau a partenerului de drum să se afle acolo, era dacă vreunul din noi ar fi vrut să se dea cu ruj. Și cum nu cred că e cazul...

— Sau să ne stoarcem un coș.

Fu rândul lui Manta să rămână ușor perplex.

— De la Mer am căpătat obiceiul ăsta. Uneori ne pigulim unul pe altul precum cimpanzeii.

„Uite un detaliu pe care chiar nu-mi doream să-l cunosc. Clar petrecem prea mult timp împreună...”, gândi Sergiu și-și reluă locul la computer. Polițistul se întoarse cu privirea către punctul lui din zare.

— Oricum, dacă vroia să ne omoare, am fi fost morți. Sau măcar unul din noi. Fata asta e departe de a fi o puștoaică trăznită.

Marius se încruntă, dar nu zise nimic o vreme.

— O vom prinde până la urmă, nu? întrebă la un moment dat.

— Clar. Eu nu plec de aici până nu o dibuim.

— Și dacă se dovedește că ea e autoarea omorurilor, atunci ce se va întâmpla?

— Adică?

— Adică ce vei face?

— Voi raporta șefilor mei.

— Și după asta?

— După asta voi urma ordinele care mi se vor da.

— Și dacă nu-ți vor conveni?

— Vorbim despre o puștoaică de douăzeci și un pic de ani care e posibil să fi comis patru omoruri calificate, una din victime fiind un coleg de-al meu. Cam ce ar putea să-mi placă?

— E mai simplu, nu? Când ești membru al unei organizații secrete și primești un ordin nu ai nevoie de alte justificări, corect? Nici măcar față de tine însuși.

Acum Manta era de-a dreptul iritat.

— Unu la mână: nici măcar n-am găsit-o încă pe Amalia. Nu am raportat nimic, căci nu am ce, așa cum nici tu nu ai. Iar atunci când o voi face nu știu ce ordine voi primi. Deși se pare că tu ești mai informat decât mine în această privință.

Marius veni la biroul lui Sergiu și se aplecă peste birou.

— Să știi că n-am să vă las pe tine și pe șefii tăi să intrați cu bocancii în drepturile unui om, indiferent ce suspiciuni planează asupra sa.

— Eu zic că ar fi mai bine să o găsim întâi. Și mai ales să ne lămurim dacă i-a ucis sau nu pe oamenii ăștia, pentru că deocamdată ne învârtim în jurul cozii.

Cei doi bărbați se priviră în ochi o vreme. După care polițistul ieșii trântind ușa. Sergiu oftă și își întoarse privirea în monitor.

Fănica mergea spre muncă. Abia aștepta să ajungă la doamna să se sfătuiască cu ea. Era supărată și un pic speriată. Polițistul ăla plinuț și creț o anunțase că oamenii de la București vroiau să vorbească cu ea. Prima

oară când dăduse declarație se simțise cumva importantă. Nu o deranjase să vorbească despre șefa ei, căci nu avea nimic rău de spus despre ea. Tot ce făcuse fusese să confirme că doamna ajunsese acasă în jur de ora cinci după-amiază când ea se pregătea să plece acasă.

Acum însă era cu totul altceva. Băiețiiăștia vroiau să sape în viața ei. În sufletul ei. Crețul îi spusese că aveau să o întrebe despre Vasile al ei. Despre cum au trăit ei împreună. Despre faptul că nu au putut avea copii. Despre despărțirea lor. Fănica simți un fior pe șira spinării. Sufletul ei tresări la amintirea durerii îngrozitoare pe care o simțise atunci când Vasile îi mărturisise că era îndrăgostit de fufa aia de Elena Dresda. O ura din toată inima. Iar faptul că acum era moartă nu o făcea să o urască mai puțin. Dar nici nu o făcea să se simtă mai bine. Când l-a pierdut pe Vasile inima ei împietrise. Iar viața ei a devenit banală și searbădă.

Nu vroia să vorbească despre toate astea cu polițiștii de la capitală. Nu era treaba lor. Nu vroia să-și vadă trecutul răscolit doar ca ei să afle mai multe despre amețita aia de Amalia. Nebună, ca și mă-sa! Neamul ăstora apăruse pe lume ca să necăjească oamenii normali.

Avea să vorbească cu doamna. Poate ar fi putut să îl vrăjească pe cel înalt și roșcat, care era mai șef, așa, să renunțe la mărturia ei. În fond și la urma urmei, Vasile e mort. La ce bun toate astea? Da, asta o să facă.

Decizia o liniști întrucâtva. Mintea i se deschise către universul din jurul ei. Era dimineată și era răcoare, dar cerul senin prevestea o zi frumoasă. Îl salută pe puștiul patronului brutăriei. Acesta îi răspunse morocănos. Era, probabil, supărat că tată-său îl trezise și îl trimisese la muncă de dimineată. Fănica îi zâmbi cu bunăvoință. O fereastră deschisă lăsa să se audă un scâncet de copil mic. Ciudat! În casa familiei Perja copiii nu mai erau mici de mult. Sau poate că născuse nepoata Alexandrei? Asta trebuia să fie... Doamne, ce repede trecea timpul! Fănica oftă ușor. Se opri la chioșc să cumpere un exemplar din „Libertatea” și o ciocolată cu rom. Le puse cu grijă în geantă și-și continuă încet drumul spre muncă.

— Îți datorez o bere. Un bax, mai bine zis.

Sergiu ridică privirea din monitor și se uită la Marius. Strălucea ca un bec.

— Ai câștigat la loto?

— Mi-a răspuns socru-miu la mail. De fapt, nu mie, ci i-a scris lui Mer. M-a sunat dimineață. E în al nouălea cer. Iar eu sunt eroul zilei. Sfatul tău a fost extraordinar, prietene. Sigur, este și reversul medaliei. Soacră-mea o să vină să stea cu noi când naște Mer. Dar, deh, nu le poți avea pe toate. Mulțam, frate.

Cei doi bărbați s-au îmbrățișat. Marius aduse apoi două cafele. Sergiu făcu două țigări. Pe una o aprinse, pe cealaltă i-o dădu partenerului său.

— Nevastă-mea e hiper-încântată. Deja se gândește cum o să facem prima vacanță cu copilul la Istanbul. Și mie mi-e dor de orașul ăla. Ai fost vreodată?

— În Istanbul? Nu.

— E spectaculos. Plin de viață, pitoresc. Topkapi și Dolmabahce sunt niște bijuterii. Iar Basilica Cisterns... Plus că turcii ăștia construiesc în demență. Mi-a spus var-miu că Besiktas face un stadion nou. Și că lângă el a crescut ditamai pasajul rutier care te scoate fix pe malul Bosforului. Pramatia a făcut poze. E spectaculos. Și la noi, în București se cacă pe ei ca să facă podul de la Basarab.

— Am auzit ceva de stadion și de pasaj. Sau poate am citit pe net, nu mai știu...

Pe Manta îl irita faptul că nu putea să-și aducă aminte de unde știa de stadion și de pasaj. În meseria lui sursa unei informații era importantă. Uneori era mai importantă decât informația în sine.

Fănica stătea pe scaun dreaptă, nemișcată. Ai fi putut crede că era împăiată, dacă nu și-ar fi frământat mâinile în poală fără încetare. Era evident că nu îi era ușor să vorbească despre bărbatul pe care îl iubise. Probabil că încă îl iubea. Pe de altă parte era și o ușurare, ca și cum ar fi deschis o poartă care a stat prea mult timp ferecată iar trecutul pur și simplu țâșnise afară.

„Povestea asta cu timpul care le vindecă pe toate e o minciună cât China, gândi Sergiu privind femeia. Unele

răni nu se vindecă niciodată.”

Interogarea Fănicăi era mai mult o formalitate. Dragoș reușise să confirme faptul că Amalia Dresda nu era fiica pădurarului. Magicianul calculatoarelor reușise să scoată la iveală niște informații. Evident, nu găsisese nimic despre istoricul medical al Fănicăi sau al lui Vasile Petrache. Pe vremea aceea nu existau sisteme informatice iar când au apărut, ar fi fost imposibil de arhivat date atât de vechi. Dar descoperise altceva. Un studiu medical apărut cu un an și ceva în urmă, despre infertilitatea la bărbații tineri. Doctorul la care Fănica și Vasile au apelat pe vremea când își doreau un copil împreună devenise între timp profesor universitar și scrisese, printre altele, acest studiu, bazat pe practica de-o viață. Desigur, în lucrare subiectul în chestiune era trecut „Vasile R”, dar contextul dovedea fără drept de apel că era vorba despre victima lor. Dragoș se amuzase copios citind observațiile doctorului despre nervozitatea și iritarea pacientului său.

Sergiu îl lăsă pe Marius să îi pună întrebările Fănicăi. El își întoarse privirea spre fereastră. Nimic nu se lega și toată povestea asta cu Amalia Dresda îl enerva maxim. Dacă nu era fiica pădurarului, atunci a cui fiică era? Și cu ce se ocupa de fapt? Căci era evident că povestea asta cu astrologia era o fațadă și încă una destul de proastă. De unde avusese bani să cumpere apartamentul maică-sii din București? Casa din Voineasa fusese vândută după cumpărarea apartamentului și nu exista nici o dovadă a vreunui împrumut de la o bancă. De fapt, Dragoș descoperise dovada achitării apartamentului din Dristor, dar absolut nici un act doveditor al vânzării casei din Voineasa. De ce se apucase să ucidă? Și câte dintre victimele lor erau opera ei?

Manta își lăsă mintea să se întoarcă în camera pe care o ocupau în sediul poliției. Îl auzi pe Marius întrebând:

— Când ați aflat de faptul că domnul Petrache avea o fiică, la ce v-ați gândit?

— Că era o farsă. O farsă ridicolă.

Marius și Sergiu ieșiseră la o cafea. Expresia folosită de Fănica „farsă ridicolă” le rămăsese în minte celor doi, ca un refren dogit. Toată povestea părea a fi o farsă.

— Doi oameni în toată firea, cu experiență, ne face o puștoaică, mârâi nemulțumit Marius.

— Nu e o puștoaică oarecare. E evident că știe ce face.

— Da. Dar cine a învățat-o?

— Nu știu.

Manta nu era în totalitate sincer. Începea să simtă un vag parfum familiar. În romanele *fantasy* vampirii se miros unii pe alții, se detectează înainte de a se vedea propriu zis. Manta începuse să amușine o colegă de breaslă.

— Cam greu... murmură el.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

Băiatul de la bar se apropie de masa lor și întreabă:

— Domnul Manta? Domnul Sergiu Manta?

Marius și Sergiu îl privesc încremeniți cu ochii câțor cepele. Fără să aștepte răspuns, barmanul completează:

— Aveți un apel telefonic.

Sergiu se dezmeticește.

— Unde?

— La telefon, bineînțeles...

— Că doar nu la filtrul de cafea. Unde e telefonul, prietene?

— A, mă scuzați. E o cabină lângă bar, în dreapta.

— Mulțumesc.

Sergiu se ridică și îi spune lui Marius:

— Cască ochii în jur. Se pare că suntem filați...

Politiștii se dezmeticește și el și privește în jurul său. La masa din dreapta era un tip în vârstă cu un ziar care trăgea de-o bere. La geam era un cuplu. Ea părea foarte îndrăgostită, el mai degrabă excitat. La masa de lângă ei, două femei: una în vârstă și una mai tânără. Mamă și fiică, judecând după asemănare. Nu prea vesele. Probabil chestiuni de familie de discutat.

— Care din ei...? se întreabă șoptit Marius.

Sergiu apucă receptorul telefonului cu o mișcare fermă.

— Alo, da?

— Sergiu? Ce faci? se auzi o voce feminină cu o veselie atât de evidentă încât era clar că e de fațadă.

— Până la acest apel beam o cafea și fumam o țigară. Cu cine am onoarea?

— Fumatul ucide.

— Nici Coca-cola nu face bine. Totuși, cu cine vorbesc?

— Manta, sunt dezamăgită. Știi povestea aia cu baba care, de plictiseală, a vrut să-și învețe motanul să vorbească? A încercat de toate: meditații, dus animalul la teatru, pus la masă, i-a dat să bea să fumeze, orice. Degeaba! Ăla nu vorbea și pace. La un moment dat, pe când baba și motanul beau o cafea și fumau un cui, animalul se uită spre tavan și vede că lustra era pe cale să pice. Țipă: „Atenție!” Dar baba a rămas împietrită de uimire și, evident, lustra i-a căzut în cap. Dezamăgit, cotoiul spune: „S-a chinuit atât să mă facă să vorbesc, iar când vorbesc nu mă ascultă!”

— Dacă pisicul ar fi fost bărbat, ar fi știut asta din debut... Amalia Dresda?

— Mult ți-a luat, colega!

— Colega?

— Nu-mi spune că ai crezut povestea aia cu astrologia?

— Nu. Așa cum nu am crezut povestea cu marele amor cu Modrogan...

Amalia nu răspunse.

— De unde știi că tu ești Amalia Dresda?

— Pentru că sunt singura care a tras asupra marelui Sergiu Manta și încă mai respiră, zise ea râzând.

— Mă flatezi...

— Nu asta era intenția.

— Dar care era intenția?

— Vroiam să te întreb de ce ați ucis-o pe mama? Ce credeți că veți obține?

Vocea ei nu mai avea nimic vesel.

— Nu am făcut-o. Decesul ei este cel care ne-a pus pe urmele tale. De ce i-ai ucis pe ceilalți?

— Care ceilalți?

— Pe ceilalți: Modrogan, Silviu, amărâțul ăla care se dădea tac-tu...

— Pe Petrache nu l-am ucis eu.

— Dar cine?

— Nu voi?

— De ce s-o fi făcut? Moartea lui și a mamei tale ne-au adus pe urmele tale.

— Asta e impresia ta. De fapt eu sunt pe urmele voastre. Ale tale, de fapt.

— Amalia, trebuie să vorbim. Lucrurile sunt încurcate, iar tu ești în mare rahat.

— Și vrei să zici că tu o să mă scoți? Dă-mi voie să mă-ndoiesc. Eu sunt un contractor, ca și tine. Am făcut ce mi s-a spus. Iar acum nu mai e nevoie de mine și incomodez. Tu ai fost trimis să rezolvi problema.

— Nu mi s-a...

— Sergiu, las-o baltă, nu m-am născut ieri.

— Și dacă ar fi așa, ce ai de gând? Știi că până la urmă te voi găsi.

— Da. Dar nu intenționez să-ți fac viața ușoară. Nici ție, nici copoiului ăla.

— Cum vrei.

— Sergiu?

— Da?

— E bună de ceva?

— Cine?

— Ariela Modrogan.

Manta închise telefonul.

Sergiu se așeză la masă fără să spună un cuvânt. Fălcile încordate îi spuneau lui Marius că nu era de bine. Polițistul era tentat să sară cu întrebările, dar se abținu. Manta băgă mâna în buzunar și scoase mobilul. Odată apelul format, Sergiu spuse scurt:

— Dragoș, salut! Sunt într-un local numit *Doris Caffè*. Am primit pe fixul de aici un telefon în urmă cu 5 minute. Încearcă să afli de pe ce număr a fost făcut apelul. Nu, de unde pula mea să știu numărul fix de aici? Descurcă-te și tu, că ești băiat mare!

Închise și trânti telefonul pe masă.

— Mă calcă pe nervi pizda asta! mârâi Manta.

— Amalia era?

— Da.

— Ești sigur?

— Nu am motive să mă-ndoiesc.

— Ce-a zis?

Sergiu realizează că trebuie să decidă foarte repede ce-i spune lui Marius. Probabil că, până la urmă, avea să fie în situația de a-i spune cam tot. La dracu, povestea asta avea să se termine prost!

— Mi-a confirmat că ea a făcut pozele cu mine și Ariela.

— De ce?

— N-a zis. Probabil ca să mă irite.

— Altceva a zis?

— Da. Ne-a acuzat că am omorât-o pe mă-sa.

— Ce, e nebună? De ce să fi făcut noi așa ceva?

— N-am idee. Dar, dacă ea nu a făcut-o, altcineva e responsabil pentru decesul Elenei Dresda. Cineva care are o problemă cu Amalia. Dar cine?

— Ariela?

— Asta ar însemna că a făcut săpături să afle unde stă madam Dresda în București și să se ducă pe șest să-i facă felul. Multă strădanie și pentru ce? Dacă ar fi omorât-o pe Amalia, aș mai fi zis, dar așa...

— Sergiu, ai grijă, începi să nu mai fii obiectiv în legătură cu femeia asta.

— Adică?

— Tu încă o mai consideri o victimă a poveștii. Dar dacă nu e vorba de sentimente rănite, ci de lucruri mult mai grave? Dacă plecăm de la presupunerea că relațiile dintre personajele astea sunt mai complicate decât par a fi, atunci nu o putem exclude pe doamna Modrogan din urzeala asta.

Sergiu tăcu. Deși îl deranja ideea, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva polițistul avea dreptate. Ariela părea a i se lipi încet dar sigur de suflet, iar asta nu era deloc un lucru bun.

Capitolul 7

— Ha! strigă Dragoș sărind de pe scaun.

Cum Doamne iartă-mă ratase chestia asta? Își bătuse capul atâta vreme studiind și punând în context datele privind finanțele adunăturii din Voineasa, dar ratase cele mai importante informații aflate chiar sub nasul lui. Pe de altă parte, cine ar fi bănuit? Întinse mâna după telefon. Nu, nu smartphone-ul, celălalt. Cu butoane.

— Salut, Dragoș sunt.

— Știu, se auzi de la celălalt capăt al undei GSM.

— Știi că mi-ai zis să scotocesc în finanțele Arielei Modrogan?

— Da.

— Am făcut-o. Nimic extraordinar. Ta-su a făcut o grămadă de bani, pe vremea comunismului, lucrând pentru Dunărea. Mă rog, o grămadă pentru vremea aceea. În afară de căsoiul de la Voineasa, tatăl fetei nu se dădea în bărci. Dar, în mod ciudat, când fie-sa se mărită, omul trece majoritatea proprietăților și banilor pe numele lui Modrogan. Pe fie-sa o lasă mai mult sau mai puțin în curul gol.

— Asta știu.

— Stai așa, nu te grăbi. Știi povestea aia cu faptul că Ștefan Gruia a făcut bani pe vas?

— Da.

— Nu stă în picioare. Pun pariu că marele cârciumar habar n-are să facă un nod marinăresc.

— De unde știi?

— Povestea asta se presupune că s-a întâmplat prin anii '90. A fost atunci o perioadă de maximă haiducie. Firme s-au înființat și desființat, companii de stat s-au închis iar patrimoniul a ajuns pe mâinile te miri cui. În general documentele și contractele se cam încheiau pe genunchi. Dar unele obiceiuri mor greu. Dacă angajarea se făcea oficial, se menționa în cartea de muncă. În urmă cu câțiva ani cărțile de muncă au fost introduse într-o arhivă electronică. Practic, mulți au vechile cărți de muncă în biblioteca de acasă, ca amintire. *Guess what?*

Omul nostru figurează ca angajat al Ministerului de Interne.

Pauză.

— Sergiule, mai ești acolo?

— Figurează? La prezent?

— Îhî. Mai mult decât atât. Banii pe care se presupune că Stoica i-a plătit pentru casa Amaliei Dresda, proveneau, de fapt, de la ministrul Modrogan.

— Să fi vrut să-și ajute amanta discret?

— Se poate. Dar povestea asta se întâmpla înainte ca ei să se combine. Cel puțin din ce știm noi. În plus, nu știm de unde a avut Amalia banii să cumpere apartamentul din București. În evidențele băncii figurează împrumut de la persoană fizică. Și nu e nici o dovadă că odată încasați banii pe casa din Voineasa s-ar fi dus vreodată spre stingerea vreunei datorii...

— Ba știm, spuse Manta scurt și apoi închise telefonul.

— Îți mai spun odată și bagă bine la cap. Despre chestia asta nu suflă o vorbă, nici la spovedanie. Nici la beție, nici dacă ești amenințat cu moartea. Când terminăm cu povestea asta de căcat, uiți de mine ca și cum nu m-ai fi cunoscut. Dacă vrei ca tu și ai tăi să aveți zile...

— Bine, dar va trebui să înaintez un raport despre cazul ăsta.

— Ți se va pune la dispoziție unul gata făcut.

— Dar știi că nu vă jucați în gașca asta...

Manta nu răspunse. Era mult prea preocupat să-și pună ordine în gânduri. Așa cum arătau lucrurile acum, Amalia se pare că făcea parte din tabăra lui. Dacă era să-i dea crezare, altcineva îi omorâse pe tatăl și pe mama ei. Foarte probabil din Companie. Dar cine? Și la ordinul cui?

Întreaga structură pentru care lucra Sergiu era concepută în așa fel încât membrii ei să nu știe prea multe unii despre alții și aproape nimic despre „angajator”. De când făcea treburi murdare pentru ei, Manta relaționase cu Dragoș și, ocazional, cu alți câțiva agenți atunci când misiunile presupuneau mai mulți

participanți. Iar, din punctul lui de vedere, conducerea o reprezenta Brănescu. Până în acel moment nu îl deranjase situația. Era pe principiul „tu nu-ți bagi nasul în rahatul meu, eu nu-l amușinez pe-al tău”. Dar se pare că greșise. Nu se gândise niciodată la faptul că la nivel superior existau, probabil, și alți factori de putere. Și că interesele acestora ar fi putut diferi de cele ale șefului lui. Iar cei mari nu se luptau niciodată direct între ei. Își trimiteau pionii să poarte războiul pe teren. Adică muțufani precum erau el și Amalia Dresda.

— Bine, dar de ce să te fi trimis pe tine să o mazilești dacă sunteți din aceeași echipă? întrebă Marius scărpinându-se după ureche.

— Habar n-am. Singurul lucru la care mă pot gândi e că a mers ceva prost. Și acum toată lumea e preocupată să-și acopere urmele.

— Și mama Amaliei? De ce a fost omorâtă?

— Nu știu. E posibil ca fata să fi manifestat la un moment dat un acces de rebeliune. Și atunci au ucis-o ca să-i arate că nu e de glumă. Sau pur și simplu femeia știa prea multe. Faptul că ancheta a ajuns pe mâna unui polițist tenace și intuitiv, probabil că a încurcat niște socoteli...

Marius înghiți în sec.

— E prima oară când aprecierile asupra profesionalismului meu nu mă bucură.

Sergiu nu răspunse. Polițistul adăugă:

— Dacă așa stau lucrurile, atunci nu e de mirare că nu am reușit să dăm de fata asta. Se pricepe.

— Dacă cel care a instruit-o e la fel de bun ca cel care m-a instruit pe mine, atunci chiar e bună.

După recrutare, Manta avusese parte de un an de antrenament intens. Pregătirea fizică fusese atât de dură, încât uneori avusese impresia că își retrăia stagiul militar. Deși trebuia să recunoască că, de această dată, antrenamentul era foarte științific structurat, iar îngrijirile medicale pe care le primeau erau de natură a-i ține în viață și, mai ales, în formă. Pe lângă asta, avusese parte de testări repetate ale cunoștințelor sale: informatică, mecanică, limba engleză. La aceasta s-au adăugat limba germană, franceza și rusa, un pic de telecomunicații, un pic de istorie a religiilor, un pic de psihologie. Pentru Sergiu, care fusese tot timpul avid de

informație, această parte educațională compensase efortul fizic aproape inuman, întreaga lui pregătire fusese coordonată de *herr* Bergen. El se dădea neamț, dar Manta suspectase întotdeauna că ar fi fost român de etnie germană. Tipul ăsta părea să le știe pe toate. Iar dacă în timpul antrenamentului și al testelor era exigent până la Dumnezeu și-un pic mai sus, în timpul destinat recreerii era un partener de discuție ideal. Puteai vorbi cu el despre orice: literatură, artă, știință, femei, absolut orice. După instruirea propriu zisă, Manta și Bergen au petrecut câteva luni în Austria, în stațiunea turistică Sölden. Sergiu pe post de instructor de schi, iar bătrânul pe post de turist cu bani care avea nevoie de cineva să-i poarte de grijă. A fost un ultim test pentru capacitatea lui Manta de a se integra într-o comunitate fără a stârni suspiciuni. Acea era o perioadă de care Sergiu își amintea și acum cu plăcere.

Era de presupus că și Amalia avusese parte de același gen de training. Fapt care o făcea al naibii de greu de dibuit.

Dragoș își scoase ochelarii și-și frecă ochii. Cu toată protecția pentru lucrul timp îndelungat la calculator, care adăugase câteva sute de lei la prețul ochelarilor, tot simțea că îl ard globii oculari. După ce ratase amănunte interesante din istoria financiară a domnișoarei Amalia Dresda, hotărâse să cerceteze tot ce putea găsi on line. Accesase mai mult sau mai puțin legal tot ce putea avea legătură cu ea.

Oftă, mai luă o gură de cafea și reveni la săpăturile sale informatice. Părea că nu era nimic nou de aflat. Și totuși... O Amalia D apărea pe lista de programări on line a unei clinici de obstetrică – ginecologie. Apostolescu își frecă palmele, își masă degetele și porni să cânte la tastatură. Avea de pătruns în niște baze de date...

Femeia alerga prin pădure. Întunericul și rădăcinile copacilor o făceau să se împiedice la fiecare pas. El îi

vedea părul negru fluturând. Nu reușea să-i vadă fața. De câte ori se întorcea spre el, pletele bătute de vânt îi acopereau figura. Deși măsura constant ritmul pentru a reuși să o prindă, ea se menținea cu doi pași înaintea. Departe, printre copaci, se zărea lumina soarelui. Pe măsură ce se apropiau de ea, fata căpăta o aură care îi acoperea și mai mult trăsăturile. La un moment dat au ajuns la marginea pădurii. Pentru o clipă, fata s-a oprit și a privit spre el. Dar razele îi acopereau și de această dată trăsăturile. Încercă să ajungă la ea, dar o durere ascuțită în piept îl opri.

— Amalia! Stai!

— Prinde-mă, râse ea și apoi dispăru în lumină.

Sergiu se trezi brusc, păstrând visul în minte. Aproape că mai simțea încă durerea care îi secerase respirația în timpul somnului. Aprinse lumina de la capul patului. Transpirase. Aruncă o privire ceasului. Era 3:46. Se ridică cu greu și se duse la baie. Dădu drumul la apa rece și începu să-și răcorească fața și brațele. Minte lui începu să funcționeze.

Se spune că visele ar fi replici ale inconștientului la obsesiile, frustrările, preocupările și gândurile de zi cu zi ale omului.

— Pădure, Amalia, întuneric..., murmură Manta încercând să ghicească ce vroia subconștientul să-i șoptească.

Opri apa și întinse mâna după prosopul atârnat pe cârligul de lângă oglindă. Își șterse fața. Ochii lui se întâlneau cu imaginea lor în oglindă. Bărbatul zăbovi asupra unui gând.

— Sergiule, ești un tâmpit, își spuse el cu voce tare.

Aruncă prosopul și veni în cameră. Luă telefonul mobil de pe noptieră și sună.

— Dormi?

— Mai contează? veni răspunsul de la capătul undei GSM.

— Nu prea. Am nevoie de o săpătură magică de-a ta.

— Înainte de una nouă, lasă-mă să-ți spun ce am descoperit la asta de acum.

— Ce?

— Verificând a n-șpea oară tot ce se poate găsi pe net despre Amalia Dresda, am descoperit o programare

on line la o clinică de obstetrică ginecologie. Cercetări ulterioare au scos la iveală programări periodice, fapt care sugerează...

— O sarcină. Hmmm, interesant. Până una alta încearcă să afli dacă Amalia, cârciumarul, pădurarul, Ariela sau oricine altcineva din gașca asta are în proprietate vreo bucată de pădure, sau exercită posesia într-o formă sau alta asupra unei atare suprafețe.

— *On it.*

— Dragoș?

— Da?

— Bagă viteză. Dacă am dreptate, Amalia este undeva în pădure. Dar nu va sta multă vreme acolo.

— Ok.

Sergiu închise telefonul și se așeză pe marginea patului. Nu mai avea somn, așa că trase pe el un tricou și un șort, întinse covorul de gimnastică și se apucă de exerciții. Începu să lucreze cu năduf. Nu-și putea scoate din minte cât de greu i-a picat fisa. „Dacă aș fi Scufița Roșie și aș găsi lupul potrivit aș da-o uitării pe bunica și mi-aș face un culcuș în pădure cu el” îi spusese ea fiului lui Gruia. El crezuse că fusese o vorbă aruncată aiurea, o glumă. Dar dacă nu era? Femeilor le plac ghicitorile, le place ca bărbații să înțeleagă subtilitățile. Faptul că de cele mai multe ori aceștia nu se prind, nu le descurajează. Ba din contră...

— În rezumat, lucrurile stau cam așa. În urmă cu niște ani, vreo șase mai exact, Vasile Petrache depune la primărie și la Direcția Silvică o cerere prin care solicită autorizația pentru construirea unei cabane în pădure. Locul ales este denumit de localnici Cuibul preotului. Legenda spune că undeva între cele două războaie mondiale urbea a beneficiat de serviciile unui preot cu har. Oamenii îl iubeau, biserica era plină duminica, organiza tot fel de acțiuni cu comunitatea, chestii de genul ăsta. Numai că a avut ghinion. Soția s-a îmbolnăvit de tuberculoză prin '38 și a murit. Din acel moment popa a luat-o razna. A abandonat parohia, și-a făcut o colibă în pădure, și-a lăsat barba să crească sălbatic, a rărit-o cu spălatul. Cei care au ținut legătura cu el au mărturisit că

omul avea numai povești cu fantome și crime în cap. Nu și-a mai revenit până în 1942, când a murit. Se pare că pădurarul nostru cu inițiativă vroia să construiască o cabană în locul cu pricina din pădure și să ofere iubitorilor de mistere un weekend de groază în pădurea bântuită.

— Interesantă inițiativă, dar de unde avea el banii pentru povestea asta?

— Tocmai aici e partea cu adevărat interesantă. Nu avea. El urma să fie administratorul în afacerea asta. Finanțarea venea din partea firmei Plopul Albastru SRL. Societatea care deține...

— Cârciuma cu același nume. Nu prea înțeleg de ce s-ar fi asociat Gruia cu Petrache în afacerea asta. Din câte am înțeles, pădurarul nu prea era un om pe care să te poți baza.

— Probabil d-aia planul a rămas în stadiul de proiect.

— Crezi că îmi poți da niște repere ca să dibui locul pe teren?

— În proiect era o identificare pe hartă și o determinare topografică. În baza acestora l-am localizat aproximativ. Activează *google maps*-ul, îți trimit coordonatele.

— Să trăiești, amice. Mulțam fain. *Sorry* că ți-am scurtat somnul de frumusețe.

— Nu-i problemă. Când terminăm cu povestea asta îmi iau o săptămână de concediu și o dorm în întregime.

Sergiu râse zgomotos. Închise telefonul se echipă și ieși în grabă. Era 6:10. Cu puțin noroc reușea să dea de capăt poveștii ăsteia înainte ca toată lumea să se activeze.

Marius deschise ușa biroului pe care poliția locală îl pusese la dispoziția lor. Relu Dobre se zgâia pe geam, sorbea dintr-o cafea și se autoservise din tutunul și foițele lui Manta.

— Salut. Ce faci? Sergiu nu-i aici?

— *Nope*. Nu e cu tine?

— Nu l-am văzut de aseară. Nici la micul dejun n-a fost. Pe unde naiba umblă?

— O fi la doamna Modrogan? zise crețul zâmbind cu subînțeleles.

— Se poate, răspunse Marius fără prea multă convingere. Tu ce vești ai?

— Poftim?

— Bănuiesc că ne așteptai...

— A, da. Am făcut ce mi-a spus Sergiu. Am luat la puricat tot trecutul lui Petrache. Nu că ar fi fost cine știe ce de aflat. Dar până la urmă am găsit ceva ce ar putea fi interesant. În urmă cu câțiva ani, Petrache a vrut să înceapă o afacere cu o cabană în pădure. Era vorba de exploatarea unei legende locale despre un popă din perioada interbelică. Omul a luat-o pe arătură la un moment dat. Și-a făcut o colibă în pădure și a început să vadă fantome. Petrache spera să poată scoate bani din povestea asta. Nu prea avea șanse după părerea mea, dar mă rog... Interesant este că, acum câteva luni Gruia a cerut reînnoirea autorizațiilor.

— Gruia? Patronul de la Plopul Albastru? De ce?

— El era partenerul de afaceri al lui Petrache.

— Pe bune? Nu mi-aș fi imaginat o asociere ca asta.

— Mda, e cam ciudat...

— Oricum, îți mulțumesc pentru informații.

— Pentru puțin.

Marius nu mai zise nimic, în speranța că Dobre se va duce la treburile lui și el va putea să-și pună ordine în gânduri. Acesta simți dispoziția colegului din București și se retrase. Marius deschise geamul și-și aprinse o țigară. Care era faza cu această cabană în pădure? Cum de se asociase „Kenny Rogers” cu *looser*-ul de Petrache? Și unde dracului era Manta?

Fata mergea cu pași rapizi și ușori. Privirea i se rotea agitată în toate părțile. Nu-și putea reprimă impresia că cineva era acolo, în pădure, cu ea. Tot drumul fusese atentă să nu cumva să fi fost urmărită. Se trezise cu un sentiment de neliniște care o acompaniase toată dimineața. Nici măcar momentele petrecute cu bebelușul ei nu reușiseră să-i readucă liniștea în minte și inimă. Se întâlnise apoi cu Rareș pentru a lua de la el cumpărăturile. Puștiul era speriat. Toată povestea asta cu

ancheta, polițiștii din București care nu-i dădeau pace, scandalurile nesfârșite cu Gruia, îl transformaseră într-un arc. A știut pe loc că trebuie să-l liniștească. Așa că au făcut dragoste sub cerul liber, în spatele blestematului de „Plop albastru”. Ea nu prea avusese chef, iar el era mult prea excitat, așa că sexul a fost scurt și nesatisfăcător. Cel puțin pentru ea. Dar Rareș se mai liniștise și asta era important. Avea nevoie de ajutorul lui.

Își luase apoi sacoșa cu alimente de la el și plecase spre cabană. Se oprise pe drum la un magazin ca să adauge o sticlă de JB. Și nervii ei erau cam întinși. Când intrase în pădure văzu niște urme. Era posibil să fie ale unui dintre pădurari, dar ceva îi spunea că nu era cazul. De acum putea să vadă casa printre copaci. Duse mâna la spate și verifică pistolul prins în curea. Era o armă mică, feminină, dar se simțea mai în siguranță dacă o avea la ea. Îi plăcuseră dintotdeauna armele de foc. Când era mică, Petrache o lua la vânătoare. Mă rog, vânătoare era mult spus. După trecerea iernii mergea în pădure și omora animalele bolnave. Îi plăcea când o lua cu el. Nu o deranja să omoare acele animale. Știa că era un lucru bun. Le scutea de chinuri și de o moarte lentă. Și îi plăcea să simtă arma în mână, să apese pe trăgaci și să se lupte cu reculul. Pe vremea aceea Petrache chiar se purta ca un tată...

Pași pe mica terasă și o scândură îi scârțâi sub picior. Înjură în gând. De săptămâni întregi își propusese să o repare. Începea să se comporte ca un bărbat... Deschise ușa și se duse către masă pentru a lăsa cumpărăturile. Mai avea doi pași când vocea lui o opri:

— Săru’ mâna, Amalia. În sfârșit ne cunoaștem.

Două bătăi scurte și ușa biroului pe care Dobre îl împărțea cu încă doi colegi se lipi de perete. Capul ciufulit al lui Marius, polițistul bucureștean, își făcu apariția.

— Relu, scuză-mă de deranj, dar am putea avea o vorbă?

— Sigur.

Relu îl urmă pe Marius pe hol.

— Mă întrebam dacă ai putea pune o vorbă bună pentru mine la primărie să văd și eu dosarul pentru autorizațiile alea. Aș vrea să-l iau la întrebări pe Gruia despre proiectul ăsta. Dar aș vrea să știu exact despre ce-i vorba, nu să aibă impresia că îl interoghez pe bază de zvonuri.

— M-am gândit deja la asta. Am o copie, ți-o aduc imediat. Am vrut să și-o dau de dimineață. Dar păreai preocupat de lipsa partenerului tău. A apărut?

— Nu. Și sunt îngrijorat. Nu răspunde pe mobil. La câte apeluri i-am dat ar trebui să-și imagineze că e important.

— Ciudat parteneriat aveți și voi...

— Nu suntem parteneri. Lucrăm în secții diferite. Ne-au pus să lucrăm împreună la cazul ăsta.

— A, răspunse Dobre.

Fu tentat să întrebe la ce caz se referea, dar se abținu.

— Mă duc să-ți aduc dosarul.

Rămas singur în fața ușii, Marius dădu frâu liber gândurilor. Sergiu trebuie că aflate, fără doar și poate cu ajutorul șoarecului ăla calculatorist, de cabana din pădure. Și s-a dus după Amalia. Singur, ca să poată avea mica răfuială între spioni. Un colțișor al minții lui îi spunea că ar fi trebuit să stea liniștit și să-i lase să-și vadă de ale lor. Era conștient că știa deja prea multe pentru propriul său bine. Dar nu avea de ales. Nu putea să-l lase pe superagent să mătrășească în pădure singurul suspect în mai multe crime. Pur și simplu nu putea...

Amalia ședea cuminte, pe scaun cu mâinile pe genunchi. Așa cum stătea, nemișcată, cu ochii ținți pe bărbatul din fața ei, aproape că arăta ca o puștoaică îndrăgostită. Aproape. Pe masă, lângă ea se odihneau pistolul mic, cu mânerul argintat și briceagul *Swiss Army*. Gloanțele armei zăceau răspândite pe podea.

Sergiu aflate toată povestea. Amalia o spuse simplu, calm, fără efuziuni sentimentale. Fata era consecința unei beții crunte urmate de un futai corespunzător (mai mult sau mai puțin) al lui Gruia cu Elena Dresda. Doar că omul era încă îndrăgostit până peste urechi de Ariela,

așa că Elena nu și-a pierdut timpul cu el. Când a aflat că era însărcinată a cedat avansurilor lui Petrache, care a părăsit-o pe Fănica fără regrete. O vreme s-au jucat de-a mama și de-a tata, dar la un moment dat atmosfera s-a stricat. Sigur, infidelitățile ocazionale ale doamnei au avut și ele un rol. Pe de altă parte, abandonat de Ariela în favoarea unui tip mișto și cu perspective, Gruia decide să o facă pe cavalerul din poveste și se însoară cu o fată modestă și singură pe lume, care îi dăruiește un copil extrem de repede.

— Dar care nu era al lui.

— Nu era. Știai?

— Chiar Gruia mi-a spus. Mă rog, nu mie, colegului meu.

— A, colegul tău...

— Tu cum ai aflat de povestea asta? întrebă Sergiu, neavând chef să discute despre Marius cu fata asta.

— Mama mi-a spus. La un moment dat. Ceea ce mi-a dat o idee. Știam că învârte ceva. Un *looser* ca el nu avea cum să aibă atâția bani. M-am dus la el și i-am zis că vreau să fiu parte din afacere, altfel împrăștii vorba că sunt fie-sa. Și îi spun și lui Rareș că și-a tras-o cu soră-sa. Cred că această ultimă chestie l-a determinat să mă ajute. Chiar îl iubește, chiar dacă nu e fi-su. Rareș nici acum nu știe că Gruia nu e ta-su.

— Așa ai intrat în Companie?

Amalia dădu din cap.

— La început făceam diverse joburi fără importanță. Comisioane, transporturi, contacte, chestii de genul ăsta. Pe urmă Petrache a scăpat hățurile. Nu mai ținea sticla, îl ținea sticla pe el. Se-mbăta și tăbăra pe mama. Odată a dat-o cu capul de masă de am zis că a omorât-o. Atunci m-am dus la Gruia și i-am zis că vreau s-o mut pe mama de aici. Gruia a luat bani de la companie ca să cumpere casa mamei și eu să-mi iau apartamentul în București. Ei au fost de acord, cu condiția să devin a lor *full time*. Nu m-a deranjat. Oricum nu aveam mare lucru de făcut.

— Brănescu s-a ocupat de tine?

Amalia zâmbi.

— Nu. De altfel Brănescu este doar una din rotițele mecanismului. Lui îi place să creadă că e Big Boss, dar

va avea o surpriză, cât de curând. Nu poți să încerci să te descotorosești de gașca veche și să n-o pățești.

Rivalitatea între sferele de influență. Lui Sergiu nu i-a părut niciodată *who's who* în cadrul Companiei. Când Brănescu l-a scos din pușcărie pentru a deveni unul din oameni însărcinați cu treburile murdare, și-a închipuit că el era conducătorul organizației. Ulterior a realizat că existau mai mulți factori de putere dar nu și-a bătut capul cu ei. El avea treabă cu Brănescu și alți câțiva. În rest, și-a văzut de treburile lui și nu s-a băgat în ale altora, pentru ca nici alții să nu îi poarte lui de grijă. Dar chestia asta nu avea cum să dureze. Cei mari începuseră campionatul de șah. Și tipii ca el erau pionii. Sau nebunii...

— Modrogan a fost o misiune?

— La început, da. Compania avea nevoie de un om cu influență în guvern și cu bani care să asigure un... fond de rulaj. M-au trimis pe mine să îl cuceresc și să îl recrutez. La început a fost încântat. Era destul de deprimat pe atunci. Era în mijlocul divorțului, logodit cu o femeie care se dovedea a fi superficială și materialistă. Iar politica nu era nici pe departe ceea ce sperase el să fie. Așa că a intrat în joc. Numai că și eu și tu știm că ăsta numai joc nu e. Curând a aflat asta și Modrogan. A început să dea semne de rebeliune. Compania mi-a ordonat să îl potolesc. Cu orice preț. Și, dacă nu reușesc, să-l lichidez. Problema era că...

— Că între timp tu te îndrăgostiseși de el.

— E așa de evident? Cum ți-ai dat seama?

— Scena pe care ai făcut-o când s-a anunțat oficial logodna ministrului. S-a vrut o găselniță care să le arate tuturor că ești dusă cu pluta. Și totuși, cei care mi-au relatat incidentul – Relu, Gruia, Ariela – au fost impresionați. Relu te-a scăpat de ancheta, iar Ariela mi-a spus chiar că ai reușit s-o sperii atât de tare încât a chemat poliția. Gruia a convins-o să nu depună plângere. Dar mă rog, Gruia fiind tatăl tău natural...

Amalia oftă.

— Recunosc, anunțul m-a prins pe picior greșit. Am crezut că și el mă iubește. Că am reușit să îl despart de blonda aia insipidă. O cretineală, nu? Oamenii ca noi nu ar trebui să se îndrăgostească.

— Nu, n-ar trebui... Atunci te-ai hotărât să-l omori?

— Da... nu... Nu știu. Probabil că am știut tot timpul că povestea noastră nu era reală, dar n-am vrut să recunosc. Compania mă tot presa, Ștefan le tot dădea peste bot. Mai mult, am descoperit că îi puseseră o codiță...

— Silviu? De-aia l-ai agățat?

— N-a fost greu. Am aflat la ce sală se antrenează și mi-am făcut abonament. Din acel moment a fost simplu. Nu era cel mai bun dintre noi..., zise ea zâmbind.

— Dar era unul de-al nostru. Și tu i-a făcut felul...

— Fără ordin, vrei să spui? Spre deosebire de tine, care ai primit dispoziții clare să mă termini, nu-i a așa?

Manta vru să spună ceva, dar fata îl opri cu un gest. Se ridică în picioare, veni lângă bărbat și îl privi drept în ochi.

— Ascultă, Manta, tu ce crezi că se-ntâmplă aici? Șefii joacă partida decisivă, asta se-ntâmplă. Ileana Munteanu, cea care m-a pregătit, încearcă să-i ia locul lui Brănescu asta al tău de ani de zile. Și-a creat o rețea paralelă de agenți în sânul Companiei. Este sprijinită de toțiăștia vechi pe care Brănescu i-a dat la o parte – de-alde Gruia sau iubita ta Ariela.

— De ce-mi spui mie toate astea? De ce nu mă omori pur și simplu?

Amalia se așează înapoi pe scaun cu un aer obosit.

— Ce rost are? Presupunând că aş reuși, ar trimite pe altcineva. Planetele se aliniază în favoarea băiatului tău pentru moment. Dar în locul tău nu m-aș baza pe asta. Rahaturile astea de astre au un simț al umorului dubios. E ca-n bancul ăla cu zodiacul din ziar: „Sănătate: astrele-ți zâmbesc. Dragoste: astrele-ți zâmbesc și mai tare. Bani: astrele se cacă pe ele de răs.” Ți-o spune cineva care se pricepe... Ideea e că vreau să te rog ceva... Copilul meu... Trebuie să-l ajuți, să-i găsești un loc, o familie...

— Eu?

— Cine altcineva? E copilul lui Modrogan, dar nu cred că Ariela o să vrea să-l crească. Familia Perja, care-l ține deocamdată, nu o vor mai face când nu vor mai primi bani pentru asta. Va ajunge în orfelinat. Și tu știi cum e acolo...

Amalia vru să mai spună ceva, dar un sunet de ramură ruptă îi opri și îi alertă pe amândoi. Venea

cineva...

Capitolul 8

— Dacă ai venit să-mi spui că am băut prea mult, îți dau cu sticla-n cap.

Manta profitase de toată agitația și subtilizase sticla de JB din sacoșa cu alimente pe care Amalia o adusese când se întorsese la cabană. Băuse deja cam un sfert din ea. Privea echipa trimisă din București să curețe locul și revedea în minte a mia oară scena. Au auzit ramura trosnind. Au făcut liniște și au așteptat încordați. Un minut mai târziu Marius a intrat pe ușă. Înainte ca el să apuce să zică ceva Amalia a luat de pe masă briceagul *Swiss Army* a scos lama și l-a ținut pe polițist în gât. În secunda următoare Sergiu a scos pistolul și a tras două focuri, ținând-o pe Amalia în inimă și-n frunte. Fata a rămas pe scaunul pe care stătea și a murit aproape instantaneu, cu ochii deschiși și sprijinită de perete. Marius a încercat să mai spună ceva, dar nu s-a auzit decât un horcăit sinistru. Apoi s-a prăbușit. Tot cu ochii deschiși a murit și el.

Întrebarea care i se învârtea în creier era: ar fi putut face ceva? Ar fi putut s-o împiedice pe Amalia să-l omoare pe Marius? A vrut cu adevărat să o oprească? Când a venit fata el o aștepta. Sub amenințarea armei ea a pus pe masă micul revolver și briceagul. De ce le-a lăsat pe masă? De ce nu le-a luat din dreptul ei? Pentru că știa că avea să o omoare și, pentru liniștea lui, a vrut să îi lase posibilitatea să încerce să se apere. Ca să nu se simtă ca un nenorocit de ucigaș de femei. Se gândea că o să apară Marius? Dacă nu a făcut-o, era pentru că și-a reprimat gândul. Oricât de neplăcut ar fi să recunoască, era mai bine că se întâmplase așa. La cât de multe știa despre el și Companie, polițistul ar fi fost lichidat într-un fel sau altul. Și asta doar pentru că fusese un polițist bun de care el și ai lui s-au folosit la un moment dat. Ce căcat!

— *Care to share?* întrebă Dragoș arătând spre sticlă.

Sergiu i-o întinse. Puștiul luă un gât zdravăn și se strâmbă corespunzător.

— Nu-mi vine să cred că mizeria asta e așa aproape de casă.

— Puterea corupe. Iar cineva în poziția lui Brănescu are ceva putere. E normal ca mai devreme sau mai târziu să apară unii care să vrea să-i ia locul. Noi am făcut greșeala să ne închipuim că, dacă ne vedem de treabă și nu ne băgăm, chestia asta n-o să ne afecteze. Greșit. Căci noi suntem, de fapt, uneltele puterii lor. Iar atunci când se înfruntă între ei...

— ...noi suntem cei care purtăm lupta.

O vreme cei doi au păstrat tăcerea. Apoi Dragoș întreabă:

— Deci toate omorurile alea au fost parte a misiunii?

— Modrogan a fost o vreme obiectul misiunii ei. Dar a murit pentru că a trădat-o în dragoste.

— *Wow*. Poate că ar trebui să-mi revizuiesc comportamentul față de gagici...

— N-ar fi rău.

— Și Silviu?

— Silviu a avut ghinionul să fie în tabăra adversă. Și să aibă parte de un oponent mai bun. Mult mai bun decât el.

— Pe părinții ei știm cine i-a omorât?

— Petrache era un dobitoc. Știa că Amalia nu era fiica lui. S-a ofticit foarte tare când ea și maică-sa s-au mutat la București. Trebuie să-și fi închipuit că, după ce au vândut casa, Amalia folosea cabana când venea aici. A încercat să o atace. A fost ultima lui greșeală. Madam Dresda, pe de altă parte, cred că a fost opera alor noștri.

— Bine, dar de ce?

Sergiu ridică din umeri.

— Ca să o sperie pe Amalia, probabil. Ironia e că ea nici nu a știut măcar de moartea maică-sii până când nu i-am zis eu.

— Și povestea cu inelul imprimat pe victime?

— Pe Modrogan l-a lovit cu pumnul când s-au certat. La Silviu s-a gândit că o să creeze o legătură cu Modrogan și o să inducă ideea unui asasin în serie. Ideea era să deruteze poliția.

— Iar cine a omorât-o pe madam Dresda a preluat „marca” pentru a-i pune și moartea ei în cârcă. Mă-ntreb oare care dintre colegii noștri i-a făcut felul...

— Are vreo importanță? Oricine ar fi, n-a făcut-o de capul lui. Sau al ei.

— Mda. Nasoală poveste. Brănescu mi-a zis să-ți zic să faci un raport despre Relu. Dacă este sau nu potrivit pentru recrutare.

— Doar dacă face niște cursuri din care să învețe să-și țină gura. Individul turuie ca o moară stricată.

— Mă întrebam dacă nu ar trebui să fac niște săpături despre tanti Ileana Munteanu asta, șefa Amaliei. Ca să-l ajutăm pe Brănescu să-și păzească curul...

— Îi raportăm ce știm de la Amalia. În rest, să-și păzească singur propriul cur. Noi o să avem treabă să avem grijă de ale noastre, zise Manta și se ridică.

— Unde pleci?

— Mai am un pic de treabă înainte de a pleca.

— Prietene, la cât ai băut, nu cred că ar trebui să conduci.

— Atunci ridică-ți fizicul și hai cu mine.

Apostolescu nu așteaptă să i se spună de două ori. Știa că Sergiu nu ar fi făcut-o.

— De ce aș face asta? întrebă Rareș privindu-l pe Sergiu ca pe un extraterestru.

— Pentru că nu are cine altcineva. Și pentru că este cel mai important lucru pe care îl poți face pentru Amalia.

— Totul este important în legătură cu Amalia. În fine, era... Să o ajuți să își pună bagajele în mașină, să îi aduci aparatul foto în miez de noapte... Mă vezi pe mine crescând un copil?

— Dacă Amalia ar fi venit la tine cu burta la gură și ți-ar fi spus „vei fi tată”, ai fi fost mai pregătit? Te-ai fi uitat la burta ei și, brusc, ai fi știut ce ai de făcut?

— Fetița asta... e copilul meu?

— O vei crește, vei sta lângă ea când plânge, te vei bucura cu ea, o vei duce în prima zi la școală și îți vei cumpăra prima armă când va apărea în viața ei prima pramatie acneică ca tine. Al cui copil ai vrea să fie? Rareș, ai trecut vreodată printr-un orfelinat? Eu am crescut într-unul. Aș putea să-ți povestesc zile întregi despre umilințe și violențe. Nu, nu ale personalului. Ci

ale celorlalți copii. Totul era o luptă: o jucărie, o bomboană, un loc la umbră. Iar personalul era subdimensionat, prost pregătit, prost plătit, nu aveau resurse și, în general, erau cam sictiriți de tot și toate. Mogâldeța aia plângăcioasă e tot ce a rămas de la Amalia.

Rareș nu răspunse. Continua să lustruiască motocicleta, ca și cum ar fi vrut să descopere ce era sub vopsea. Sergiu se ridică ușor și porni către ușa deschisă a garajului.

— Știi, la un moment dat chiar am crezut că ar fi posibil, spuse băiatul dintr-odată, făcându-l pe Manta să se oprească în prag. Amalia și mama ei se mutaseră deja la București. A venit în oraș și a vrut să stea la mine. Dar pe vremea aia locuiam cu bătrânul care a venit acasă și a făcut ca toate visele când a văzut-o. După momentul ăla m-am hotărât să stau aici, în garaj. Ideea e că Amalia s-a dus la cabana din pădure unde a dat peste Petrache. Țăla era beat muci și s-au certat. Amalia i-a aruncat în față că știa că nu e tatăl ei. Atunci a atacat-o. Amalia nu era genul de fată care să aibă nevoie de protecție. L-a bătut pe babac de s-a căcat pe el. Dar era îngrijorată. Nu putea sta la mine, pentru că taică-meu nu era de acord. Bani de hotel nu prea avea, așa că trebuia să stea la cabană. Îi era frică să nu o prindă, la un moment dat, pe picior greșit. N-am vrut să-i mai fie frică. Și așa mă simțeam aiurea că nu reușisem să-i țin piept bătrânului și să stea la noi. N-am vrut să fiu un pămpălău care-și lasă iubita în compania unui pervers. L-am urmărit când pleca de la crâșmă, l-am prins pe o alee întunecoasă și am sărit să-l bat. De unde naiba să știu că idiotul avea cuțit? M-a tăiat un pic pe braț. Dar eu eram mai tânăr și mai puternic. Și eram treaz. Am reușit să-i iau cuțitul, l-am împins și a dat cu țeasta de caldarâm. Când am sunat-o să-i zic, a rămas tablou. Nu credea că sunt în stare. Sincer, nici eu nu credeam. Ea a fost cu ideea să-l ducem în râpa de lângă gater. Am crezut că povestea asta ne va uni. Dar... fascinația pentru Modrogan era prea puternică.

Băiatul oftă. Sergiu, care-l privea deja de ceva vreme, nu spuse nimic câteva clipe. Își duse degetul la buze și făcu niște pași în jurul motocicletei. Se opri în spatele tânărului și puse o mână pe umărul lui.

— Nu știu despre ce vorbești. Amalia mi-a spus că Petrache a atacat-o și EA l-a omorât în legitimă apărare.

Rareș se opri din lustruit și făcu ochii mari.

— Așa a zis?

— Da, spuse Manta strângând mai tare umărul băiatului.

— Înseamnă că așa a fost, spuse el ștergându-și fața cu mâneca cămășii. Sergiu se afla în spatele lui, dar ar fi putut jura că vede pe materialul textil o urmă de lacrimă. Deși, ar fi putut fi transpirație.

— Ai aici, spuse Manta punând un post it pe șaua Ij-ului, numărul de telefon și adresa familiei Perja, unde este copilul. Sună-i și du-te și ia-ți fiica. Iar când se face mare, dă-i astea și spune-i că au fost ale mamei ei.

Rareș urmări mâna lui Sergiu așezând lângă bilet un pandantiv cu șnur de piele neagră și un inel, ambele reprezentând semnele zodiacului. Puștiul așteptă până când tipul de la București părăsi garajul și închise ușa după el. Abia atunci luă inelul și îl duse la buze. Apoi izbucni într-un plâns spasmodic.

— Da, recunosc, ești un maestru imobiliar. Și diplomat, dacă l-ai făcut pe Brănescu să accepte să plătească chiria la apartamentul ăla.

— *Well*, cred că se simte un pic vinovat că te-a implicat în povestea asta. Ancheta asta comună cu poliția s-a dovedit a fi o idee nefericită.

— Mda... Ascultă, mă gândeam...

Sunetul telefonului fix de pe biroul lui Dragoș întrerupse convorbirea. IT-istul intră să răspundă. Sergiu rămase pe terasa biroului și-și rulă o țigară.

— Da. Chiar el la telefon. Ce e? Cum? *Shit*, când a fost asta? Sunteți siguri? La naiba... Da. Ok, îi zic. Da, am înțeles.

Dragoș închise telefonul și se întoarse pe terasă. Îl găsi pe Manta făcând rotocoale de fum. Se opri la câțiva metri de el și se scărpină pe cap căutând cuvintele potrivite.

— Zi odată, spuse Sergiu cu o voce rece. Te știu după respirație când aduci vești proaste.

— Laura a interceptat o convorbire pe frecvența radio a poliției care i-a atras atenția. O crimă la *Finnish*, clubul din centrul istoric... Numele victimei i-a aprins ledurile de alarmă: Alina Stănescu.

— Căcat... spuse Sergiu, cu fălcile încordate.

Bărbatul începu să respire greu. Fața îi deveni palidă, iar fălcile i se încordară.

— Se pare că golanul ăla de prieten al ei a venit după ea la muncă. S-au certat și ăla a scos o armă și-a împușcat-o. Gelozia...

— Și Pinocchio era viu, mârâi Sergiu.

— Sergiule, nu e mâna noastră. Pur și simplu s-a ntâmpat. Eu n-am spus la nimeni, trebuie să mă crezi.

— Că n-ai spus la nimeni despre aventura mea cu ea, asta cred. Dar că jegosul ăla a avut o criză de gelozie așa, din senin, fix când ai noștri fac curățenie... A naibii potriveală... ale dracu' astre, vorba Amaliei.

— Bine, dar iubitul ei a comis cri...

— Dragoș, pe bune? Cât de greu e să-i bagi în cap unui dobitoc că gagică îl înșală? Un mesaj anonim, o poză, o vorbă aruncată la momentul potrivit. Orice merge.

— Nu știu ce să zic...

— Atunci nu zice nimic.

Sergiu se năpusti în birou și-și luă de pe spătarul scaunului geaca de motor.

— Unde pleci?

— Să iau aer.

— Imediat după ce rezolvi o mică problemă pentru mine, se auzi o voce.

Amândoi își întoarseră privirea către ușă. Brănescu stătea sprijinit de toc. Părea obosit. Dragoș se întrebă de cât timp stătea acolo și cât auzise din conversația lor. Începea să înțeleagă de ce era Manta atât de paranoic.

— Nu te mai furișa așa, că într-o zi o să te alegi cu un glonț în frunte, spuse Sergiu scrâșnind din dinți.

— N-a venit încă ziua aia, replică Brănescu, invitându-l pe Manta să-l urmeze cu un gest.

Parcă era o scenă de film. Stăteau față-n față pe cele două laturi ale mesei. Ariela stătea dreaptă pe scaun, cu

măinile pe masă.

— De ce ai vrut să mă vezi? întrebă Sergiu.

Ea ridică ochii și zâmbi trist.

— Îmi era dor...

Manta nu răspunse dar se vedea pe fața lui că era stânjenit. Nu era un mare fan al declarațiilor de dragoste în general. Iar pe a Amaliei o considera falsă. Îl sedusese pentru că sperase că astfel îl va putea influența. Și, o vreme, chiar reușise, ceea ce îl călca pe nervi.

— Ariela, sentimentalismele astea nu-și au locul între noi.

— De ce? Oamenii Companiei nu au sentimente?

— Au?

— Vrei să spui că tu te-ai prefăcut când am fost împreună?

O umbră trecu peste fața bărbatului.

— Ariela, tu ai fost atrasă de un polițist pedant și determinat în a da de cap unei crime. Eu – de o femeie care a rămas singură și vulnerabilă. Nici unul din noi nu era ce-și închipuia celălalt că e.

— La tine lucrurile sunt întotdeauna în alb și negru nu? Ei bine, află că viața este, de fapt, făcută din nuanțe de gri. Este drept că te-am sedus ca să mă pun la adăpost. Dar ceea ce am avut noi a fost real. Cel puțin eu așa am simțit. Tu nu?

O vreme, Sergiu nu răspunse nimic.

— Ce a fost între noi nu avea cum să dureze. Știi și tu asta.

Femeia dădu din cap cu tristețe.

— Știu. De asta am vrut să te văd. Se pare că mă vor duce undeva pentru *debriefing*. Nu știam dacă și când voi mai avea ocazia să te văd.

Manta nu-și dorea nimic altceva decât ca această întrevedere să ia sfârșit. Dar nu avea de ce să nu îi ofere femeii o amintire plăcută. Urma să aibă niște zile complicate și lungi. În business-ul ăsta, când schimbi taberele, perioada în care noii angajatori te descos pentru a afla ce știi și cât de sincer ești este grea și stresantă. Jucase și el rolul de interogator de câteva ori. Faptul că era vorba de două tabere în cadrul aceleiași unități făcea lucrurile și mai dificile pentru ea. Așa că îi luă mâna femeii și i-o sărută curtenitor. O reținu un pic, privi femeia în ochi și spuse:

— Ai grijă de tine.

Ariela zâmbi. Sergiu se ridică să iasă. Ajuns în pragul încăperii, vocea femeii îl făcu să se întoarcă.

— Mi-e frică. Ce o să se-ntâmples cu mine?

— Dacă ești corectă, vei fi ok, spuse el, încercând să fie cât mai convingător.

— Știi, l-au luat și pe Gruia. Nici pe el nu cred că-l voi mai vedea...

Sergiu nu răspunse. Știa că singurătatea avea să o afecteze pe Ariela. Știa asta din propria lui experiență.

La ieșirea din camera de interogatoriu îl aștepta Brănescu.

— Mulțumesc, spuse acesta. Știu că reîntâlnirea asta nu a fost ușoară.

— N-a fost... Ce veți face cu ea?

— E un agent cu potențial. O interogăm, apoi o băgăm într-un program de pregătire. Va fi ok.

Lui Sergiu îi trecu prin cap că dacă programul ăsta de pregătire avea să semene cu cel de care a avut parte, Ariela avea să fie îngrozitor de nefericită. Dar nu spuse nimic.

Dacă cineva l-ar fi văzut pe Dragoș, ar fi putut foarte ușor să-l confunde cu un student care urmează a fi examinat și are emoții până la Dumnezeu și-un pic mai sus. Era pe hol, la ușa biroului lui Brănescu, cu un dosar în mână și se foia de colo-colo, murmurând ceva pentru sine.

În ultimele zile făcuse niște săpături. Pățania asta cu Amalia și crimele ei scosese la iveală o grupare rivală și un lider al acesteia, Ileana Munteanu. Micul vrăjitor al tastaturii făcuse niște cercetări discrete pentru a afla cine era tanti asta și care dintre oamenii companiei erau în gașca ei. Până în acel moment și el și Sergiu se ținuseră departe de genul ăsta de intrigi, considerând că ce nu știi nu te-afectează, cum spune vorba veche. Și greșită. Căci atunci când găștile au decis să se înfrunte, nu au sărit Ileana Cosânzeana asta și cu Brănescu în ring. Și-au trimis agenții să se omoare între ei. Lui Apostolescu i se născuse în minte ideea că poate n-ar fi fost rău să-i ofere

lui Brănescu avantajul unei documentări detaliate asupra adversarilor. Dar nu era sigur sută la sută...

Dragoș tocmai dezbată în sine dacă să meargă până la capăt sau nu, când ușa se deschise brusc și Brănescu apărură în prag.

— Domnule Apostolescu, aveți vreo problemă cu mine?

— Da, eu...

Informaticianul nu apucă să-și ducă fraza la sfârșit. O femeie ieși pe ușă din spatele șefului.

— Îmi pare bine că am avut această discuție, domnule Brănescu. Era necesară. Sper să nu mai existe scurtcircuite de comunicare pe viitor. Ne costă prea mult.

— Sunt cu totul de acord.

Dragoș făcu eforturi supraomenești să nu-i pice fața la propriu. Tipa care ieșea din biroul șefului era chiar Ileana Munteanu, doamna a cărei poză era pe prima pagină din dosarul pe care îl ținea în mână.

— Spuneai că ai treabă cu mine?

— Da, se regroupă Dragoș, vroiam să vă întreb dacă pot să-i aranjez lui Sergiu o vacanță de refacere... Am adunat niște oferte, dar nu am vrut să i le arăt până când nu aveam acordul dumneavoastră.

— Vacanță? După ce i-ai închiriat apartamentul ăla de fițe?

— M-am gândit că

— Hmm... dacă e ceva ieftin, sunt de acord. Și să fie în aproape, dacă am nevoie de el.

— Mulțumesc, domnule. Am să vorbesc cu Manta și vă țin la curent.

— Bine, replică Brănescu și dispărură în birou.

Apostolescu rămase năuc pe hol.

— Dacă nu ești atent îți sapi singur groapa, Apostolescule, mormăi el.

— Nu ai de gând să mergi pe patru roți, nu? Tu ești ca tati. Când o să renunți la ținutul în brațe va fi pentru a merge pe două roți.

Fetița întinse mânuțele și zâmbi arătându-și cei doi dințișori din față. Odată luată în brațe uită de tot de lacrimile pe care tati i le ștergea. Bebelușul gângurea și-

și lipise palmele mici pe fața bărbatului, care strălucea de bucurie.

— Superbă, fiica dumneavoastră.

Tânărul se întoarse brusc, fapt care îi atrase atenția și copilului care-l măsura acum cu privirea ei albastră pe domnul în costum negru.

— Bună seara, domnule. Îmi pare rău, ați ajuns cam târziu. Închid garajul, trebuie să duc fetița acasă...

— Vă rog, nu vă rețin mult...

Mândrul tătic își aruncă privirea în spatele interlocutorului său, la limuzina neagră. Un superb Volvo negru, ca scos din cutie.

— Nu pare a avea probleme.

— Nici nu are. Nu pentru mașină am venit, ci pentru dumneavoastră, domnule Rareș Gruia. De fapt, dați-mi voie să vă conduc acasă cu mașina. Dacă nu mă înșel, locuiți acum în casa în care a fost a tatălui dumneavoastră. Va fi mai comod pentru micuță. Și apoi, în schimbul unei cafele și unui pahar de apă minerală, vă voi face o propunere de nerefuzat. O propunere care să vă asigure o viață decentă și un viitor copilului. Cu potențialul pe care l-ați dovedit, nu ar trebui să fie o problemă...

Rareș clipi de câteva ori. Copila, care și-ar fi dorit să fie plimbată în brațele tatălui începu să se foiască și să scâncească ușor.

— Mă tem că mă aflu în dezavantaj, spuse el după o vreme. Dumneavoastră păreți a mă cunoaște. Sau, mă rog, se pare că știți câte ceva despre mine. Eu nu vă cunosc nici măcar numele.

— Desigur, îmi cer scuze. Numele meu este Brănescu și lucrez la Ministerul de Interne, spuse bărbatul în costum.

Rareș întinse mâna cu o ușoară nesiguranță. Dar când o strânse pe cea a celui care-și spunea Brănescu o făcu cu fermitate.

Era o seară răcoroasă, dar plăcută. Sergiu se plimba panoramând cu privirea vitrinele, dar fără să vadă ce este expus în ele. Se lăsa purtat de jocul de lumini. De când se mutase, își luase obiceiul să dea câte o tură de centru

din când în când. Descoperise cât e de ușor să fii singur în mijlocul agitației din centrul orașului. Începuse să-i placă să privească strada și ce se-ntâmplă în ea. Magazinele, restaurantele și cluburile, oamenii. Asculta fragmentele de conversații și crea mici povești din ele. Probabil că era vârsta. Sau faptul că nu avea o viață a lui și atunci „fura” crâmpeie din existența altora.

Toate gândurile astea veneau și plecau în mintea lui Sergiu, dar, cu toate astea, se simțea bine. Avusese parte de o zi în care pierduse timpul în mod plăcut. Zăcuse în pat până la prânz. Împrumutase apoi un motor de la o cunoștință și dăduse o tură prin oraș. Își permisese și aroganța de a trece prin fața blocului în care locuiau fiul lui și fosta soție și avusese noroc. Tocmai când trecea, îi văzuse urcându-se într-un taxi. Arătau bine și erau veseli.

Apoi lansarea de carte. Manta nu fusese niciodată *fun* al acestui soi de evenimente. Și nici romanele polițiste nu-i spuneau prea multe. Prefera un SF bun sau un *fantasy*. Dar despre această carte citise pe net. Autoarea era o puștoaică. La douăzeci și un pic de ani scrisese deja vreo patru cărți. Reușise să trezească interesul, pentru că romanele ei, deși ficțiune, plecau de la un crâmpei de realitate. De regulă un caz de infracțiune destul de popularizat în mass media. Abundența de amănunte legate de anchetarea cazului în chestiune i-a făcut pe bloggerii interesați de cărți să susțină că autoarea avea o sursă undeva în Inspectoratul General al Poliției.

Cartea asta îi atrăsese atenția lui Sergiu pentru că pleca de la o poveste care-l intrigase. Cu vreo doi ani în urmă, patru amețiți din România au vizitat muzeul Kunsthal din Rotterdam. Apoi, într-o noapte de octombrie au intrat în muzeu ca-n brânză și s-au autoservit cu șapte tablouri în valoare de 18 milioane de euro. Nimeni nu a înțeles cum au reușit ageamii ăia să facă o treabă ca asta. Mai târziu s-a acreditat ideea că au fos ajutați din interior pentru a frauda asigurările. Manta era curios să vadă cu ce idee vine fetița asta, Irina Grosu.

Pentru că vroia să înceapă să citească și oricum se săturase de plimbat, se hotărî să ia metroul de la Unirii până la Romană. Dacă ar fi știut ce aglomerat era și-ar fi continuat plimbarea. Resemnât, Sergiu căută un loc mai ferit. Se orientă către burduful de la capătul vagonului.

Lipită, cu spatele de peretele de lângă ușa de acces, o puștoaică încerca și ea să citească. Din cauza aglomerației și gălăgiei se concentra cu greu, așa că murmură încet cuvintele din carte, mișcând ușor buzele. Din când în când un călător grăbit, neatent, sau pur și simplu nepoliticos o mai lovea peste carte făcând-o să piardă rândul. Ceea ce provoca o ușoară încruntare. Un tip mare cât un luptător de sumo o făcu să scape cartea din mână. Manta se strecură cu repeziciune și ajunse în timp util pentru a ridica volumul fetei. Zâmbi când văzu ce scria pe copertă: „Culorile cenușei” de Irina Grosu. Exact cartea pe care o achiziționase și el. Tipa îi mulțumi șoptit. Era drăguță. Păr brunet cu câteva șuvițe mov, ochelari mari, nas cârn și pistrui. Când zâmbea, i se lumina fața. Pe măsură ce se apropiau de stația Piața Romană, fata începu să se foiască. Își ridică rucsacul, băgă cartea în el, se îmbracă cu o jachetă de blugi pe care o scosese înainte din același rucsac și apoi Sergiu o ajută să-și pună bagajul în spate.

— Ce cari în el? Pietre de moară?

— Nu, râse ea. Am fost la bibliotecă și am luat cărțile de care am nevoie pentru un referat.

— Tu n-ai auzit de varianta electronică a cărților?

— Ba da. Dar sunt de modă veche. Prefer cartea tipărită.

— Antiecolo!gisto!

Vatmanul execută o frână mai bruscă decât trebuia, iar garnitura se zgâlțâi zdravăn. Fata se dezechilibra și se sprijini pe Manta, murmurând o scuză. Mai zâmbi odată și o țâșni spre trepte. Sergiu nu se lăsa păcălit. Scoase din buzunarul gecii o bucată de semn de carte pe care fusese scris în fugă: „Diana – poate ne mai vedem ca să vorbim despre carte.” Și un număr de telefon. Bărbatul zâmbi.

Manta nu se prea uita la televizor. Pe vremea când locuia în tabăra de lângă Brașov nici măcar nu avea unul. Dar de când se mutase în noul apartament începuse să se uite la documentare. Uneori și la știri. Nu de alta, dar casa venise la pachet cu o plasmă cât toate zilele pe peretele sufrageriei. Mai mult decât atât, chiar și filmele descărcate de pe net le viziona acum tot la tv. Camera nu

avea prea multă mobilă. Un fotoliu de piele, nici pe departe atât de comod pe cât părea. O masă mică, din lemn pe post de birou și un scaun meschin. Sergiu adăugase stația lui cu boxele și cărțile, care rămăseseră în cele patru cutii IKEA, deoarece apartamentul nu avea o bibliotecă. La un moment dat, Sergiu se gândise să mute patul în sufragerie. Oricum în dormitor nu era mai nimic altceva. Dar renunțase, din două motive. Unul, piesa de mobilier se dovedise a fi din lemn masiv, deci grea ca naiba. Iar al doilea, avea obiceiul să mai fumeze în sufragerie și nu era foarte plăcut să dormi în miros de tutun.

Sergiu intră în sufragerie, își puse geaca de motor pe spătarul scaunului, abandonă bocancii la intrare. Și deschise televizorul. Se pregătea să se trântescă pe fotoliu, dar se răzgândi. Dispăru în bucătărie și se întoarse cu un pahar și o sticlă de JB plină pe jumătate. Când intră în cameră se-mpiedică de încălțări, ceea ce-l făcu să înjure și să trimită bocancii cu un șut în hol. Puse paharul pe masă și, înainte de a-l umple, îl lovi cu unghia. La capitolul dotări apartamentul nu stătea prea bine. Dar descoperise în dulapul din bucătărie un set de șase pahare din cristal de Boemia. I se părea amuzant că mânca din farfurii de carton dar bea din pahare de fiță. De-abia după prima gură de whisky se așeză pe fotoliu și-și îndreptă atenția către televizor. Canalul pe care se deschisese televizorul difuza a n-șpea oară „Ziua independenței”, al doilea își delecta telespectatorii cu o telenovelă, următorul cu un film turcesc. Urmau două canale de știri românești care dezbăteau niște declarații ale primului ministru. În sfârșit, telecomanda îl aduse față-n față cu Euronews. *Scrol*-ul anunța un *breaking news*. Explozia unei mașini în Istanbul. Trei persoane își pierduseră viața. Una dintre victime era o femeie însărcinată. Manta abandonă poziția comodă, se așeză pe marginea fotoliului și urmări concentrat relatarea. Nu se știa încă de ce explodase mașina. Dat fiind că incidentul se petrecuse într-un tunel, alte trei mașini fuseseră avariate. Pasagerii lor suferiseră răni mai mult sau mai puțin grave, dar erau în viață.

Era ceva ce-l deranja la știrea asta. Nu putea spune exact ce, dar avea sentimentul că informația era importantă pentru el. A căutat relatări și reportaje și pe

alte canale. CNN nu dădea nimic. O oră mai târziu PRO TV-ul a inclus informația în grupajul lor informativ, dar nu s-au oboșit să dea prea multe detalii. Manta a periat și netul, dar nu a reușit să afle nimic în plus.

Își încerca norocul pe niște site-uri de știri când îi pica fisa. Își aminti de unde știa despre pasajul rutier cel nou pe care Marius îl văzuse în pozele făcute de văru-su în Istanbul. De la cel care supraveghease pregătirea lui ca agent. Bătrânul domn Bergen, al cărui oraș favorit era metropola turcească. Petrecuse mult timp acolo. La o partidă de șah la lumina caldă a unui șemineu din Solden a povestit despre arhitectul care urma să proiecteze pasajul. Era cel care-l învățase pe Bergen să joace șah.

Avionul aterizase la ora 16:40. Stătuse o veșnicie la coadă la controlul pașapoartelor. De obicei oficialitățile române sunt destul de eficiente, dar în avion erau câțiva arabi care fuseseră atent și îndelung verificați. Era de înțeles. Cu bagajele, însă, a fost o altă poveste. Trei curse diferite aterizaseră pe aeroportul „Henri Coandă”. Dar, evident, o singură bandă asigura livrarea bagajelor, deci era o înghesuială de nedescris. După 20 de minute în care era să fie călcat în picioare de niște asiatice disperate să nu rămână fără lenjerie, era să capete hernie de disc, ajutând o tânără să-și recupereze valiza imensă și se alesese cu treniul pătat de la ciocolata unui puști, a reușit să intre în posesia troller-ului său maro cu inserții de piele.

Era 17:30, când bărbatul cu barbă grizonată, pălărie și trenți descoperi automatele pentru comandat taxiuri. O schimbare bine-venită. Își amintea că ultima oară când venise în București plătitese unui escroc 35 de lei de la aeroport până în piața Victoriei. Dar era 2 noaptea și nu prea avusese de ales. Bărbatul urmări instrucțiunile și tastă comanda pentru un taxi. Îi apăru pe *display* numărul taxiului, tariful, numele și poza șoferului și ratingul acestuia. În București, pe bune? Domnul Valeriu Popescu părea un tip ok, în jur de 50 de ani. Comanda fu acceptată și un bon fu emis. Zece minute mai târziu era deja în centrul Otopeniului, orașul satelit al capitalei. Un pic mai târziu, însă, fericirea s-a terminat. Era a treia

oară când prindeau semaforul de la capătul podului. Românii erau, fără doar și poate, îndrăgostiți de automobilele lor. Atât de îndrăgostiți, încât nu îi deranja să stea o veșnicie în ele în timp ce înaintează cu viteza melcului turbat.

— Am voie să fumez? întrebă el făcându-se că nu observă semnul „fumatul interzis”.

Șoferul zâmbi.

— Nu vă faceți probleme, ăla e pus de companie. Și eu sunt fumător. Dacă deschideți un pic geamul, e ok.

— Mulțumesc, răspunse și scoase din buzunarul interior al hainei un pachet de Gitanes. Scoase o țigară și îi oferă una și taximetristului.

— Pe asta n-o refuz, replică acesta.

O vreme se bucurară amândoi de savoarea tutunului.

— Veniți des acasă?

— Este așa de evident că sunt de-aici?

— Vorbiți foarte bine românește. Nu numai corect, ci și natural, aproape colocvial. Mă pricep la limba română. Am fost profesor la liceul Caragiale. Dar cu salariile astea...

Clientul dădu din cap compătitor. Nu avea chef să-i dea apă la moară fostului profesor, așa că-și mută privirile pe geam. În dreptul clădirii care adăpostea provizoriu Primăria Sectorului 1, culoarea roșie a semaforului îi opri din nou. Domnul cu barbă își scoase pălăria și continua să privească în gol.

La un moment dat se trezi cu el lângă mașină. O motocicletă în negru și roșu. Una din alea ușoară, japoneză. Motociclistul era îmbrăcat tot în negru. Casca avea vizieră fumurie. Și o bandana cu scheleți îi acoperea gura. Nu se putea zări mare lucru din fața tipului, dar avea un sentiment de familiaritate în legătură cu el. Cu doar câteva secunde înainte ca semaforul să redevină verde, motociclistul ridică viziera, îndepărtă bandana de pe față. Un tub mic, din lemn, de grosimea unui creion apăsă în mâna lui dreaptă.

— Noapte bună, domnule Bergen, spuse el.

Duse tubul la gură și suflă scurt.

Jumătate de oră mai târziu, șoferul de taxi era pe punctul de a face infarct, când a constatat că avea un client țepăn pe locul din dreapta.

Nu avusese nici o îndoială. Din momentul în care își adusese aminte cine i-a povestit prima oară de blestematul ăla de tunel rutier. A știut atunci că victima însărcinată era soția lui Marius și a presupus că ceilalți doi oameni morți erau părinții ei. Sergiu nici măcar nu se interesase ce se întâmplase cu Meryem. Îi era greu și să se gândească la ea. Cu sentimentul de vină încă nu se putea obișnui. Dar era de așteptat ca, odată rămasă văduvă și însărcinată, să caute refugiu acasă, la părinții cu care se împăcase de curând.

Când se lămurise că grupajele informative și site-urile de știri nu-i vor oferi prea multe detalii, Manta îl sunase pe Dragoș și îl pusese să afle, discret, unde se afla Bergen, fostul lui instructor. Undeva pe la 5 dimineața, puștiul telefonă pentru a rosti un singur cuvânt: Istanbul. Nu a mai avut nevoie de nici o altă confirmare. Două zile mai târziu tot Dragoș i-a spus că domnul Bergen fusese chemat la ordine la București. I-a dat detalii despre ziua, ora și zborul cu care avea să sosească.

Acum stătea calm în fotoliu, în fața lui Brănescu care îi relata în detaliu moartea lui Bergen. Vorbea și căuta să-l privească în ochi. „Mă testează. Vrea să-mi vadă reacțiile. Bănuiește că eu am făcut-o.” Numai că la capitolul *pokerface*, Manta a stat întotdeauna bine. Îi întoarse lui Brănescu o privire rece și senină.

— Se știe cine a făcut-o?

Brănescu ridică sprânceana înainte de-a răspunde.

— Nu. Nu se știe.

Manta nu mai spusese nimic. Se ridică și se duse la ușă.

— Sergiu!

— Da?

— Acum ești ok, da?

Încuviințarea veni printr-un gest.

Sergiu era obosit. Atât de obosit încât adormise îmbrăcat și încălțat, prăbușit în fotoliul din sufragerie. Se trezi pe la 3 noaptea, amorțit și înfrigurat. Dădu

televizorul mai încet și se duse în bucătărie. Își puse un pahar de whisky. Mai bine zis scurse unul de pe fundul sticlei. Deschise ușa de la micul balcon de la bucătărie. Îi plăcea să asculte vântul printre frunzele celor doi copaci crescuți din petecul de curte interioară pe care blocul ăla îl avea. Dar era frig, așa că se duse și-și luă geaca pe el. Ieși pe balcon, își scoase *etue*-ul și-și rulă o țigară. Băgă mâna în buzunarul gecii după brichetă.

— Căcat! mârâi Manta.

Căptușeala buzunarului era desfăcură, așa că *zippo*-ul alunecase dincolo de cusătură. Degetele lui Sergiu începură să sape după brichetă. O prinse cu greu, pentru că suprafața acesteia era alunecoasă. Într-un final reuși. Odată cu ea, scoase și altceva. O bucată de hârtie. Un bilet. Nu, o parte dintr-un semn de carte. Cel pe care i-l strecurase în buzunar fata din metrou, cu câteva zile în urmă. Diana. Și-o amintea: mică de statură, păr colorat, nas cârn, ochii mari, albaștrii. Sau verzi. Dulcică. Privi numărul de telefon și zâmbi. Pentru o clipă. Apoi îi veni în minte Alina. Se-ncruntă. Dădu foc biletului și-l puse în scrumieră să ardă.

Luă o gură de whisky și-și aprinse țigara. Se jucă puțin cu fumul. Apoi privi afară. Întregul spațiu era cufundat în întuneric. Cu excepția balconului de vis-à-vis de la etajul al doilea. La apartamentul cu pricina locuia un bătrânel pe care Sergiu îl urmărea în fiecare zi îngrijind multitudinea de plante pe care le avea. Dar 3 noaptea era o oră cel puțin ciudată pentru grădinărit. În plus era și o lumină ciudată în balconul ăla. Împins de o bănuială, Manta se duse în sufragerie și se întoarse cu binoclul militar. Focaliză pe balconul vecinului. Câteva minute de privit „prin gaura cheii” îl făcură să zâmbească. Onorabilul domn era furnizor de produse *bio* cultivate în regie proprie. Un vecin cel puțin interesant.

— Să fiu al naibii, ăsta mic chiar se pricepe să-mi găsească locuințe, mormăi Manta.

Cuvântul autorului

Cartea este, prin definiție, o producție individuală. Poate că nici o altă formă de exprimare, artistică sau de altă natură, nu este mai personală decât scrisul. Cu toate acestea nici o carte de pe lumea asta nu a apărut fără efortul conjugat al mai multor minți și suflete. Oricât de orgolioși și de mândri de slovele noastre am fi, fiecare autor conștientizează mai devreme sau mai târziu că paginile scrise nu ar fi existat fără oamenii din jurul său.

Volumul de față nu face excepție. Se cuvine, așadar, să mulțumesc celor care sunt – cu sau fără voia lor – parte a nașterii seriei „Sergiu Manta”.

În primul rând îți mulțumesc Orlando. Fără personalitatea, atitudinea și poveștile tale istorisite la un pahar de vorbă (sau mai multe!!!), Sergiu nu ar fi existat. Nu știu cât de fericit ești tu de chestia asta, dar eu...

Apoi mă întorc către Radu. Omul cu care, de ani de zile, schimb cărți și impresii despre ele până la ore mici din noapte, așa cum făceam odinioară cu tatăl meu. În cazul romanului de față, Radu și-a asumat și rolul de redactor, deși timpul său liber nu vine în cantități industriale.

Daniela este un fan necondiționat al lui Sergiu. Dincolo de repetatele insistențe în favoarea continuării odiseei IT-istului cu soartă ghinionistă, Dana a scăpat textul de față de erorile gramaticale inevitabile atunci când scrii cu muza zorindu-te de la spate, la adăpostul nopții.

Monicăi Ramirez pentru că m-a sfătuit, mi-a împărtășit din experiența ei de scriitor și a acceptat fără rezerve să mă „adopte” în calitate de soră. Poate cine știe, reușim odată să îi punem pe Sergiu Manta și pe Alina Marinescu să-și mănânce reciproc sufletul în timpul unei acțiuni...

Restul familiei mele care a acceptat să mă sprijine și să mă ocrotească, astfel încât vocația mea să se poată desfășura fără presiunile vieții concrete.

Prietenii mei care îmi arată de câte ori au ocazia că sunt iubită și admirată. Și care sunt deseori sursă de

inspirație pentru diverse personaje și întâmplări.

Editurii Tritonic și lui Bogdan Hrib pentru capitalul de încredere și eforturile de promovare. Colegilor de editură pentru că formăm o echipă și ne susținem unii pe alții.

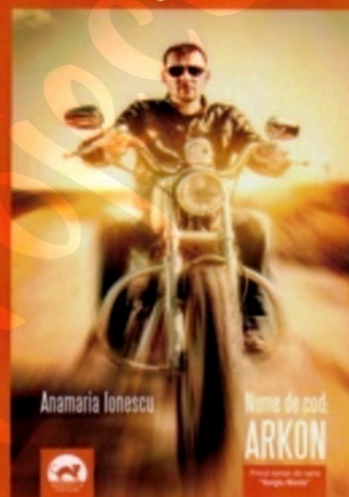
Și, evident, cititorilor mei care mi-au împărtășit impresiile lor și au așteptat cu nerăbdare continuarea poveștii lui Sergiu.

Anamaria Ionescu ZODIAC

Primul roman din seria
„Sergiu Manta”

Sergiu Manta era cândva un om cu un rost în viață. Era specialist IT, soț și tată. Dar demonii trecutului l-au împins la crimă. Condamnat la 20 de ani de închisoare, el este abordat de misterioasa Companie B, o structură obscură, presupusă a Ministerului de Interne, ale cărei interese îl aruncă în lumea asasinilor plătiți. Condamnat la o existență în lumea umbrelor la singurătate și la prezența permanentă a pericolului, Manta îmbrățișează noua existență ca pe o formă personală de executare a sentinței.

Dar o serie de crime culminând cu moartea unui coleg de „breaslă” și a unui ministru secretar de stat pun pe jar organizația lui Sergiu și fac din acesta un partener de anchetă pentru un polițist criminalist. Care este legătura dintre crime? Cine le-a comis? Și ce va face Sergiu Manta, odată misterul dezlegat?...

Recomandare:

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-749-148-7

ziarul de duminică

4arte.ro

PRwave

Mystery
Thriller &
Festival

t...
TRITONIC

Foto coperta 1 © Arhiva autceni

Table of Contents

[Capitolul 1](#)
[Capitolul 2](#)
[Capitolul 3](#)
[Capitolul 4](#)
[Capitolul 5](#)
[Capitolul 6](#)
[Capitolul 7](#)
[Capitolul 8](#)
[Cuvântul autorului](#)

Table of Contents

Capitolul 1	6
Capitolul 2	13
Capitolul 3	30
Capitolul 4	65
Capitolul 5	83
Capitolul 6	100
Capitolul 7	113
Capitolul 8	127
Cuvântul autorului	144